

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 14 / Sayı: 159 / Mart 1995 / 4,- DM

GÜNEY'İ Kuzey'e çevireceğiz!

■ ***Burası Kürdistan toprakları. Halkımız binlerce yıldır burada yaşamakta. Umudunu, özlemini bu doruklarda korumakta. Burası ulaşılmaz Zağroslar. Artık bu topraklarda, bu dağlarda halkımızın bayrağı dalgalanmaktadır. Türk ordusuna geçit yok; geldiği gibi geri gidecek, ama tarihinin en büyük bozgununu yaşayarak...***

Newroz'u ulusal kurtuluş mücadelemizin en güçlü bahar hamlesiyle karşıladık. Bütün dünyada konuşulan ve uluslararası tüm sorunların başına geçen Kürdistan kurtuluş savaşıdır. TC sömürgeciliği tarafından ısrarla geliştirilen ve Batı emperyalizmi tarafından desteklenen bir büyük inkar olayı, yine bu güçler eliyle her dönemden daha fazla yerle bir oluyor. Onbirinci bahar veya Newroz'dur, hep "PKK bitirilecek" deniliyor. Ama tersine her bahar ve Newroz'da yeniden yeniden büyük doğuşlar, büyük atılımlar gerçekleştiriyoruz. 1995 bahar çıkışımız ise her yıldan daha çok hazırlıklı ve güçlüdür.

Türk sömürgeciliği de bu bahara daha

Devamı 2. sayfada

Başkan APO'nun Newroz mesajı

En iddialı, en umutlu Newroz'u karşılıyoruz

"Biz bugünleri; yeni günler, yeni yaşamlar, yeni bir tarih olarak değerlendirmek istiyoruz. Tüm eski günler, eski yıllar, eski yaşamlar bizim değil, düşmanındır."

Tüm Kürdistan halkına, partimize ve savaşan ordumuza!

1995 Newroz'unu yüksek savaşım ve onun kazanımları temelinde kutluyor ve özgür yaşamınızda başarılarla dolu bir yıl olmasını diliyorum, selamlıyorum!

Değerli halkımız, tüm partililer ve savaşçılar!

1995 Newroz'unu belki de tarihimizin hiçbir döneminde görülmemiş bir hazırlık ve kesinleşmiş düşünce, karar ve onun hayata geçirecek olanaklarıyla karşılıyoruz. Newroz'u en derli-toplu karşılayış bu yılda gerçekleşiyor dersek, yerindedir.

Tarihimiz ikibinbeşyüz yıldan daha fazla bir süredir Newrozları yaşaya yaşaya, en sonunda partimizin çıkışına doğru geldiğimizde, neredeyse yitirilmiş bir tarih ve bu temelde kendini belki de en lanetli bir sonuçla kay-

Devamı 4. sayfada

BÜYÜK MİLİTAN

kendi hukukunu gözeten, uygulatan ve çiğnetmeyendir

Abdullah ÖCALAN

"Yasaya gelmek en büyük yiğitliktir. Kendi yasalarına uyan kişi, PKK'de yasalarla, kurallarla uyum içinde olan kişi, en büyük önderdir. En büyük kişilik kendi hukukunu gözeten, kendi kurallarını gözeten, uygulatan ve çiğnetmeyen kişidir."

12 sayfada

SAVAŞ VE DEVRİMDE kadın-erkek özgürlüğü

Bütün halkları, insanlığı ilgilendiren önemli gelişme ve olaylar, bugünkü Kürdistan gerçeğine kadar uzatıldığında, PKK'nin enternasyonalist bir ulusal kurtuluş hareketi olarak mücadele yürüttüğünü görüyoruz. Tarihte dünya genelini etkileyen ve yakından ilgilendiren dönemeç olaylar vardır. Bu olaylar insanlığa katkı boyutlarıyla kabul görme niteliğine sahip olduklarından, her yıldönümlerinde kutlanırlar veya anılırlar. Tartışma götürmez bir görev olarak, şimdi ve güncel ile tarihi birleştirip günümüz koşullarında bunun gereklerini yerine getirmek gerekiyor. Çünkü tarih ilkini yazdı; şimdi devamını nasıl yazması gerektiği sorunuyla karşı karşıya bulunuyoruz.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, adından bile belli ki mücadele için de doğmuştur. Aradan geçen zaman bu günü özünden uzaklaştırdı. Egemen burjuvazi, aslında bu güne önem verdiğini göstermekle kadınları o günden daha gerilere götürdü. Kadının kolunu kanadını kırdı. Sosyal, siyasal, toplumsal vb. bütün sahalardan ya geri

Devamı 5. sayfada

GÜNEY SAVAŞININ 8 günlük bilançosu

ARGK birlikleri ile Türk ordusu arasında toplam 69 çatışma meydana geldi. Bu çatışmalardan 25'inin sonuçları tespit edilirken, 44'ünün sonuçları ise öğrenilemedi. Ayrıca 4 ayrı yerde patlayan gerilla mayınının sonuçları tespit edilemedi. 25 çatışmada toplam 518 asker öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı. Yine 4 tank ve 8 askeri araç imha edildi. 8 günde yaşanan 69 çatışmada ARGK birliklerinin kaybı 21 şehit ve 12 yaralıdır. Şehitlerden 1'i takım komutan yardımcısı, 2'si manga komutanı, 2'si manga komutan yardımcısı ve diğerleri de savaşçıdır. Ayrıca TC tarafından sivil halktan 12 kişi katledildi, 8 kişi de yaralandı.

Güney'i Kuzey'e çevireceğiz!

Baştrafı 1. sayfada

gözükara hazırlandı. Çünkü her bahardan daha çok korktu. Newroz ateşininin yüreklerden daha gür taşacağını, bunun Kürt insanının yaşadığı her yerde gerçekleşeceğini hesaplayarak Newroz'u beklemeden, elinde tek koz olarak kalan silahlarına sarıldı. Gazi Mahallesi'nde ezici çoğunluğu Kürtlerin oluşturduğu halkın katliamına yöneldi. Alevi-Sünni çelişkisi altında yürüttüğü plan Alevi inancına sahip halkımız tarafından gerekli sert karşılığı buldu. Yine TC Kürdistan'ın her tarafına görülmemiş boyutlarda yığınaklar yaparak patlama noktalarını, Newroz ateşi ocaklarını kuşatmaya aldı. Etrafta silah ve asker denizlerini oluşturdu; tümünü büyük Newroz ateşlerine boşaltmak istedi.

21 Mart gününü bekleme cesaretini göstermeyen Türk özel savaş rejimi, bütün silahlarını ateşleyerek, bu ateşi Newroz'un ateşi yerin geçirmeye çalıştı. Newroz'u kendine mal etti; kalan bir Newroz'u da Türk kültürü sayarak ırkçı mantığıyla en kestirmeden bir asimileyi daha başardı!

Çok kısa sürede, yıldırım hızıyla yapılan her şey geri dönüp TC sömürgeciliğinin alnının tam ortasında patladı. Yaptıklarıyla kendini vurdukça, çılgınlaşması üst boyutlara yükseldi. Birçok organı zedelenen ve kemikleri kırılan yaralı canavar gibi kükreyen özel savaş rejimi, planladığı her şeyin birer birer tersine döndüğünü gördü. Erkenden harekete geçmesine rağmen her şeyde geciktiği ortaya çıkınca, yeni bir durum doğmadan Güney Kürdistan'a uzandı.

TC açısından her şey bir engel ve zorluk dolu. Onun özel savaşı bile aleyhinde işlemeye başlamış durumda. Bir Gazi Mahallesi katliamı bu konuda örnektir. Bir örgütün veya partinin aylarca, hatta yıllarca yapamayacağını, özel savaş güçlerinin kurşunları yaptı. Onbinlerce insan ilk defa İstanbul'da devlete karşı serhildana geçti.

Özel savaş geldiği noktada geriye sayıyor, inişe geçiyor. Türk sömürgeciliğinin elinde, ona dönen bir vurucu silah oluyor. Özel savaşın doğası gereği böyledir. Belli bir zaman kesintinde sonuca gitmedi mi, karşıtı üzerinde sonuç almadı mı, bu kez onu yürütenlerin aleyhine işlemeye başlar. Tehlikeli bir savaş türüdür. Kuralı ve sınırı yoktur. Yaşamın her sahasına yönelir, beyinlerin fethine çalışır. Yaşamın durdurulmasına ya da öldürülmesine çalışır. Bu sahada sonuç almadı mı, yöneldiği her sahada biriken patlama tohumları yeşermeye başlar. Yaşamın dinamikleri bir yandan bastırılırken, diğer yandan gelişme ve dışavurulma yoluna girer. Üzerindeki baskı çözülmeye başladığı ve böylece en ufak bir fırsat doğduğu an karşıtına karşı büyük yıkım savaşına dönüşür.

TC'nin yaşadığı süreç böyle özellikler taşıyor. Her kesimin sosyal patlamaya hazır olmasının altında bu gerçek yatıyor. Hiçbir sahte politika bu gerçeği gizleme, daha farklı gösterme gücüne sahip değildir. Rejimin en has savunucuları ve akıl hocaları bile gerçekleri gizleme çabalarına tepki-öfke gösteriyor ve "Bıktık artık yalandan, palavradan" diyorlar. Sorunun çok köklü ele alınması gerektiği sonucuna varıyorlar ama çok geç kalmış olduklarından, sorunu yaptıkları tespitlere göre ele alma cesaretini gösteremiyorlar.

Cumhurbaşkanı Demirel bile zor durumda bırakıldığında, ya da neden "terörü" bastıramadığı hatırlatıldığında gerçeklerin bir parçasını itiraf ederek eleştirileri atlatmaya çalışıyor. "70 yıllık cumhuriyet, meseleleri çözmemiş. İnsanları baskı altında tutup bir şey yokmuş gibi göstermişiz" açıklamasının yanısıra; Gazi Mahallesi olayları sırasında yurt dışı gezisindeyken, "Benim orada olmam, hükümet meselelerini veya olayları ortadan kaldıracak değil" sözleriyle kendinin elinde bir şey olmadığını itiraf ediyor. TC'nin en eski ve tecrübeli bir politikası bu durumdayken, Çiller'in nasıl bir maket olduğu daha iyi anlaşılıyor.

Türkiye Cumhuriyeti gerçekten devlet olmaktan çıkmıştır. İç dinamikleri parçalanmıştır. Şiddet felsefesine sahip bir çetenin uygulamaları söz konusudur. Değişik görüşler, değişik yaklaşımlar var. Ancak güç özel savaş çetesinin elindedir. Bu çetenin tek faaliyeti yaşama karşı savaştır. Başarısını yeni yaşamı geliştiren, destekleyen, ilgi duyan her insanı ortadan kaldırmak gibi bir sadistliktir, bir çılgınlıktır. Yaşamı onay gören, bu çetenin çalışmalarına katılan insan taslağıdır. Bu karanlıklar rejimi, özellikle Türkiye toplumunu bir ahtapot gibi sarmış, kollarını hayatın her alanına uzatmıştır.

Sorunları bu yöntemle de çözemeyen bu çete rejimi gün kurtarmaya, mümkünse ay ve yıl kurtarmaya çalışıyor. Uzun vadeli düşünme, planlama imkan ve fırsatını bulamıyor. Bir yeri tutmaya çalışırken, diğer bir yer yıkılmaya başlıyor. Ya da biriyle diğerini kapatmaya çalışıyor.

Örneğin hükümet istifayla yüz yüzeydi. Gazi Mahallesi katliamı gerçekleşti. O da ters tepince, hatta hükümet daha zor duruma düşünce Güney Kürdistan'a yönelik harekat başladı. Bütün tepkiler saptırılmaya, dışa kaydırılarak eritilmek istendi. Hükümet sorunu ne olacak sorusuna cevap hafızalardan uzaklaştırılmaya çalışıldı. Bir olayın yankıları devam ederken, el altından Çiller-Çetin yönetiminde dördüncü kez aynı koalisyon hükümeti kuruldu. Bu bir özel savaş senaryosudur, ama sistemsiz ve kuralsız bir oyundur.

Avrupa Gümrük Birliği'ne girme "zaferi", buna bağlı olarak "demokratikleşme ve reform paketi" ne oldu! Aradan ne kadar zaman geçti ki, şimdi yaşanan koşullar nedir? Her şey çok hızlı ve günlük değişmektedir. Bunun temelinde yatan, PKK'nin hem siyasal ve hem de askeri açıdan taktiksel üstünlüğü yakalamış ve TC'nin de inisiyatifini kaybettiği koşullarda savaşmak zorunda kalmış olmasıdır. Bu önemli bir gelişme sürecidir. Sonuç belirleyici özellikler taşımaktadır.

Türk ordusunun bu harekatını değerlendirirken, öncelikle yanıtlanması gereken temel sorular vardır. Bunun hangi dönemde ve hangi gelişmeler karşısında gerçekleşiyor olmasını göz önünde bulundurmak gereklidir. Özellikle PKK'nin 5. Kongresi'nin gerçekleştirdiği, ulusal ve uluslararası düzeyi etkileyecek kapsamlı kararlara ulaştığı, hatta devrimin zaferini planladığı bir süreçte, Türk ordusunun uluslararası bağlantıları içinde Güney Kürdistan'ın işgaline yönelmesinin altındaki gerçekleri didik didik edip sonuç çıkarmak ve buna göre taktik mücadeleyi dayatmak bir zorunluluktur.

Bu harekat, ne Güney Savaşı'na ve ne de daha önceki harekatlara benzerdir. Şüphesiz esas hedef PKK'dir. Bu koşulları bu şekilde TC'nin aleyhine dönüştüren ve olgunlaştıran yine PKK'dir. Buna rağmen özellikle bilinmesi gereken, söz konusu harekatın sadece PKK'ye karşı imha operasyonlarıyla sınırlı olmadığıdır. ABD'nin birkaç kez, hiçbir zaman olmadığı gibi açıklama yaparak bu askeri harekatı desteklemesinin nedenleri vardır. Anlamlıdır; çünkü PKK Kürdistan'ı değiştirdikçe, sömürgeci egemenlikten arındırdıkça Ortadoğu'nun da çehresi değişiyor; bölgedeki statüko ve dengeler sarsılıyor. Emperyalizm Ortadoğu'nun bir tarafını "barış ve görüşme"ler yoluyla taktik ve stratejik çıkarlarına uygun çözüme doğru götürürken, Ortadoğu'nun Kürdistan tarafı ise diğer tarafın çözümünü boşa çıkaracak başka bir çözüme doğru yol alıyor. Bu çözümün altında yıkılacak ilk devlet Türkiye'dir ve ardından emperyalizmin, özellikle de ABD'nin bölgedeki egemenlik çıkarlarıdır. Emperyalizm, sömürgecilik ve gericilik Ortadoğu'da bir cepheyi temsil ederken, PKK bunun alternatifini geliştiren bir cepheyi temsil etmektedir. PKK Kürdistan halkıyla böyle bir cephenin savaşı içindedir ve bu cephe hızla genişlemeye adaydır.

Bu harekat gerçekten de çok kapsamlıdır. Ve Kıbrıs harekatından da daha fazla donanımlıdır. Fakat bundaki büyük abartma da görmezlikten gelinirse, beklentilerde ciddi yanılgıların ortaya çıkması kaçınılmazdır. PKK operasyondan önce, böyle bir harekatın gelişebileceği olasılığından hareketle düzenlemelere giderek, geçmişte olanlardan dersler çıkararak tedbir almıştır. Türk ordusuna karşı koyma, darbeler vurup geri püskürtme, onun için Güney'i de Kuzey'e çevirme taktikleri üzerinde yoğunlaşmıştır. Hatta PKK'nin bu düzeyde hazırlıklı ve güçlü olduğunu Türk ordusunun kendisi de bilmektedir. İşte bu koşullarda gerçekleştirilen askeri harekatın abartılı yönünü görüp değerlendirmek gerekiyor. Rahatlıkla görülebileceği gibi, harekatın psikolojik boyutu gözler önündedir. Türk özel savaş basın-yayını meydanı boş bularak, harekatı Körfez savaşına ABD'nin diğer ülkelere yönelik yaptığı harekatlara, bu harekatın komutanını da Körfez savaşına komutanlık yapan "Çöl ayısı"na benzetiyor. Hiç alakası yok; olsa bile hiçbir şey değiştirmez. PKK, Saddam yönetimli bir Irak değil ve hiçbir yerde harekatın açık hedefi olma konumu yoktur.

PKK kamplarının yerle bir edildiği, yüzlerce gerillanın öldürüldüğü, ARGK'nin bulunduğu dağların fethedildiği haberleri kulakları sağır ediyor. Kulaklar sağır oluyor ama gözler bunu ispatlayacak herhangi bir kanıtı görmüyor. Bundan sonra da göremeyecektir. Tersine Türk ordusu yüzlerce kayıp vererek şimdiden büyük hezimeti yaşıyor. Ya ovalarda karargah kurup hapsolacaklar, ya da tümden yabancı oldukları Güney Kürdistan dağlarında her gün ölümcül darbeler alacaklardır. Çiller'in "plevne gafı" bir parça yerini bulacaktır.

Bu TC'nin Güney'e yaptığı ve yapacağı en son harekattır. Sömürgeci cephede yapılan değerlendirmeler de bu yönlüdür. Kalıcılık niyetine yapılan bir harekattır. Ancak bu da PKK'ye bağlı bir seyir alacaktır. Derinliği ve genişliği buna göre belirlenecektir. Kuzey'den sonra Güney'de de PKK'ye karşı açılmış veya taşırılmış bir savaş cephesi söz konusudur. Kuzey'de milyonluk Türk ordusunun üçte ikisi ne kadar başarılı oldu da, onların verdiği rakam olan 35 binlik bir ordu gücüyle Güney'de başarılı olabilsin! Kuzey'de yıllardır dağlarda operasyon yapıyor ve onbinlerce korucu klavuzluk yapıyor, ancak bir sonuç alınamıyor. Varsın Güney'de de ilkel milliyetçi ihanet şebekeleri koruculuk yapsın, sonuç değişmeyecektir. Kuzey'de de ovalık alanlarda karargahlar kurarak gerillanın halkla bağını koparmaya çalıştılar. Bunu Güney'de de denesinler ve PKK'yi bu cephede de uğraştıklarını düşünedursunlar. Bunca uygulama ve tecrübeden sonra, büyük sorunların büyük çözüm gücü olan PKK'nin çaresiz kalması beklenemez.

Güney Kürdistan'da bir otorite boşluğu olduğundan ve bundan PKK'nin yararlandığından bahsediyorlar. Doğrudur, bir boşluk vardır. Ama burası Kürdistan'dır; bu toprak parçasında Kürtler yaşamaktadır. PKK kendi topraklarında ve kendi halkı içindedir. Bu boşluğu emperyalizme, sömürgeciliğe ve gericiliğe karşı kendi halkının ulusal çıkarları adına doldurmaktan daha doğal ve kutsal bir görevi olamaz. Bunu da dişiyle, tırnağıyla, kanı ve canıyla başarmaktadır. Bu mücadeleyi yürütürken, karşı-devrim güçlerinin seyirci kalacağını ve vahşi saldırılara yönelmeyeceğini düşünmüyor. Bir kez daha hatırlatıyoruz: 15 Ağustos 1984'te Kuzey Kürdistan'da otorite boşluğu mu vardı? Bunu bir tarafa bırakalım, her Kürt insanı sömürgeciliğin doğal bir kalesi değil miydi? PKK'nin onbinlerce gerilladan oluşan ordusu ve milyonlarca taraftarı mı vardı? PKK'yi kavramak herkesin işi olmasa da, en azından PKK'nin sıfırdan çıkış yaptığı çok iyi biliniyor. Gerçekler böyleyse, PKK savaşa girdiği her yerde kazanır. Savaştığı her yerde de kendi halkına dayanması, ulusal ve uluslararası konjonktürü dikkate alarak yönelimini belirlemesi bu kazandırıcı tarzın anahtarıdır.

TC kazanma amacıyla bu harekatı düzenlerken, nasıl kaybedeceğinin hesabını tam yapmadığı kesindir. Bütün dünya gazeteleri, TV'leri ve radyoları olayı her gün birinci haber olarak veriyorlar. Sömürgeci basın-yayın da operasyonu her haberde veriyor. TC'nin kabul etmediği veya yoktur dediği savaş budur. Emperyalizm TC'yi ne kadar desteklerse desteklesin, dünya kamuoyu Kürdistan'ı tanıyor. Türk ordusunun Kürtlere karşı soykırımından bahsediyor. Her insan, her örgüt ve her güç bir şeyler açıklamak zorunda kalıyor ki, bu Kürdistan sorunu açısından muazzam bir gelişme, büyük bir siyasal atılımdır.

Türk devletinin harekata ilişkin açıkladığı hiçbir şey tutmayacaktır. "PKK'nin kökünü kazıyıp geri çekileceğiz", "sivil halka yönelmeyeceğiz" vb. bir sürü değerlendirmeler yapılıyor. Bunların hiçbirinin doğrulanma koşulları kalmamıştır. Geri çekilme takviminin PKK'nin bitirilmesine bağlanması tam bir ikiyüzlülüktür. İç ve dış kamuoyu çok sahtekarca aldatılıyor.

Sadece ABD değil, Avrupa emperyalizmi de TC'nin arkasındadır. Avrupa devletlerinin ABD gibi açıklamalar yapmaması, Ortadoğu'da dengelerin daha fazla ABD'ye kayacağı endişesinden kaynaklanıyor. Sivil halk konusundaki "uyarılar", bütün emperyalizmin Kürt halkına olan düşmanlığını gizleyemez. Ancak görülmesi gereken, bu harekatın başta ABD olmak üzere emperyalizmin "yeni dünya düzeni"nin iflası üzerinde Ortadoğu'ya yeni biçim verme politikalarıyla bağlantılı olduğudur. Güney Kürdistan ve Irak statüsüyle amaçlananlar gerçekleşmedi. Çekiç Güç etkisiz ve sembolik bir güç durumundadır. Söylendiği gibi Kürt halkını koruma görevi de yoktur. Son Türk ordusunun harekatı bunu bir kez daha kanıtladı. Şimdi emperyalizm daha etkili bir girişimle Ortadoğu'ya müdahale ediyor. Bu noktada çatışan çıkarlar temelinde ABD destekli bir harekat gerçekleştiriliyor. Biraz da Avrupa'ya fazla yer vermeyen kapsamlı bir planın uygulanmasından bahsetmek mümkündür. Bu senaryo genelde Arap petrolü olmak üzere, Musul-Kerkük petrolünü de düşünmüyor değil, Avrupa emperyalizminin bazı sesler çıkarması, ABD önderlikli Ortadoğu senaryosuna bir tepkidir.

Bu plan ve senaryo belirsizlikler taşıyor. Bu doğaldır; zaten bu tür kapsamlı senaryoların bir özelliği de belirsizlikleriyle, ilgili güçleri veya muhatapları yanıltmayı amaçlamasıdır. Şüphesiz böyle bir senaryo, zayıflatılmış; beli kırılmış, emperyalist çözüme yatmış bir PKK öngörmektedir. Bu büyük bir oyundur. Oyunun güçlü ayağı Kürdistan'dır. Dolayısıyla bu oyunu bozma görevi de PKK'ye düşmektedir. Ve hiç kimsenin şüphesi olmasın ki, PKK bu kez daha büyük başaracaktır.

Şimdiden görüldüğü gibi bu harekat amacının tersine işliyor. TC savunmaya geçmiştir. Ve onun destekleyicileri de zor durumda kalmıştır. TC en büyük ve en iddialı bir harekatta en büyük yenilgisini alıyor. PKK'nin kahramanca direnişi, başta Türk sömürgeciliği olmak üzere, emperyalizme de cidi bir ders oldu.

Dünya yeni bir kamplaşma süreciyle karşı karşıyadır. Adeta sosyalizmin kapitalizme karşı ilk atağa geçtiği yıllar gibi emperyalizmin PKK'ye karşı cepheleşmesi söz konusudur. Dünyanın emperyalist egemenleri büyük öfke içinde "PKK belası"na ya da "PKK hayaleti"ne karşı ortak politik yönelimler gerçekleştiriyorlar. Tarih ilk defa böyle bir gelişmeye tanık oluyor. ABD, PKK'yi "vahşi bir terör örgütü" olarak değerlendirirken, Almanya da "PKK'ye karşı birleşiniz" çağrısını yapıyor. Bu bir ruh halidir, PKK'nin uluslararası zaferinin yarattığı büyük şokudur. Özellikle TC'ye vurulan her darbenin ABD ve Almanya'ya da vurulmuş olmasıdır. Yine bununla açığa çıkan, TC'nin emperyalizmin bir ürünü olduğudur. Bütün emperyalist taktiklerin de PKK tarafından boşa çıkarılmış olması ve bu temelde hızla Ortadoğu'nun en etkili gücü olma konumuna ulaşmasıdır.

PKK nasıl yenilmez olduğunu dostadüşmana çok iyi gösteriyor. PKK'nin tarihten ve güncelden kopuk olmadığı; tarihi güncelleştirdiği ve günceli de tarihleştirdiği çok daha iyi anlaşılıyor. Askeri harekatlar, siyasi yasaklamalar tarihin yeniden insanlık adına yazılmasına engel olamaz. "PKK'yi yasaklamak hiçbir işe yaramamış; Kürtlerin daha da militanlaşmasına ve PKK'ye bağlanmasına yol açmıştır" açıklaması Almanya'ya aittir.

Karşı-devrimin hiçbir taktiği PKK karşısında tutmamıştır. PKK bütün bunlara rağmen hiçbir geri adım atmadığı gibi sürekli gelişmeyi başarmıştır. İşte ABD'nin "vahşi terör örgütü" dediği PKK, insanlığı böyle yücelten bir harekettir ve "en azılı vahşi"nin kim olduğunu tekrar tekrar gösteren bir aynadır. Başta ABD olmak üzere, bütün sömürgeci-emperyalist güçler çirkin suratlarını gördükleri PKK aynasını kırmaya yöneliyorlar. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da hepsi boşuna!

Yanılmak istemeyenler PKK'yi bir daha araştırıp öğrensinler. PKK'nin yok edilmesi, PKK'lilerin yok edilmesine bağlı olmaktan çıkmıştır. PKK düşmanı olan herkes geç kalmıştır. PKK tarihe sinmiştir. Tarihin bir kesitiyle özdeşleşmiştir. Çağdaş insanlık tarihine damgasını vurmuştur. Tarihi örneklerden de görüleceği gibi bu tür hareketler, ileriki yüzyılları etkileyen akımlardır. PKK şimdiden insanlığın özlemi ve geleceğinin ifadesi olmuştur. Kürt insanının kendisidir; onun beyni, onun ruhu, onun bilincidir. Ortadoğu'nun özgürlük kapısıdır. Bütün bunlar yok edilmeden PKK yok edilemez. Ve bu kapsamda bir yok etme gücünü bütün dünya birleşse de yine başaramaz. PKK 2000 yılına kadar başaramazsa, 3000 yılına kadar da olsa yine başarır; o da olmazsa ileriki yüzyıllarda başarır. Çünkü PKK, PKK'den ibaret değildir; yeni insanlığın ve yeni yaşamın kendisidir. Yeni olan her şey er veya geç ama mutlaka kendini pratiğe dökecek ve rolünü oyayacaktır.

İşte PKK böyle değerlendirilmeli, inanılmalı ve kazanılmalıdır. Tarih 20. yüzyılı böyle bir PKK'nin büyük insanlık devrimiyle kapatacak ve bütün dünya buna tanık olacaktır.

ARGK Askeri Konseyi'nin halka ve kamuoyuna 1 no'lu açıklaması

"GÜNEY OPERASYONU TC'NİN EN SON HAREKATI OLACAKTIR"

PKK 5. Kongresi temelinde gelişen ulusal kurtuluş devrimimiz Mart ayı başından itibaren sistematik bir uygulama halini almıştır. Savaştan başka bir şey bilmeyen Türk sömürgecilerine karşı ulusal kurtuluş savaşımımız Newroz sürecinde yoğunlaşmıştır. 1995 bahar hamlemizin başlangıcı olarak Amed'de, Garzan'da, Botan'da gelişen devrimci eylemlerimiz Türk sömürgeciliğine ağır darbeler vurmuştur. Bu süreçte Türk sömürgecilerinin uygulamaları ise Zaxo'da sokak ortasında bir patlama sonucu 200'den fazla kişiyi katletmek, İstanbul Gaziosmanpaşa'da halkın üzerine ateş ederek onlarca kişiyi katledip, yüzlercesini de yaralamak olmuştur. Daha sonra başta Dersim olmak üzere Kürdistan'ın her alanında gelişen Newroz eylemliliğimize karşı koyamayınca bu kez de Güney Kürdistan'a saldırılara başlamıştır.

19-20 Mart gecesi başlayan bu saldırı çerçevesinde gelişen savaşın durumu 24 Mart sabahı itibariyle kısaca şöyledir: Güney Kürdistan'a yönelik saldırıya TC ordusunun savaşabilen tüm unsurları katılmaktadır. Saldırıda tank, top, uçak helikopter gibi araçlar yoğun olarak kullanılmakta, başta alanları yerleri olmak üzere her taraf bombalanmaktadır. Böyle bir saldırının olacağını bilen ve önceden hazırlıklı olan birliklerimiz TC ordusuna karşı her yönden direnmekte ve gerilla taktikleriyle TC ordusuna ağır darbeler vurmaktadırlar.

19-20 Mart gecesi tank ve zırhlı birliklerle Zaxo'ya giren düşman güçlerine, Haftanin'e doğru ilerlerken, önleri kesilerek birliklerimiz tarafından ağır darbeler vuruldu. 20 Mart günü Keşan ve Kanika arasındaki Sinaht'ta, yine Hezil ve Habur arasındaki bütün sınır boyunca TC birlikleriyle gerillalarımız arasında şiddetli çatışmalar yaşanmış, düşman birliklerine önemli darbeler vurulmuştur. Aynı gün Habur-Zap arasında sınırı geçen düşman güçleri Kendora Vadisi, Hırror, Çiyaye Kulli, Derkar ve Zap Köprüsü'nde ilerlemek isteyen bazı düşman birlikleri 5-6 kez pusuya düşürülerek vurulmuştur. Bu alanlarda sonraki günlerde de çarpışmalar sürmüş, gerilla tarzıyla vuran birliklerimiz karşısında düşman karadan ilerleyemez duruma gelmiştir. Bunun üzerine Kari ve Metina Dağları arasına Xapuşke alanına indirme yapan ve güçlerimizi kuşatmak isteyen düşman güçleriyle birliklerimiz arasında yeni bir çatışma olmuştur. 23-24 Mart gecesi Kandine'ye indirilen düşman gücünün karargahına bir birliğimiz baskın yapmış, karargahın tüm tepelerini ele geçirip düşmanı darbelemiştir. Zap ve Avaşin arasında kara harekatı yapamayan düşman uçakları iki kez köyleri bombalamıştır. 21 Mart'ta Basya vadisinden Güney Kürdistan'a ilerlemek isteyen düşman birliği pusuya düşürülüp vurulmuş, çok sayıda düşman askeri Avaşin nehrine dökülmüştür. Bakurki, Geliya Reş mıntıkasında ilerlemek isteyen ve indirilen düşman güçleri üç kez pusuya düşürülüp vurulmuştur.

Mevcut durumda düşman durmakta, hava operasyonları dışında hareket edememektedir. Birliklerimiz stratejik yerlerde gizli üslenmekte ve hareketlerini sürdürmektedirler. Hareketli gerilla tarzıyla alandaki etkinliklerini daha da geliştirmektedirler.

Şimdiye kadar belirtilen savaş süreci içerisinde birliklerimiz 17 şehit vermiş, 10 civarında savaşçımız da yaralanmıştır. TC güçlerinin kayıpları tarafımızdan tam olarak bilinmese de en az 300'ün üzerinde ölüsü ve bir o kadar da yaralısı vardır. Örneğin Xankûrkê'de vurulan düşmanın kaybı 4 ölü, 3 yaralıdır. Basya vadisinde pusuda vurulan düşmanın gücü dışında bir takımı da nehre düşmüştür. Kendora vadisinde 20 Mart günü meydana gelen çatışmada 15 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır. Kandine'de düşman karargahına yapılan baskında 50 civarında asker öldürülmüştür. Derkar yamaçlarında meydana gelen çarpışmada ise düşman ölülerini yerden bile kaldıramamıştır.

TC hükümetinin yaptığı propagandanın aksine ordusu savaşamamakta, ordu birlikleri erkenden savaş alanının dışına çıkmak istemektedirler. Gerilla güçlerimizle karşılaşmaktan kaçan TC birlikleri sivil halkı katlederek "terörist" öldürdük diye açıklama yapmaktadırlar. Zaxo halkı TC ordusunun ağır işkence ve baskısı altındadır. Hezil, Zap arasındaki yerleşim yerlerinin tümü bombalanmış; Derkar, Devgerli ve Holina başta olmak üzere çok sayıda köy boşaltılmıştır. Zap vadisinde Gare, Şili ve Edi köyleri bombalanmış, Zap-Avaşin arasındaki tüm köyler boşaltılmıştır. Gazine'de 1 çoban TC birlikleri tarafından katledilmiştir. Orke ve Banya yerleşim alanları uçaklar tarafından bombalanmış, 1 kızçocuğu ölmüş, toplam 6 sivil de yaralanmıştır. Kale ve Baluka köylerine baskın yapılmış, burada en az 3 sivil öldürülmüştür. Öyle ki bu baskılara karşı Güney Kürdistan halkının tepkileri giderek artmakta, başta Duhok olmak üzere halkın gösterileri gelişmektedir.

TC'nin Güney Kürdistan'da bütün bu yaptıkları başta ABD olmak üzere tüm uluslararası güçleri Kürtleri koruma adı altında Kürtleri her yerde katlettiği görülmüştür. TC bütün dünyanın gözleri önünde Kürt halkını katlederken, egemen devletler Türkiye'yi beslemektedirler. Birliklerimiz karşısında zora düşen Türk ordusunu kısa sürede alandan kovacağız ve bundan sonra Güney Kürdistan'a girmesi artık mümkün olmayacaktır. Bu TC'nin Güney Kürdistan'a yapabileceği en son askeri harekat olacaktır.

Daha somut olarak şunlar belirtilebilir: Zaxo ve Gaziosmanpaşa katliamı ardından Güney Kürdistan saldırısı bir zincirin halkaları gibidir. Bunlar devrimci savaşımız karşısında yenik düşen TC ordusunun çılgınlıkları olmaktadır. Böyle vahşileşen TC hükümetini kurtarmak ve Çiller-Çetin hükümeti olarak yeniden düzeltmek mümkün olmamaktadır.

Faşist-askeri TC rejiminin yaşadığı çok derin bir ekonomik, sosyal ve siyasi kriz vardır. TC'nin bir enkaz durumunda olduğu ve çöküşü yaşadığı tüm siyasi çevrelerce ifade ediliyor. Halkın rejimden kopuşu ve devrime yönelimi giderek büyüyor. Bu tür olaylarla katliam ve şiddeti yoğunlaştırarak halkın dikkatini başka yere çekmek ve ağır yaşam sorunlarından uzaklaştırmak istiyorlar. TC hem her türlü hak ve hukuku çiğneyerek halkımıza karşı vahşi katliamlarla ve saldırılarla bir savaş yürütüyor, hem de makyajı olan Çiller-Çetin hükümeti eliyle binbir yalan sıralıyor. TC savaş uçaklarıyla rastgele dağı-taşı bombalıyor ve bir sürü insan katlediyor.TC hükümeti ise kamuoyuna "100 terörist öldürdük, 200 terörist öldürdük" diye açıklama yapıyor. Bunların gerçeklerle hiçbir ilişkisi yok, hepsi yalandır. Madem öldürmüşlerse o zaman göstersinler öldürdüklerini. TC böyle yalana dayalı psikolojik savaşla, halkı aldatmakla savaşamaz duruma gelen güçlerine moral vermek istemektedir. Geçmişte "Barış harekatı" denilerek Kıbrıs'ı işgal etti, şimdi de "barış-istikrar ve terörden kurtuluş" diye Güney Kürdistan'ı işgal etmektedir. Ancak TC ne kadar yalan söylerse söylesin, bunların hiçbiri artık kendisini kurtaramayacaktır. Ordusu savaşamıyor ve kısa zamanda tarafımızdan Kürdistan'dan kovulacaktır. Çiller'in de, Çetin'in de başarılı olamayacağı herkesçe iyi anlaşılmıştır TC bunları birbirine yamalamakla siyasi krizi gideremeyecektir. Her gün 1 milyar dollara mal olan bu saldırı onu yakın süreçte tamamen çöküşe götürecektir.

Kuzey'de olduğu gibi Güney Kürdistan'da da TC'nin vahşi saldırılarına karşı sonuna kadar direneceğiz. TC sömürgeciliğini yenmekte kendimize inanıyor ve güveniyoruz. TC'nin özel savaş yönetimi tam bir sahtekarlıkla "sorun PKK'dir" diyor. Herkesi PKK'ye karşı kendi safında birleşmeye çağrıyor. Güney Kürdistan'a yönelik saldırısı ile bütün devletleri kendisini desteklemeye ve PKK'yi yok etmeye çağrıyor. Yöredeki KDP ve YNK'yi PKK'ye saldırtmak, geçmişte olduğu gibi çok uluslu bir karşı-devrim cephesi oluşturmak istiyor. Bu konuda herkesi uyarıyor ve faşist-sömürgeci TC'nin halkımıza karşı sürdürdüğü bu duruma alet olmamaya, hatta biraz insani değerlere bağlılık varsa TC'ye karşı çıkmaya çağırıyoruz. Biz TC'nin her türlü faşizmine karşı direneceğimizi açıkça ilan ediyoruz. Kuzey Kürdistan'da yürüttüğümüz savaş bunun kanıtıdır. Güney Kürdistan'daki mevcut kazanımları da sonuna kadar savunacağımızı ve bu kazanımları halkımız ve insanlık çıkarı için kullanacağımızı açıkça belirtiyoruz. Bu temelde tüm Kuzey ve Güney halkımızı birliğe ve mücadeleye, kendisine devrimciyim, demokratım diyen tüm güçleri sömürgeciliğe karşı direniş ittifakına çağırıyoruz.

ERNK Avrupa Temsilciliği'nin basın açıklaması

"TÜRK ORDUSUNU Güney'e girdiğine pişman edeceğiz!"

Türk ordusu 20 Mart 1995 günü sabahın erken saatlerinde 75 ile 80 bin arası bir askeri güçle tank, panzer ve uçak bombardımanları eşliğinde Güney Kürdistan'ı işgal etti. İlk etapta Zaxo şehri ve çevresindeki sivil yerleşim bölgeleri kuşatılırken, doğuya doğru 385 km (sınır boyu) genişliğine ve 40 ile 50 km derinliğine yoğun çatışmalar yaşanmaktadır.

Türk devlet yetkilileri operasyonun gerekçesini PKK'nin Güney Kürdistan'daki varlığına bağlıyorlarsa da, bu tamamen bir yalandan ibaret olup, esasında bir ulusu tümden hedefleyen bir harekattır. Ve Güney Kürdistan'da Kürt Federal oluşumuna karşıdır. Aynı zamanda Saddam rejimine sunulan açık bir destektir.

TC devlet yetkilileri, askeri harekatı, iç ve dış kamuoyuna ısrarla PKK gerillalarını temizleme amaçlı gibi lanse ediyorlarsa da, operasyon biraz yakından izlendiğinde hedefin tüm Kürdistan ve siviller olduğu çok rahat anlaşılmaktadır. İşgalin ilk gününde Zaxo'nun Etrus bölgesinde bulunan Kuzey Kürdistan'dan göç etmek zorunda bırakılan 20 bin mülteci Türk ordu güçleri tarafından esir alınmıştır. Şimdiden 7 ile 8 bin insan zorla Türkiye'ye geri götürülmek istenmektedir. Zaten BM Yüksek İlticacılar Komiserliği'nin de açıklamaları bu yöndedir. Bölgeden son aldığımız haberlere göre, işgal edilen bölgelerde toplu tutuklamalar devam etmektedir. Katliamdan korkan halk iç bölgelere doğru göç ederken, Güney Kürdistan'da Saddam rejiminin saldırılarıyla kıskaca alınmış vaziyettir.

Askeri işgalle birlikte Türk yetkililerinin öteden beri bir gelenek haline getirdiği psikolojik amaçlı kayıplara ilişkin rakamları tamamıyla abartılı ve kendi içinde de çelişkilidir. Saldırının ilk yapıldığı gün Türkiye Savunma Bakanı Mehmet Gölhan, PKK tarafının 200 kaybı bulunduğunu açıklarken, Genelkurmay basın sözcüsü kurmay albay Silahçıoğlu, PKK kayıplarının 24 olduğunu açıkladı. Kamuoyuna yansıyan çelişkili durumu gidermek için PKK'nin kayıpları sürekli artırılarak 139 olduğu söyleniyorsa da, durum tam tersidir. Şu ana kadar PKK'nin kayıpları sadece 13'tür. ARGK'nin Türk ordusuna yönelik pusu, mayınlama eylemleri ve hareketli güçlerle vurduğu darbelerle 178 asker öldürülmüştür. Bir o kadar askerin de yaralanması sonucu, Türk ordusu Hakkari futbol sahasında Sahra hastanelerini kurmuştur.

Türk devleti gerçek durumun bilinmemesi için bölgeye yabancı basını sokmayarak tek taraflı haberlerle dünya kamuoyunu yanıltmaya çalışmaktadır. Bilinmelidir ki, durum göründüğü gibi değildir. Devlet kendi basınını kullanarak, Güneyli peşmergelerden ve sivil halktan ele geçirdiği askeri mühimatı "PKK'den ele geçirildi" biçiminde dünyaya yansıtmaktadır.

Değerli basın mensupları!

Kürdistan'ın en büyük parçası Türkiye'nin işgali altındadır ve halkımızın büyük çoğunluğu Kuzey Kürdistan'dadır. Savaşımız 11 yıldan beri bu parçada yürütülmektedir. Zira sorunun esas kaynağı yine bu parçadadır. Daha bir hafta önce Güney Kürdistan'a 550 km uzaklıkta olan Dersim'in Ovacık bölgesinde ARGK gerillalarının askeri bir konvoya yönelik saldırısı sonucu 87 Türk askeri öldürülmüştür. Yine aynı uzaklıkta 22 Mart günü Erzincan'ın Tercan kazasına bağlı Agveren köyünde gerilla güçlerimizin pusu eyleminde 10'u aşkın Türk askeri öldürülmüş, 15 asker de yaralanmıştır. Botan bölgesinin kırsal alanı büyük çoğunluğuyla gerilla ordumuzun kontrolündedir. Ve çok açıkça belirtelim ki, savaşı bir bütün olarak Kuzey Kürdistan'da geliştirdik ve daha da yaygınlaştıracağız. Direnişimiz Kuzey Kürdistan'da derinliğine daha da yaygınlaştırılırken, tüm Türkiye'de ve özellikle büyük şehirlerde siyasi ve askeri eylem biçimleriyle savaşı geliştireceğiz. Bu yönlü hazırlıklarımızın var olduğunu ve ülkenin her tarafında yaygın eylemlilikle TC'nin "askeri çözümünü" işlemez duruma getirecek güçte olduğumuzu rahatlıkla belirtebiliriz.

Savaşın daha da şiddetlenmesi, düşmanımızın, halk gerçekliğimize yansıyan askeri şiddet politikasında ısrar eden tutumundan kaynaklanmaktadır. Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü için Parti Genel Başkanımız, birçok defa girişimde bulunarak, birçok devlet ve hükümete yönelik olarak da sorunun çözümü konusundaki istemini beyan etmiştir. TC'nin faşist soykırım politikasını destekleyen çevreler bu girişime kayıtsız kalmış, TC'ye ekonomik siyasi ve askeri destek sunmaya devam etmişlerdir. Son olarak Güney Kürdistan işgaline ilişkin bazı emperyalist çevrelerin sergilediği tutum tümden çifte standartlı olup, Kürt soykırımını onaylamıştır. Her ne kadar "sivillere zarar verilmesin" biçiminde ifadeler sarf ediliyorsa da, TC'nin sivil katliamlar gerçekleştirdiği bilmektedir. Ve operasyon da bahsedilen sözü ve çerçeveyi ilk günden itibaren asmış, Güney'in siyasi geleceği ve iktidarı belirlemesine kadar uzamıştır. Çok açık ki, ABD başta olmak üzere, savaşta çıkar umanların tutumu, TC tarafından halkımıza dayatılan kirli savaşın sürmesini onaylamaktır. Bu tutum karşısında bize düşen tek tercih, direnerek varlığımızı korumak olacaktır.

Güney Kürdistan'a daha önce de Türk ordusu birkaç kez işgal hareketi geliştirmiş ve fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Partimiz, cephemiz, ordumuz şimdi her zamankinden daha güçlüdür. Savaş, birkaç günün işi olmayacaktır. 4 günlük savaşta Türk ordusuna güçlü darbeler vurduk. Uzun bir gerilla ve hareketli savaş tarzıyla, onu Güney'e girdiğine pişman edeceğiz. Güney, Kuzey Kürdistan ve Türk metropollerinde Türk özel savaş güçlerine vurmaya devam edeceğiz.

24 Mart 1995

Başkan APO'nun Newroz mesajı

En iddialı, en umutlu Newroz'u karşılıyoruz

"Tüm halkımızın, partililerin, savaşan güçlerimizin, inanmak kadar güvenmeleri, güvenmek kadar bilmeleri, bilmek kadar da yapmaları, savaşmaları ve başarmalarını diliyoruz."

Baştarafı 1. sayfada

betmiş bir halkla karşı karşıyaydık. Her şey elden gitmişken partimiz ortaya çıkarak bir Newroz gününde tarihe adım atıyor. İlk bağımsızlık ve özgürlük düşüncelerimizi 1973'ün Newroz'unda dile getirdik. Çok küçük ve iddiasız da olsa bir grup olmayı, biz bu yılda bir karar olarak önümüze koyduk. Şu geçen yirmi iki yıla baktığımızda, en doğru işin yapıldığı ve en önemli başarıların sağlandığı, belki de tarihimizde ilk defa kazanmaya doğru giden yılların bu yıllar olduğu çok açık görülüyor.

Dünyanın en talihsiz ve en acı çeken bir halkı olduğumuz açıktır. En kötüsü de kendini en lanetli bir halk olarak inkar eden, düşmanın hizmetine en kötü tarzda koyan ve bunda yarışan bir halk olmanın büyük utancını yaşamanın ne demek olduğunu bilerek, bu savaşım yıllarının nasıl amansız ve bir o kadar da gerekli yıllar olduğunu bugün çok daha iyi düşünmekteyiz. İnsan şeref, namus kavramıyla biraz kendini yaşatmak isteyen bir varlıktır. En ilkel topluluklardan tutalım en gelişmiş uluslara kadar, bazı temel değerlerden yoksun olunursa, hayvanlardan daha kötü duruma düşüleceğini tarih çok iyi gösteriyor. Böyle bir halk olmanın büyük tehlikesini yaşıyoruz. Daha düne kadar da yaşamdan kastedilen buydu. İşte bu lanetli yaşamı yıkmanın kolay ve önemsiz olmadığını şimdi hepimiz çok daha iyi görüyoruz. Aslında bu mücadele için çekilen acıların, dökülen kanların çok az bile olduğunu rahatlıkla görebiliyoruz.

Siz değerli halkımıza hiç şüphesiz, daha fazla başarıyla, layık olunan bir yaşamla karşılık vermek isteriz. Buna inandık ve gerçekten kendi payımıza hiçbir maddi teşvikle, hiçbir gerekçeyle içine girilemeyecek amansız bir mücadele sürecini ve onu başarma imkanlarını yoktan var edercesine, iğneyle kuyu kazarcasına hazırladık. Böyle bir mücadeleyle sağlanan bu kazanımları hiç şüphesiz herkesten çok siz halkımız takdir ediyorsunuz. Nitekim bu nedenle de kimsenin beklemediği desteği, katılımı gösteriyorsunuz. Bu, kendinizi kazanmanın gerçeğidir. Her ne kadar birey olarak çok dışınızda, çok anlayamaz bir biçimde size bu savaşı dayattıysak da bu savaşın, bugün bizden daha fazla sizin öz savaşınız olduğunu, mutlaka yürütmeniz gerektiğini, bunun dışında her şeyin boş olduğunu görerek kendinizi yeniden kararlaştırıyorsunuz. Ve bu savaşı; haklarınızı alıncaya, temel ulusal demokratik taleplerinizi gerçekleştirinceye, yine gerçekten layık olduğunuz bir barış ve kardeşliği insanlık adına sağlayıncaya kadar, gerektiğinde tek başınıza da olsanız, gerektiğinde tek bir kişi de kalsanız yürütmeniz gerektiğine büyük inanıyor, çalışıyor ve de başarıyorsunuz.

Çeşitli Newroz günlerinde, şimdiye kadar siz halkımızla karşı karşıya geldik; çağrılar yaptık, görevler belirledik. Ben bunları tekrarlamayacağım. Her yılın anlamı çok önemlidir ve gerekirse yeniden üzerinde düşünün. O yıllara ilişkin, düşünmeniz gerektiği kadar düşünün. Yapmanız gerektiği kadar, bir borç olarak, gerekirse daha fazla yaparak hakkını ödeyin. Biz, bu günleri; yeni günler, yeni yaşamlar, yeni bir tarih olarak değerlendirmek istiyoruz. Tüm eski günler, eski yıllar, eski yaşamlar bizim değil, düşmanındır. Bu büyük bir talihsizlik, çok lanetli bir geçmiştir. Sadece bundan kurtulmak bile yaşamınızda verebileceğiniz, kazanabileceğiniz en büyük gerçektir. İstediğiniz gibi kazanabildiniz mi, kendinize mal ettiniz mi? Hayır. Bunun çok çeşitli nedenleri var. Düşmanın, her gün beyinler üzerinde, ruhlar üzerinde yürüttüğü bir özel savaş var. Sıcak savaştan, kirli savaştan bahsetmiyorum, bundan da daha tehlikelisinden bahsediyorum. Büyük bir psikolojik savaşın yürütülüşü yine basın-yayın alanındaki tekniğin son yıllarda düşman tarafından uygulanışı da göz önüne getirilerek, nasıl amansız yürütüldüğünü bir an bile göz ardı etmeyelim. Yine dünyanın en güçlü ordularından birisinin, bütün irili-ufaklı emperyalist-sömürgeci güçleri de arkasına alarak, bu büyük diriliş umutlarına, özgür yaşam tutkularına, onun savaşanlarına ve sizlere kendini nasıl dayattığını da şimdi çok daha çarpıcı anlıyorsunuz.

Biz, eğer bugüne kadar gelebildiysek ve şimdiye kadar tüm yönleriyle bunu anlayamadıysanız, diyorum ki, yeniden biraz düşünelim. Yapamadıklarımızın neler olduğunu anlayalım. Yapabileceklerimizin neler olduğunu görüp yapalım. Artık bu ülkede ve bu halk adına başka türlü düşünmek ve yapmak mümkün değildir. Umarım tüm dostlar da; halkımızın içinden olsun; çok çeşitli örgütler, kişilikler olsun; dışımızdaki başta Türkiye halkından olan dostlar, kişilikler, örgütler olsun, gerçeği görmeye çalışırlar. Bu mücadelenin sıkıntılarından, acılarından, ekonomiye, sosyal-siyasal yaşama getirdiği zorluklardan çokça bahsediliyor, hem de her gün. Bunun altındaki temel neden nedir? Eğer bir halka, bu kadar lanetli bir yaşam dayatılırsa, bundan sorumlu olan halk, onun hükümetleri, onun devleti de herhalde kendini yeniden gözden geçirmek zorundadır.

Başta Türkiye halkı ve ilgili bütün taraflar, yine emperyalist ve sömürgeci devletler, çok çeşitli nedenlerle içinde bulundukları ve kendilerinin de artık gözüne batan çirkin politikalara, zulme, insanlık dışı uygulamalara sınırsız desteklerini gözden geçirerek, biraz daha insani olana gelmedi hatta uygulayageldikleri emperyalist politikaları da yeniden değerlendirmelidirler.

ABD'nin, bir Almanya'nın ve benzer güçlerin neredeyse tümüyle kâra ve çıkarlara dayalı politikalarla bir halkın üzerine bu kadar acımasız yürümemesi gerektiğini vurguluyoruz. Bunu TC'nin kirli savaş güçlerine karşı gösterdiğimiz gibi, bu devletlerin yürütülen kirli savaşa gizlice desteklerine, onların politikalarına karşı da göstereceğiz.

Halkımızın ve dostlarımızın sınırlı bir desteğinden bahsediyoruz. Bu desteğin kendi amaçlarına hizmet eden bir çaba olduğunu, şimdilik biraz anladılar. Günümüzde anlamaktan da öteye daha fazla destek vermenin gerektiğini görmeleri, boşa geçen yılları daha anlamlı yıllar haline getirmeleri, çok ödenmesi gereken borçlarını artık ödemeleri gerektiğini vurguluyoruz. Ulusal birlik isteyen, cephe ve ortak güç birlikleri ile mücadeleye varım diyen güçlere söylüyorum: Sizler de gerçeği biraz daha derinden anlayın. Bugünlere gelmenin anlamı kadar, bundan sonrasının da nasıl yürütülmesi gerektiğini görün. Gerçekten çokça istediğinizi söylediğiniz doğru bir demokrasi anlayışıyla, onun emek bağlantılarıyla, hak ve adaletle değerlendirin. Bu mücadelede çok ısrarlı olduğunuz "birlikte" ama gerçekten bir şeyler yaparak yerinizi almanız için, bizleri de dahil etmek üzere, geçmişinizi tüm yönleriyle değerlendirin. Doğrulara varın ve yerine getirmediklerinizi, bundan sonra daha hızlı, daha çarpıcı yerine getirin. Hiç şüphesiz en çok kendisine yardım etmekte olan halkımızın kendisidir.

Biz şimdiye kadarki kazanımları birer başlangıç olarak gördük. Ve geçen bütün mücadele Newrozlarını daha sonraki yılların mütevazi bir başlangıcı olarak gördük. Bu yılki Newroz'un başlangıcını da, en umutlu olduğumuz, hazırlıklarıyla bu umutları gerçekleştirmeye kendimizi en güçlü kıldığımız bir yılbaşı olarak değerlendiriyoruz. Hiçbir yıl hakkında bu kadar iddialı olduğumu söyleyemem. Bu en iddialı kılınmış, en çözümlenmiş, en pratik hazırlıkları yapılmış bir yılbaşıdır, diyorum. Halkımızın da böyle değerlendirerek Newroz'a anlam vermesi, kendisine en yaraşır ve en gerekli olan tutumdur. Kendisinin tüm ulusal demokratik ve hatta insani soy varlığını yok etmek ve yine sinsice, haince kaleşçe katletmek isteyen kirli özel savaşın, faşistlerin savaşını anlaması gerekir.

Özel savaş güçlerinin her gün "faili meçhul cinayetler"le ne kadar acımasızca çok sayıda (kendi yasaları açısından bile) suçsuz insanların kanına girdiklerini, bugün herkes çok iyi biliyor. Geçen Newrozlarda başta Şırnak, Cizre, Nusaybin, Lice ve bütün Kürdistan'ın irili ufaklı yerleşim alanlarına kan kusturarak, tankla, topla saldırarak yüzlerce insanımızı katliamdan geçirdiklerini ve halkımızın bu büyük uyanış yıllarını, Newrozlarını bastırmak için, böyle çılgınca davrandıklarını tekrarlamama gerek yok. 1992 Newroz'uyla Şırnak'ın ve peşisıra birçok şehrimizin katliamdan geçirildiğini ve yine geçtiğimiz bir-iki yıl içinde de binlerce köyün boşaltıldığını, tahrip edildiğini biliyoruz. Geçen yılda özellikle halkımızın birlik bütünlüğünde önemli bir yeri olan Dersim'i hedeflediler. Alevi kökenli halkımızın da mücadeleye katılmasını hazmedemeyen bu kirli özel savaş güçlerinin, en son aç bırakılarak, katliam tehditi dayatılarak metropollere göç ettirilen halkımıza Gaziosmanpaşa'da yeni bir "faili meçhul" adı altında (ama çok iyi bilinen kirli özel savaş gücünün, kontranın) saldırısı söz konusu oldu. Tamamen hareketimizin derin sempatisi altında ulusal kurtuluş savaşımına, onun birlikbütünlüğüne katılan ve böylece de kemalist rejimin yetmiş yıllık geleneğini, oyunlarını bozan bu yöre halkımıza ve halkımızın metropole taşınmış kesimlerine karşı dayatılan bu cinayetler, öyle bilinmez türden değildir. Bu kendilerinin ikiyüzlüce söyledikleri gibi dış güçlerin bir oyunu değil, tamamen hükümetin içindeki güçlerin bir oyunu olarak gündeme gelmiştir. Hükümet krizini aşmak için kaybettikleri halk desteğini, tekrar korkuyla sindirerek, adeta bir tarafın sağcılık oynarken, bir tarafın da solculuk oynayarak sağlamaya yönelmekte; bu oyunla tekrar o kirli ittifaklarını halkımıza, özellikle de Alevi halkımıza tek çıkar yol olarak dayatmakta, onlara bunun dışında yol olmadığını, aksi halde katledileceklerini hissettirmeye çalışmaktadırlar. Böyle çılgın, kirli ve alçakça katliamı planladıklarını biz çok iyi görmekteyiz.

Hükümetin başı ve yardımcılarının ne denli bu kontra güçlerinin sıradan bir neferi olduklarını iyi bilmekteyiz. Halkımız da bunu gerçekten iyi bilmektedir. Kuzey Kürdistan'ın güney'inde kaybettikleri halkımızın Kuzeyde de kaybettiklerini, halkımızın her mezhebinden, aşiretinden kaybettiklerini, Alevi kökenli insanlarımızı da kaybettiklerini içine sindiremeyen bu kirli savaş güçleri, bu son katliamı düzenlediler. Tabii, halkımızın da buna çok soylu, tıpkı Cizre, Nusaybin, Lice halkımız gibi son derece görkemli bir serhildanla karşılık verip, oyunlarını yerle bir ettiğini, onları pişman ettiğini şimdi çok daha iyi görmekteyiz. Özellikle, Newroz'a doğru yaklaşırken, bunun anlamının çok büyük olan bir serhildan olduğunu, halkımızın böylece Güney'den Kuzey'e taşırılarak tamamladığını kıvançla belirtiyorum. Bu yeniden diriliş, 1990'larda Cizre'de, Nusaybin'de başlayan ve dalga dalga Kürdistan'ın her kentine ve köyüne yayılan serhildan, bugün metropole de taşırılmıştır. En son halkası da, düşmanın en güçlü olduğunu iddia ettiği yerde böyle patlak verip tamamlandı. Düşmanın en çok da "bitirdim, geriye kalan artıklardır" dediği bir sırada bunun ortaya çıkması, yine en son Dersim'de de gerillanın yüzlerce düş-

Devamı 27. sayfada

"Bu yılki Newroz'un başlangıcını da, en umutlu olduğumuz, hazırlıklarıyla bu umutları gerçekleştirmeye kendimizi en güçlü kıldığımız bir yılbaşı olarak değerlendiriyoruz. Hiçbir yıl hakkında bu kadar iddialı olduğumu söyleyemem. Bu en iddialı kılınmış, en çözümlenmiş, en pratik hazırlıkları yapılmış bir yılbaşıdır"

"Yeniden biraz düşünelim. Yapamadıklarımızın neler olduğunu anlayalım. Yapabileceklerimizin neler olduğunu görüp yapalım. Artık bu ülkede ve bu halk adına başka türlü düşünmek ve yapmak mümkün değildir."

SAVAŞ VE DEVRİMDE

kadın-erkek özgürlüğü

Baştarafı 1. sayfada

çekerek, ya da tümden etkisizleştirerek tüm iç ve dış dünyasını en ince yöntemlerle satın aldı. Köle erkekle eşit olmasına bile fırsat vermedi.

Bu mevcut dünya düzeninin insanlığı ne kadar zayıflattığını, düşürdüğünü gösteren ölçüdür. Böyle bir dünya düzeninde önemli tarihi günleri kutlamanın getirdiği büyük sorumluluklar, ertelenemez görevler vardır. Dolayısıyla her günün mücadeleyle dolu geçmesi, 8 Mart'ın böyle karşılanması bir zorunluluktur. Bu nedenle 8 Mart'ı anar ve kutlarken, kadında yaşanan ya da yaşatılan zayıflığın hangi mücadele ve yaşam koşullarında giderilebileceği üzerinde durmak en doğru yöntemdir.

Savaş, kadın ve özgürlük

Ülkemiz Kürdistan'da 8 Mart'ın anlamı başkadır. Nitekim Kürt kadını böyle bir tarihi günü savaşta öğrendi. Şimdi özgürlük savaşı koşullarında çatışırken, yürürken, planlarken, yoğunlaşırken karşılıyor. Bu ileri bir adımdır, günümüz dünyasında benzeri yoktur. Fakat bu başarı sarhoşluğunun, yetinmenin gerekçesi değil. Öyle olmadığı için de bu gelişme sürekli ilerleme halindedir. Şüphesiz mevcut gelişmenin birkaç katının yaşanmasına ihtiyaç vardır. Kolay değil asırlar boyu iç içe girmiş, eklenmiş ve kronikleşmiş alışkanlıkları, ilişkileri, duyguları yıkmak. İşte burada müthiş mücadele görevi ortaya çıkar. Bedelsiz hiçbir şeyin değeri yoktur. Çünkü bu noktada aşılmış zorluk, başarılmış iş yoktur. Öyleyse kazanılan hiçbir şey de yoktur. Özellikle Kürdistan'da kazanılacak özgürlüğün zorluğu tarihte benzersizdir. Buna göre bir devrimcilik, bir militanlık şart kılınmak durumundadır. Söz konusu olan, hayvanlaşma ya da maymunlaşma özel savaş tarafından dayatılan bir ortamdır.

Başkan APO'nun, ***"Çok ciddi olacaksınız. İradenize hükmedeceksiniz. Kafa mantığınızı, düşüncenizi işleteceksiniz. Bu, uğruna her şeyimizi ortaya koyacağımız bir yaşam biçimimizdir. Yine bu, aynı zamanda bizim insanlık görevimizdir. Temel felsefemiz budur. Ruhunuz, düşünceniz, bütün varlığınız bununla yatacak, bununla kalkacak, bununla yürüyecek, bununla oturacak, bununla yapacaktır. Dünyaya böyle bakıyoruz, yaşamı böyle ele alıyoruz. Kendimizi her gün bu temelde gözden geçiriyoruz"*** biçimindeki sarsıcı sözler, yaşanılan ortamın özelliklerinden çıkıyor.

Başarmak, gelişmek, değişmek, eskiden arınmak böyle bir felsefeye ulaşmaktan geçiyor. Buna nasıl ulaşılır sorusuna cevap verilmek istendiğinde, bu isteme tam karşıt olan bir dünyayı, dehşet verici bir zayıflığı görmek mümkündür. Zayıflık, güçsüzlük deyip geçersen, gerektiği kadar önemsemezsen, en büyük felaketlere, en büyük yenilgilere davetiye çıkarmış olursun. Zayıflık, son tahlilde eşittir düşman. Düşman ise anı anına yoğunlaşarak bütün insani amaçlarımız önünde engel olmaktan çıkarmaya çalıştığımız güçtür. Dış düşmana yönelip iç düşmanla barışık yaşamak, yüce özgürlük istemiyle tam bir çelişkidir. Bu çelişki devam ettiği sürece güç olunamaz; güç olamayınca da özgürlük yakalanamaz.

Aslında kadının tarihsel olarak yaşadığı koşullar irdelenirse, 8 Mart, kadının yaşadığı zayıflığa karşı bir mücadele günüdür. Zayıflık yaşanmasaydı, diğer bir deyişle özgürlük ve eşitlik için güç olunabilseydi, böyle bir günün ilanına ihtiyaç duyulmazdı. Bu anlamda bu güne verilebilecek en anlamlı cevap zayıflığa ve güçsüzlüğe karşı amansız savaş için güç olabilmektir.

Zayıf kişilik düşmanın her an fethettiği, zorlanmadan sonuç aldığı kişiliktir. Güçlülüğü kaba güç anlamında düşünmemek gerekiyor. Nitekim her güçlenme özgürlük için yeterli değildir. Erkekte kaba güç vardır, ama mevcut erkek tipinin özgürleşmiş olmasından bahsetmenin nedenleri yoktur. Güç; gelişmeye, dönüşmeye ve ilerlemeye hizmet ettiği oranda özgürlüğe hizmet eder. Güç; eğer köleleştiriyorsa, bastırıyorsa, dönüştürmüyorsa özgürlüğe düşmandır ve emeğe dayalı olmayıp gaspedilendir. Aynı zamanda dışı "görkemli", içi boşlukta yüzen güç biçimidir. Şüphesiz böyle bir gücün olmaması, olmasından bin kat daha iyidir. Böyle bir gücün sonu er veya geç ama kesinkes yenilgidir. En çok yaşanan da yanılgıların bu türüdür. İşte güç olayından, onun mutlak gerekliliğinden bahsederken, böyle bir yanılgıyı taşıyanından uzak durmak gerekir.

Emeğe dayalı olarak zayıflığı giderme temelinde bir güçlenme esas alınırken, öncelikle kişinin kendini tanıması mutlak zorunluluktur. İç dünyaya inilmeli; ruhsal ve psikolojik gerçeklik irdelenmelidir. Duygular, düşünceler, arzular ve ilişkiler gözden geçirilmelidir. Yaşanan nedir? Bu yaşam ile amaç arasındaki uyum düzeyi nasıldır? Özgürlük istemi ne kadar özgüce dayalıdır? Bu sorular zinciri uzatılabilir. Yani önemli olan düşünmek değildir; nasıl düşünüldüğüdür. Burada netleşme sorunu ortaya çıkar. Dışarısı açıktır, pencereden bakılır gibi her şey gözler önündedir. İstemek de ilk adımda zor değildir. Ama sıra bunun doğru pratiğine geldi mi her şey değişir. Kolay olduğu sanılan, kaldırılması gereken bir koskocamandır. Tabii ki bu koskocaman olan, hiç aşılmaz da değildir. Kişinin kendisine; yönteme, taktik gereklerine bağlıdır. Çoğunlukla görülen çok istemek ama başaramamaktır.

Bunun nedeni büyük bir sorudur. Aranırsa iç dünyada bulunabilir. Bu istemin gereklerini yerine getirmenin önünde dağ gibi dikilen dış kuvvetler vardır. Nedir bu kuvvetler? Didik didik edilmelidir. Düşman etkisidir; küçücük olan dünyanın yine küçücük olan sorunlarıdır. Bu küçücük sorunlar büsbüyük önyargılardır, tarih kadar eski geleneklerdir. Başkan APO'nun vurguladığı gibi, gelenekler de çok katı ve inatçıdır. Ana, baba, çocuk, eş, aile, akraba vb.'lerine yaklaşım çok katı bir gelenek, müthiş bastıran bir kuvvet olabilir. Her biri özgürlüğe açılan kapının arkasında bir sürgü olabilir. Gözlere kalın bir perde olabilir. Yine bütün yaşam, bütün dünya bundan ibaret görülebilir. İşte bu, insanı kendisine ait olmaktan çıkarmaya yeter de artar bile. Topu topu bu kadar olan bu dünya ne kadar küçükse, özgürlüğün önünde de o kadar büyük engeldir. Böyle bir dünyanın sınırlarına gelişme kanunları sığmaz. Bir tekrardır. Her tekrar, bir parça küçülmedir.

Bu dünyaya büyük savaş ama her yönüyle savaş açılmadan ve onun yıkımı başarılmadan yeni bir dünya kurulamaz. Bu küçük dünyanın küçük insanı hiçbir zaman güç sahibi olamaz. Bu insan küçüktür ve güç sahibi değildir, ama kendisine karşı düşmanlıkta en güçlüden daha fazla düşmandır. Kendisine düşman, dar dünyasının duygularına mahkum olan insan eylemsizdir. Eylemi olsa bile ilk çırpıda başarmamaya mahkumdur.

Böyle bir dünyada yaşam adına da hiçbir şey yoktur. Ama her şey ölüdür. Duygular ölü mantık ölü hareket ölü, Ve daha fazla ölüleri olan bu dünyanın bir basit sorunu çağdaş ve soylu kavramların önüne geçebiliyor. Kişiyi her yöne çekebiliyor.

Kürdistan kadınını diğer dünya kadınlarından çok daha fazla avantaj sahibi kılan, onun daha çok düşürülmüş olmasıyla birlikte günümüzde bu düşürülmüşlüğe karşı radikal bir savaşın yürütülüyor olmasıdır. Bu savaşım her sahada oldukça köklü ve şiddetlidir. Kürdistan kadınının özgürlükle tanışması bu savaşın ortaya çıkmasıyla başlamıştır. Askeri şiddet savaşın zirvesidir. İnsan yaşamını, kişiliğini sarsan bir güç çatışmasıdır. Yerleşik düzeni, toplumsal ve bireysel yaşamı altüst eden ve her zaman gündeme getirilmesinden kaçınılan bir olaydır. Askeri yaşamın kuralları ve koşulları oldukça serttir. Kararları keskin ve incedir. Dengeleri her mücadele sahasından daha hassastır. Dolayısıyla her anı yoğunlaşmakla geçirmek zorundasın. Bu koşullarda yeni bir kişilik şekillenir. Burada şekillenen askeri kişiliğin her şeyi değişir. Duyguları, düşünceleri ve davranışları yeni içerik ve biçim kazanır. Bu savaşın insanın özgürleşmesini esas alması, eskinin yerine yeniyi inşa etmeyi hedeflemesi önemlidir ve mutlaka kişiliğe etkide bulunur. Bu sahadaki diğer bir gerekli yön ise, başarının tek seçenek olmasıdır. Başarmayan kaybeder, tutunamaz. Keskinlik buradadır ve yine avantaj olan da budur. Bunu değerlendiren büyük dönüşümü, büyük özgürleşmeyi başarır. Çünkü en çetin koşullarda, savaş ve ateş içinde eski özelliklerden arınmış yeni bir kişilik ortaya çıkar. Bu kişilik özgüce ve emeğe dayalı, kendine güvenli bir kişilik olur.

Yine Kürdistan koşullarında savaşın yürütüldüğü unutulursa, bu olayın kavranmasında mutlaka bir yetersizliği beraberinde getirir. ***"Çok engebeli patikalarda, uçurumlarla dolu bir yolda yürüyoruz. Dağlarda da, içimizde de, dışımızda da böyle yürüyoruz"*** derken Başkan APO, yaşanan bu acımasız gerçeğe dikkat çekiyor. Her adımında böyle düşünen bir kişilik, dönüşür. Fakat eski kişilik patikaları geçemez, uçurumları atlatamaz.

Kürdistan'da böyle bir altüst olayının, olağanüstü koşulların değerlendirilmesi gereken bir yönü, kadın ile erkeğin birlikte bu süreçte yer almasıdır. Özgürlüğün ve kurtuluşun kazanılmasında birbirlerinin gücüne ihtiyaç duymalarıdır. Ayrıca bundan başka diğer bir seçeneğe sahip olmamalarıdır. Doğru temellerde bu ortak savaşıma katılım sağlanırsa bunun ucunda büyük eşitlik kazanılır. Dolayısıyla yeniden yapılanmış kadın ve erkek tipleriyle toplumsal özgürlük olayı ortaya çıkar.

Kadınlar gününü bu çerçevede değerlendirip karşılık verme gereği vardır. Nitekim 8 Mart, kadının özgürlüğünü kazandığı bir gün değil, özgürlüğünü istediğini, bunun için mücadelesini süreklileştireceğine karar kıldığı bir gündür.

"Kürt kadını evde, ailesinin içinde değil; savaş cephesinde, siyasal ve sosyal mücadele sahalarındadır. Komutandır, gerilladır, savaşçıdır, politikacıdır, örgütleyicidir. Eylemiyle şekilleniyor, güçleniyor, bağımsızlaşıyor, kendi iradesini kazanıyor. Adım adım özgürce düşünüyor, bunu özgürce uyguluyor."

Kadın-erkek eşitliği değil özgür kadın-erkek kişiliği

Kadın sorunu ele alındığında, tartışma konusu yapılıp değerlendirildiğinde, çoğunlukla kadın-erkek eşitliğinden bahsedilir. Evet, kadın hep erkeğin gerisinde ve gölgesinde kalmıştır. Yine erkeğin sahip olduğu haklara ve koşullara sahip olmamıştır. Daha çok mülk, erkeğe ait olmuştur. Mülk edinme imkanlarından bile yoksun bırakılmıştır. Bu dünyanın her tarafında böyledir. Kürdistan'da ise çok daha böyledir. Kabul edilmez, insana yakışmaz bir durum olduğu çok açıktır. Ama böyle bir durumda kadın sorununda hedef erkeğin sahip olduğu koşulları yakalamak olursa, bu ne kadar bir özgürlük olur? Bu sorunun cevabını, herkes hemen çevresindeki erkek gerçeğinde bulabilir. Mevcut erkek tipinin özgürlük düzeyi nedir? Bu erkek gerçekten özgür müdür? Bunun ölçüsü nedir? Eğer erkek özgürse neden kadın köledir? Çokça kullanılan bir deyimle, kadının özgürlüğü toplu-

mun özgürlük düzeyini gösterir. Tersinden düşünülürse, kadının köleliği o toplumun kölelik düzeyini gösterir. Bunun anlamı iyi derinleştirilmelidir. Kölenin kölesi olmak ne anlama gelir? Bu gerçeğin adı olan koşullarda kadın-erkek eşitliğinden bahsetmek, kendi içinde bir geriliği ifade eder. Bu durumda söz konusu edilen bu sorun çözülse bile sonuçta kadın kölenin

"Kişinin kendini tanıması mutlak zorunluluktur. İç dünyaya inilmeli; ruhsal ve psikolojik gerçeklik irdelenmelidir. Duygular, düşünceler, arzular ve ilişkiler gözden geçirilmelidir. Yaşanan nedir? Bu yaşam ile amaç arasındaki uyum düzeyi nasıldır? Özgürlük istemi ne kadar özgüce dayalıdır?"

kölesi olmaktan çıkar ama köleliği aşamaz. Yani sadece kölelerin eşitliği sağlanmış olacaktır ki, bunun adı da özgürlük olamaz.

İşte Kürdistan'da PKK'nin, özellikle Başkan APO'nun çözümlemeleriyle aşılan budur. Kadın sorununa yönelik klasik yaklaşımlar aşılmış, yeni kadın ve erkek tipi hedeflenmiştir. Mücadele, özgürlük adımları böyle bir perspektifle doğrultu kazanıyor. Anlaşılmayan ve kavranmayan nokta bu gerçekte düğümleniyor. Özgürleşmenin önündeki anlayış ve pratikler bu geri yaklaşımlardan kaynaklanıyor. Bu yetmezlik sadece kadında değil, erkekte de yaşanıyor.

Kadın en çok erkek gibi, onun koşullarına sahip olmak isterken, erkek de mevcut statükoyu koruma psikolojisini taşıyor. Her iki cephede ortaya çıkan bu anlayışları değerlendirip sağlıklı sonuçlar çıkarmak gerekir. Çatışan ve gerçek özgürlük-eşitlik önünde engel olan bu iki anlayışın kaynağı aynıdır. Güçsüzlük, kendine güvensizlik, mevcut düzene bağımlılık ilk akla gelen özelliklerdir. Bu iki anlayış terk edilirse, her iki taraf da kendi köle özelliklerine karşı savaş açarsa, özgürlük doğrultusuna yönelten devrimci perspektif egemen olur. Tersi durumda isteme rağmen özgürlük kazanılamaz. Kaldı ki burada özgürlük yok ki kazanılabilsin. Söz konusu olan kendini müthiş kandırmaktır. Erkeğin statüsünde özgürlük yoktur. Dolayısıyla bir anlamda kadının da, erkeğin de savunduğu köleliktir.

Ne erkek övünsün, ne de kadın buna özensin. Başkan APO, ***"Ulusal kölelikte ve toplumsal düşürülmüşlükte erkek payının kadın payından daha fazla olduğunun görülmesi ve daha fazla suçlu olarak sorumlu tutulması gerektiğini söylüyoruz"*** diyor. Erkek bu kadar düşürülmenin rolünü oynarken, kadın bunun da dışında kalmıştır. Şimdi sorun, bu çıkmazı aşmaktır. Diğer bir bakışla sorun, mevcut düşürülmeye karşı büyük ayağa kalkışı gerçekleştirmektir. İnsanlaşmanın ve özgürleşmenin önündeki sıradağları omuz omuza devirmektir. Hedef böyle belirlenince, istem de netleşince soruna yaklaşım daha bilimsel ve çözümleyici olur. Hedefi böyle kapsamlı ve büyük çizmek gerekir. Ancak bu şekilde kapsamlı ve büyük düşünsel-pratiksel güce ulaşılabilir. Bu da beraberinde temel ile taliyi birbirinden ayırarak netleştirir.

Kadın gücüyle var olmalı

Kadın tanımlaması yaygıncadır. Her görüş kendine göre yorumluyor ve sonuçlar çıkarıyor. Bunların özgüce ve özgür temele sahip olduğunu mevcut pratiklerde görmek mümkündür. Bir de PKK'nin soruna yaklaşımı vardır. Başkan APO, "Kürtçe'de yaşam anlamına gelen kadını adı gibi gerçek yaşam konumuna getireceğiz" diyor. Yine PKK'de bir kadın ve erkek "nasıl olmalı" ve "nasıl yaşamalı" soruları ortaya atılarak, cevapları derinleştiriliyor. Bunun büyük düşüncesinin büyük pratikle buluşturulması yolunda adımlar atılıyor. Şüphesiz bununla birlikte geniş imkanlar da yaratılıyor. Örneğin Kadın Kongresi ardından Kadın Ordulaşmasına gidiliyor. Dünyada ilk defa bu koşullarda böyle bir adım atılıyor. Bu tarihte kadın özgürlüğü ve güçlülüğü için görülmemiş eşsiz bir mücadele fırsatıdır. Bu noktada zorluk imkanlarda ve koşullarda değildir. Yine neyin nasıl yapılacağı konusunda da sorun yoktur. Bunun da çözümlemeleri yapılmış, perspektifleri verilmiştir.

İşte kadının bütün iç ve dış yargıları yıkarak kendini kanıtlamasının tam zamanıdır. Sunulabilecek en büyük destek, savaşma ve ordulaşma imkanını yaratmaktır. Böyle bir durumda başarmamanın, özgürleşmemenin, kendi gücüyle var olmamanın ciddi hiçbir gerekçesi yoktur. Erkeğin tıkayan tutucu, feodal anlayışı ve pratiği ortadan kalkıyor. Geleneklerin daha ağır etkisi altında olması itibariyle özgürlüğe bir kat daha fazla ihtiyaç duyan kadın, gücünü kanıtlaması bakımından bir sınavla karşı karşıya geliyor. Başarı ve başarısızlık şuraya veya buraya değil, kendi kişiliğine bağlıdır. Ordulaşma dünyanın en hasas ve ciddi olayıdır. Bu nedenle büyük hassasiyet ve ciddiyet gerektirir. Olağanüstü kişilik özelliklerini, yaratıcılığı ve inisiyatifi şart kılar. Yaklaşımın düzeyine göre büyük kazanılacak ve büyük kaybedilecek saha söz konusudur.

Tartışma götürmez bir gerçektir ki, eski önyargılarla, alışkanlık ve ilişkilerle yeni gelişmeler yaratılamaz. Aşılmamış, yenilenmemiş yapıdaki bir kişilik, ordulaşma ve özgürleşme görevini taşıyamaz. Büyük düşünmek yerine küçük düşünür. Çeşitli mücadele sahalarında görüldüğü gibi kendine güvenmemenin, güçlenmemenin, dış etkilerden bağımsızlaşmamanın oluşturduğu özellikler, Kürdistan kadınının yaratılan tarihsel özgürlük fırsatından yeterince yararlanmamasına neden olmaktadır.

Kürdistan'daki durum savaş koşullarıdır; hem de en sert ve acımasız olanından kişiliği yeniden yapılandırıcı özelliği hızlı ve keskindir. Kendini sürekli yenilemeyi, aşmayı gerektirir. Bunun yasalarına uymak bir zorunluluktur. Ezilmemek, safdışı kalmamak için elden ne geliyorsa onun sergilenmesi şarttır. Kadının bundan müthiş özgür kişiliği şekillendirmesi zor değildir. Yeter ki doğru yaklaşımın ve yaşamın sahibi olunsun. Kendini maskelemek, kendi gerçeğinden kaçmak ya da kendini olduğundan farklı abartılı göstermek, mevcut koşulların tahammül edebileceği yaklaşımlar değildir. Bu yaklaşımlarda bağımlılık ve köleliği görmek mümkündür. Güçlü kişilik bu tutumlara ihtiyaç duymaz. Zayıflığı kapatmak, olmadığı halde kendini güçlü göstermek hiçbir şeyi çözmediği gibi, eskide ısrar etmektir. Dışarıdaki güçlüyle zayıflığını kapatmak büyük bir yanılgıdır. Nitekim dışarıda güçlü yoktur. Emeği ve doğru katılımıyla güçlü olanlar, zayıfın sığınmacı tutumunu kabul etmezler.

Başkan APO, ***"Benim bile gölgemde kalmayın"*** diyor. Kadın sorununun çözümü konusunda büyük yoğunlaşan, bu sorunun bütün ayrıntılarını irdeleyen ve bu konuda çok çarpıcı sonuçlar ortaya çıkaran bir önderin böyle bir yaklaşımda bulunması oldukça anlamlıdır. Toplumda ve erkeklerde kadınlara ilişkin oluşan önyargılar var. Bunun kırılmasını istemek fazla bir şey değil. Kadın bu noktada oluşan önyargıları kırmayı en çok kendi sorunu olarak görmek durumundadır. Genel olarak Kürdistan halkının geçmişi ile bugününü karşılaştıralım. Arada büyük uçurumlar var. Direndikçe, örgütlendikçe, değiştikçe, politikleştikçe başta TC sömürgeciliği olmak üzere bütün dünyanın önyargıları paramparça oldu. Eskiden varlığı kabul edilmeyen bir Kürt, bugün ulaştığı güç nedeniyle en çok hesaba katılan, hatta dünyanın egemen devletleri tarafından bile susturulamayan Kürt konumuna yükselmiştir. Bu iyi araştırılması gereken bir örnektir. İster kadın olsun, isterse erkek olsun, hiç kimse "bana olduğum gibi değil, olduğumdan farklı bakacaksın" diyecek kadar gafil olamaz. Tek tek kişilerin kendi önyargılarıyla bakması bu konuda temel alınacak bir ölçü olamaz. Dolayısıyla bu bir gerekçe olarak da ileri sürülemez.

"Savaştığın oranda özgürleşirsin, özgürleştiğin oranda savaşırsın" diyor Başkan APO. Bu koşullar özgürlük koşullarıdır. Kürdistan kadını yerinde ve zamanında değerlendirirse, ulusal düzeyden de öteye uluslararası düzeyde büyük kadın devrimine öncülük değerinde katkı sunmuş olacaktır. Böyle bir kadın tipi, topluma kendini kendi gücüyle kabul ettirebilecektir. Ne kimseyi kendine ait, ne de kendisini başkasına ait görecektir. Bağımsız bir insan olarak toplumsal gelişmede bir güç biçiminde yer alacaktır.

Kadın ordulaşmasının bir anlamı da klasik kadın ve erkek yaklaşımlarının özgürleşmenin önünde oluşturduğu engelleri kaldırmaktır.

Özgürleşmek cinsiyet psikolojisini aşmaktır

Öncelikle bir insanda olması gereken, kendisinin değişebileceğine dair inanç ve umuttur. "Ben buyum, hep böyle kalacağım" diyen insan da değişebilir ama geriye doğru olur bu. Ayrımcılık, eşitsizlik egemenler tarafından dayatılsa da veya bunun zemini yaratılsa da, biraz da buna yol açan insanların kendi ruhsal durumudur. Bu, cinsiyet farkına indirgendiğinde daha fazla belirgindir.

Yaklaşımlarda ve ilişkilerde kadın ve erkek psikolojisinin gölgesi olduğu müddetçe sağlıklı gelişme beklenemez. **"ben kadınım"** veya **"ben erkeğim"** psikolojisiyle karşı cinse yaklaşım gösterildi mi orada özgürlükten bahsetmek zor. Başından beri bir sınır konulmuş olur. Bu yaşamın veya mücadelenin herhangi bir sahasında olabilir, ama sonuç aynı şekilde gelişir. İster istemez de erkek egemenliğinin gölgesi düşer. Kendine güvenmeme, kendini değiştirmeme ve kaderci yaklaşım olur ki, bu da çok çeşitli sorunların kaynağı olur. Başkan APO çözümlemelerinde kadın-erkek ilişkisinin birbirini güçlendirici değil, birbirini bitirici olduğunu çeşitli örneklerle açıklıyor. Bunun nedenleri araştırıldığında, kadının **"kadın"**, erkeğin ise **"erkek"** psikolojisiyle hareket ettiği rahatlıkla görülebilir. Eski geleneklere göre bir kadına göre erkek nedir, bir erkeğe göre ise kadın nedir; karşılıklı yaklaşım nasıl olmalıdır? Bu bir sorudur. Cevabı da herkes tarafından biliniyor.

Burada ortaya çıkan ya da kanıtlanan Başkan APO'nun yoğunca üzerinde durduğu ve çözümünü geliştirdiği insanlaşma sorunudur. Büyük yetmezlik bu noktada ortaya çıkıyor. İnsanlaşma kelime anlamıyla dar ele alınamaz. İnsanın tanımı savaş içinde yeni boyutlar kazanmıştır. Bilinen klasik tanımlar yeterli cevap olamıyor. Eski tanımlara göre kabul edilen insan, bugün ayakta duramayan, direnişçi özünü kaybeden, dolayısıyla boyun eğen, teslimiyeti doğal karşılayan ve kendine saygısını yitiren insandır. Bunalımlıdır, kendine güvensizdir. Egemenler tarafından kötürümleştirilmiş, beyinsizleştirilmiş, düşürülmüştür. Yaşam konusunda iddialı değil, ilgisiz ve kadercidir.

Günümüzün en temel sorunu budur. Var olan kişiliğin aşılması, insanlaşması sorunu acil çözümünü bekliyor. İnsanlaşmak; ulusallaşmak ve özgürleşmektir. Kürdistan koşullarında zafer kazanmaktır. Bu sorunun içeriğinde görüldüğü gibi kadını da, erkeği de tam ilgilendiren ortak sorun söz konusudur. Özgürlük anlamına da gelen insanlaşmayı sağlayamayanlar, cinsiyet farkına, ruhsal durumuna ve psikolojisine göre birbirlerine yaklaşırlar. Bir kadınla ya da bir erkekle değil, bir insanla birlikte mücadele yürütüldüğünün kesin bilincine ulaşılırsa bugün görülen birçok geri anlayış yaşam kaynağını bulamaz. Eski kadın, eski erkek özellikleri yaşama ve pratiğe yansıtılırsa, her zaman yakından tanık olduğumuz yetmezliklerle karşılaşmaya devam edeceğiz. Böyle bir durumda kendini bilimsel temelde kanıtlamak yerine, sapmayı ifade eden bir kanıtlama biçimi ortaya çıkar. Ortak düşmana karşı mücadeleden çok erkek-kadın arasında didişme ve uğraşma gündeme gelir. Pratikteki yetmezlikler ya kadına, ya da erkeğe bağlanır ki, temel sorunlardan uzaklaşma olur. Yoğunlaşma tali konularda gelişir. Bunun anlamı derinleştirilirse, sonuçta özgürlük savaşı, köleler arasında egemenlik savaşına dönüşür. Böylece cinsler arası ilişki birbirini güçlendirmek ve özgürleştirmekten çok, köleleştirmeyi daha da derinleştirir.

Cinsiyet farklılığı doğaldır. Bu doğallık toplumsal yaşamda da doğallığını korumak, herhangi bir ayrıma tabi tutulmamak durumundadır. İki ayrı cins, eşittir iki ayrı insan olarak görülemez. İnsan insandır; sadece cinsiyet farkı olan insandır. Özellikle aynı imkanlar ve haklara sahip olunan koşullarda insan olma psikolojisini yaşamak esastır. Bu esasa göre yaklaşım hızla özgürleşmeye ve eşitlik anlayışına götürür. Eğer bu imkan ve koşullar değerlendirilmiyorsa, bu, aynı paralelde kendi köleliğini yaşamaktan rahatsız olmamak demektir.

Başkan APO, ciltler dolusu çözümleme yapmıştır. Bir özgür kadın ve erkek tipi ve onlar arasındaki ilişki nasıl olmalıdır sorusuna tarihsel-güncel yönleriyle kapsamlı cevaplar geliştirmiştir. Her kadın ve erkek kendini bu çözümlemelerde tanıyabilir. Bu kişilikteki çirkinlik, zayıflık, düşürülmüşlük, kölelik özelliklerinin nasıl özgürlük önünde engel teşkil ettiğini görebilir. Bu bir adımdır. Asıl sorun **"nasıl yaşamalı"** sorusunun cevabındadır. **"Nasıl yaşamalı"** sorusuna cevap verilemediği için Başkan APO'nun çözümlemelerinin gerekleri pratikle buluşturulmuyor. **"Kadınca"** veya **"erkekçe"** yaklaşıldığı için çözümleyici olunamıyor. **"Kadınca"** veya **"erkekçe"** soruna yaklaşanlar birbirlerini anlayamazlar, eski geleneklerin etkisi altında başarılı olamazlar. Ortak özgürlüğü ve eşitliği isteyenler, kadın-erkek ayrımını yapmadan her iki tarafa da "yoldaşım" gözüyle bakarlar. Başarma ve özgürleşme düzeyine göre birbirlerine değer verirler. Kendileri için değil özgürlük ve kurtuluş için yaşarlar. Çözüm de budur.

Görev, 8 Mart gününü kadının özgürlük gününe dönüştürmektir. Bir gün değil her günün kadının günü de olması için mücadele etmektir. Erkekler gününün olmaması onların özgürlüğe ihtiyaç duymadığı anlamına gelmez. Eğer erkek tipi özgürlüğü yakalamış olsaydı, kadın egemenliğine alan üst bir köle olmasaydı 8 Mart'a gerek kalmazdı. Bütün günlerin ortak özgürlük ve eşitlik günlerine dönüştürülmesi kadının da, erkeğin de özgürleşmesi demektir. Sorun içedir. Bir taraf özgürleşmeden diğer taraf özgürleşemez. Özgürleşmek isteyen kadın veya erkek, karşı cinsinin de özgürleşmesi için mücadele vermek zorundadır. Tersi durumda özgürleşme tam sağlanamaz. Yaşam iki parça değil bir bütündür. Bir taraf erkekse diğer taraf da kadındır.

PKK kadın özgürlüğünde öncüdür

Bir ulusal kurtuluş hareketi olarak PKK, ulusallığın ötesinde uluslararası karakterli bir mücadele yürütüyor. Uygarlığın ilk geliştiği Mezopotamya'da bin yıllar sonra çağdaş insanlık akımı olarak dünyayı etkiliyor. Amaçları kapsamlıdır; sadece bir iktidarlaşma değildir. İnsanı bunalımdan kurtarmayı hedefleyerek yüceltmeyi amaçlıyor. Eski yaşamı durdurmaya çalışıyor ve bunun yerine yeni bir yaşamı başlatıyor. Eski yaşam ve eski insan artık gelişmediğinden yeniden insanlaşmayı, toplumsallaşmayı ve ulusallaşmayı geliştiriyor.

PKK amaçlarına ulaşmak, insan devrimini başarmak için sorunları bilimsel sosyalizm ideolojisiyle onun politik doğrultusuyla tespit ediyor. Yönelimini, mücadelesini buna göre şekillendiriyor. Şüphesiz insanlığın en

"Kürt kadını yeni bir olayı gerçekleştiriyor. Bu özgürlük düzeyi PKK'nin özgürlük düzeyidir. PKK'nin özgürlük düzeyi, Kürdistan toplumunun özgürlük düzeyini gösteriyor."

temel ayıplarından biri kadının yaşadığı köleliktir, baskıdır. Kadın ise yaşamın yarısıdır. Bu soruna tarihte ilk defa böyle radikal çözümler getiriliyor. İlk defa böyle mevcut kadın ve erkek tipi reddediliyor. Her soruna alışılmışın dışında yeni tanımlamalar getiriliyor. Yeni teşhis ve yeni çözüm noktasında büyük yoğunlaşma yaşanıyor.

Kadın sorununa getirilen çözümler pratik uygulamayla tanıştırılarak toplumsallaştırılıyor. Kadının emperyalizm ve sömürgecilik tarafından ruhen öldürüldüğü, reklamlaştırıldığı, erkeğin alışkanlığı haline getirildiği bir dönemde, alternatif özgür öncülüğe oynuyor. Kürt kadını evde, ailesinin içinde değil; savaş cephesinde, siyasal ve sosyal mücadele sahalarındadır. Komutandır, gerilladır, savaşçıdır, politikacıdır, örgütleyicidir. Eylemiyle şekilleniyor, güçleniyor, bağımsızlaşıyor, kendi iradesini kazanıyor. Adım adım özgürce düşünüyor, bunu özgürce uyguluyor.

Kürdistan ve dünya tarihinde hiçbir zaman kadın savaşta böyle aktif yer almamıştır. İlk defa sıcak savaş cephesinde ordulaşan Kürt kadını yeni bir olayı gerçekleştiriyor. Bu özgürlük düzeyi PKK'nin özgürlük düzeyidir. PKK'nin özgürlük düzeyi, Kürdistan toplumunun özgürlük düzeyini gösteriyor.

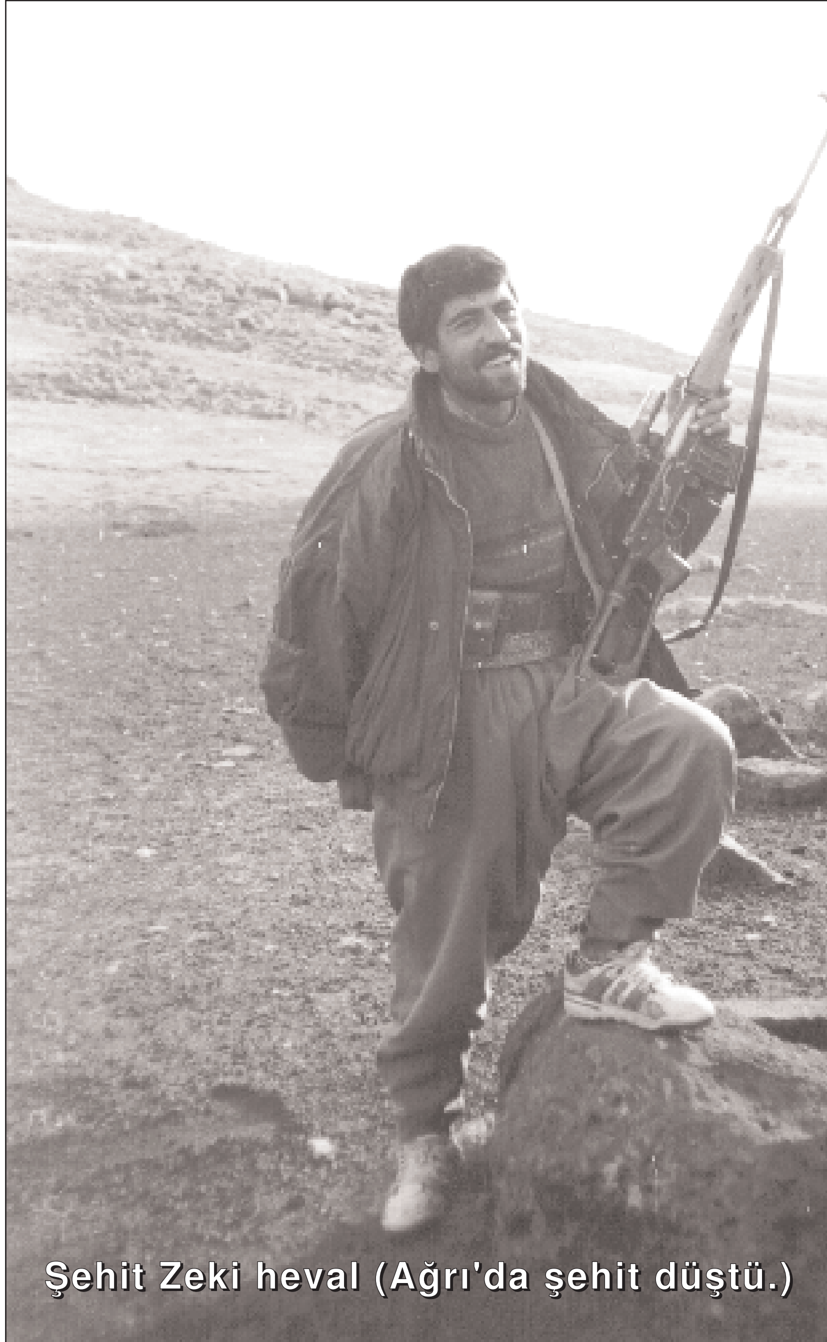
PKK 5. kongre belgelerinden

Bu Hazırlık Komitesi raporu, yalnız kongre öncesi hazırlıkları değil, dört yıl içinde Merkez Komite faaliyetlerini ve merkezin durumunu da özlü biçimde ele alacaktır.

Parti kongresine bir merkez raporu sunmak, hem işin özü, hem de usulü gereğidir. Bir parti demek, aynı zamanda iyi bir merkezileşme demektir. Merkez, bir örgüt yapısının komuta gücüdür. Örgütü, her gün üzerinde olmak kaydıyla, düzenlemek ve yönlendirmektir.

HAZIRLIK KOMİTESİ RAPORU

Merkez olmak, büyük iddia sahibi olmaktır; merkez olmak fethedici olmaktır. Ne var ki, bu 4 yıldaki merkezimiz, çok büyük imkanlar karşısında iddialı olamamış, hazır hedefleri bile fethedememiştir.

Şehit Zeki heval (Ağrı'da şehit düştü.)

Bu dört yıl içinde Parti Önderliği dışında merkezi görevlere sahip çıkan, kendini merkezileştiren, örgütü merkezileştirme çabasında olan bir merkezden ve merkez üyesinden söz etmek, merkez ölçüleri dikkate alındığında, gerçekçi olmayacaktır. Bu durum, aşağıda biraz izah edilmeye çalışılacaktır.

İki kongre arası iyi bir merkez olunamadığı ve merkeze düşen faaliyetler yerine getirilemediği için bir merkez raporu yazmak gerçekçi olmayacaktır. Hatta, yetersiz de olsa görevlerini yapmış yanılgısını verebilir. Bu nedenle Merkez Komitesi adına bir rapor yazma yerine, merkez üyelerinden oluşan Hazırlık Komitesi'nin bir rapor yazması mevcut duruma daha uygun düşecektir. Bunun için bu rapor Hazırlık Komitesi tarafından hazırlanmıştır. Yine bu gerekçelerle, kongre hazırlıklarını Merkez Komite'nin yapması gerekirken, Hazırlık Komitesi yapmıştır.

Merkezi görevlere her zaman olduğu gibi Parti Önderliği sahip çıktığı ve örgütün komuta gücü olarak merkezileşmeyi sağladığı için, merkezi çalışmaların durumunu da kapsamak üzere bir önderlik faaliyet raporunu Parti Önderliği kongreye sunmuştur.

Yine Parti Önderliği; önderlik görevleri ve merkezi sorumluluk gereği bir yıl boyunca kongre hazırlıklarını sürdürerek, dönemi karşılayacak başarılı bir kongrenin yapılmasının her türlü olanağını sunulmuştur. Yani merkezin yapması gereken tüm görevleri de Parti Önderliği gerçekleştirmiştir.

PKK'de her zaman bir merkez olmuştur. Merkez üyeleri de bulunmuştur. Bugün olduğu gibi dün de iyi bir merkez olunmamış, merkezi görevler sahiplenilmemiştir. PKK'de vücut bulması gereken merkezileşme başarılamamıştır.

PKK'de merkezileşmek demek, iğne ucu kadar fırsatlardan büyük gelişmeler çıkarmaktır; imkanları zamanında görüp, devrim için değerlendirmektir. Yanında gelişen olumsuzluklara büyük inisiyatif gücüyle dur demektir. Yoğun bir emekle görevlerin üzerine yürüyüp başarmaktır. Yönetme sanatını bastırmacılığa, bireyciliğe, bürokratizme düşmeden icra etmektir. Keyfiliğe düşmeyen, dağınık olmayan, derli-toplu olarak kendini düzenleyen, kendini örgütleyendir. Kendini müthiş bir öz disiplin içinde tutandır. Kendi tarzıyla bir kenara çekilen değil, kolektivizimle büyük düşünce ve büyük eylem gücü yaratandır. Devrim çizgisiyle herkesi yürüten, herkesi memnun edecek bir tarzla devrim içinde çalıştırandır. PKK'de merkez olmak, tüm bu görev ve özellikleri sahiplenmenin büyük gücünü göstermektir.

Kürdistan tarihinin ve Kürdün örgütlenme zaafını ortadan kaldırmak, merkezileşme görevlerine sahiplenmekle mümkündür. Bu nedenle PKK'de merkezileşmek feodal etkiyi, aşiret etkisini, bireyciliği geriletmektir. Ahbap-çavuş özelliklerini yerle bir etmek, ilkeli olmayı bilmektir. En önemlisi de, bir devrim merkezileşmesi söz konusuysa, düşmanı gerileten, düşmanı boşa çıkaran bir tarz ve tempoya ulaşmaktır.

PKK'de oluşan merkezler, tüm bu özelliklere hakkıyla cevap vermedikleri için birçok imkanın el altından kayıp gitmesine neden olmuşlardır. Yine merkez görevlerine iyi sahip çıkmadığı için provokatörlerin partiyle oynamalarına hem zemin bırakmış, hem de cesaret vermiştir.

PKK Ortadoğu sahasına çekilince Parti Önderliği kadroları hazırlayarak, iyi bir merkezileşme yaratarak düşmanın karşısına çıkmaya çalışıyordu. Provokatif unsurlar ise merkezileşmenin devrimi geliştirme, devrime göre düzenleme olduğunu bildiklerinden merkez görevlerini bireyselleşmenin aracı olarak kullanıyorlar. Merkezileşmeyi, merkezileşmekten kaçarak boşa çıkarmaya çalışıyorlar. İyi bir merkezileşme, her türlü provokatörün canına okuyacak bir ortamdır. Parti Önderliği bu bilinçle provokatörleri etkisizleştiriyor, bunları engel olmaktan çıkarıyor. Ne var ki, partiye bağlı arkadaşlar merkezileşmenin gereklerini yerine getirmediklerinden, bu görev yine sahipsiz kalıyor.

1986 Kongresi tecrübelerinden yola çıkarak eleştirisel yaklaşımlar sorunların üzerine gidip merkezileşmenin, görevleri sahiplenmenin ne anlama geldiğini ortaya koymuştur. 3. Kongre ve önderlik çözümlemeleri, merkezin bir koalisyon biçimde oluşmayacağını herkesin kendine göre partiyi anlamayacağını ortaya koydu. Netleşme gelişmesine, olanaklar artmasına rağmen, iyi bir merkezileşme yine anlaşılmamış, kendine sevdalanma gelişmiş var olan olanaklar üzerinde düzen kişiliğine sarılma büyük tahribatlar yaratmıştır. Merkezin bu durumu, provokatörleri yine cesaretlendirmiş, başlarını kaldırmalarına fırsat vermiştir. Eğer dönemin ihtiyacına göre derinleşme, genişleme ve sorumluluk duygusu gelişseydi, provokatörler merkezi kadroların yanında kendilerini konuşturamazlardı.

1990 yılına kadarki pratik, merkezileşmedeki yetersizliği ortaya çıkarmıştır. Ortaya çıkan olanaklar, fırsatlar merkezi kadroların tarzı ve anlayışları nedeniyle değerlendirilememiştir.

1990 Kongresi olanaklar ve birikimin daha fazla olduğu bir dönemde yapılmasına rağmen, merkez hem provokatörü etkisizleştirme çabalarına, hem de merkezin rolüne uygun bir kavrayışa ulaşmaması nedeniyle bu süreçte rolünü oynayamadı. Merkez daha işin başında kendi içinde sorunları yaşıyordu. Kimi tepkili, kimi sorunlu, kimi parti çizgisine gelmemiş, kimi de provokasyonu derinliğine bilince çıkarmamış durumdaydı.

4. Kongre'de 25 asil, 15 yedek merkez üyesi seçilmiştir. 3 kişi (M. Şener, Sarı Baran ve Faik) ihanet etti. 5 arkadaş bu süreçte şehit düştü. Şehit düşen arkadaşlar şunlardır: **Mervan (Aydın ADSAY), Mahir (Ahmet GÜLER), Şiyar (Kazım KULU), Hayri (M. Salih ŞAHİN), Yusuf (A. Kadir BEKİROĞLU).** Yedeklerden şehit düşen arkadaşlar da şunlardır: **Adnan (Ahmet DİZİN), Dr. Kendal.**

Merkez ilk toplantısını kongreden sonra yaptı. Yürütme seçilip görev bölümü yapılarak herkes kendi alanında pratiğe yöneldi. Yürütme 1991'de 3 ayda bir toplantılarını yaparak, durum değerlendirmesi ve düzenlemeleri yapmıştır.

1991 Eylül'ünde Merkez Komite üyelerinin de katıldığı bir toplantı yapılmıştır. Bu toplantı, yoğun ve önemli gelişmelerin olduğu bir yılı değerlendirdi. Bu toplantıya, bir kısım merkez yedek ve pratikte önemli görevler alan arkadaşlar da katılmıştır.

Bu toplantının yapılmasının asıl amacı, eylemsel alanda yaşanan tıkanıklığı değerlendirip aşmaktır. Yine serhildanların değerlendirilmesi, daha da geliştirilmesi ihtiyacı vardı.

Bu sorunları ele alan toplantı ayrıca merkez karargah kurma kararı almıştır. Bu karar doğrultusunda karargah örgütlenmesine gidilmiştir.

Toplantı sonrası, taktiksel eylemlerde bir hamle gerçekleşmiştir. Serhildanların gelişmesinde de olumluluklar yaşanmıştır.

Bu toplantı Güney çalışmalarını da değerlendirmiş, daha önce dağınık olan Güney çalışmaları PAK etrafında 2. Merkez Karargah'a bağlamıştır.

1992 Haziran'ında önderlik sahasından gelen arkadaşların da bulunduğu merkez toplantısı yerine geçebilecek bir toplantı yapıldı. Bu toplantıda merkez üyesi olmayan arkadaşlar daha fazlaydı.

Bu toplantıda, Haftanin ve Xankûrkê'deki merkez karargahların birleştirilmesi üzerinde duruldu. Ne var ki, Güney Savaşı çıkınca yaşama geçirilemedi. Bu toplantıda ayrıca Ulusal Meclis'in toplanması için çalışmaların başlatılması kararı alındı.

Haziran toplantısından bugüne kadar merkez toplantısı yapılmamıştır.

1992 Güney Savaşı sonrası merkezin işlevi kalmamıştır. Güney Savaşı sonrası partinin merkezileşme görevlerine sahip çıkacak bir merkezin olmadığını, daha doğrusu savaş karşısında iflasla karşılaşan bir merkez durumunun ortaya çıktığını görüyoruz.

Bu merkez, savaştan önce de görevini yerine getirememiştir. Büyük bir uyanışın, serhildanların gelişmesi, ordulaşma imkanının muazzam artması, halk iktidarlaşmasının olanak dahiline girmesi söz konusuyken, merkez bu olanak ve fırsatları değerlendirememiştir.

Merkez üyeleri, genele karşı sorumluluk duyması gerekirken, kendi alanının pratik faaliyetleri içinde ufkunu daraltmıştır. Dar sorumluluk anlayışı, merkezi görevlerin yerine getirilmesini engellemiştir. Güney Savaşı'ndan sonra da merkez üyeleri genele karşı sorumluluk duygusu içinde olmamışlardır.

Merkez, ne serhildanların bastırılmasına karşı tedbir almış, ne de 1992 Güney Savaşı öncesi hazırlıklar konusunda görevlerini yerine getirmiştir. Düşman tarafından 1992 yılında hem serhildanları, hem gerillayı bastırma hedeflenmişti. Merkez, düşmanın bu planına cevap verecek bir yoğunlaşmayı yaşamamış, sürecin gerisinde kalmıştır.

Tüm bu gelişmeler, Güney Savaşı ve ortaya çıkan sonuçları bile merkez tarafından değerlendirmeye tabi tutulamamıştır. Eğer merkez tüm üyeleri olmazsa da çözümleyici bir toplantı yapabilseydi, sürecin önü açılabilirdi. Merkez bunu yapacak düzeyde olmayınca Parti Önderliği müdahale ederek, Güney Savaşı'da dahil olmak üzere bir yargılama sürecini başlattı. Eğer bu müdahale olmasaydı, zayıf ve iflas etmiş merkez, gelişmelerin arkasından daha fazla sürüklenecek, bu durumda olumsuzlukların derinleşmesine yol açacaktı. Ne var ki, yargılamayı herkes kendine göre yorumlayınca, belirli bir etki yapsa da, istenilen düzeyde sonuç alınamadı.

1991-1992 gelişmelerinden doğru yararlanılmamış, imkanları devrim için kullanmada görev yerine getirilmemiş, aksine erken iktidar duygularının rehaveti pratiğe yansımıştır. Devrimin muazzam rezervleri kullanılamamış, ya da çarçur edilmiştir. Bu merkez, 1992 savaşından sonra ise ne yapacağını bilemez durumdaydı. Bu duruma Parti Önderliği müdahale ederek, merkezi rolü bizzat üstlenmiştir. Merkezin sahip çıkmadığı görevlere de Parti Önderliği temposunu yükselterek karşılık vermiştir.

Merkez, bilindiği gibi ateşkes sürecine de doğru yaklaşmamıştır. Bu süreç doğru değerlendirileceğine ya basit bir yaklaşımla karşılanmış ya da sağ bir yoruma tabi tutulmuştur. Merkez üyelerinin dar sorumluluk anlayışı ve dar ufku, ateşkes sürecini anlamamayı da beraberinde getirmiştir.

Merkezi görevlere sahip çıkmama ve merkezileşmeme, sonuçlarını birçok alanda göstermiştir. Birçok eyaletin bağlandığı 2. Merkez karargah sorumlusu Ferhat'ın durumu bilinmektedir. Serhat Eyaleti'ni tasfiye noktasına getirmesinin, merkezin merkez olmamasıyla bağlantısı var-

> "Kürdistan devriminin gerçekleşmesinde sorun gelip olanakları değerlendirip değerlendirmememize dayanmıştır. Yani kazanmak veya kaybetmek dış bir sorun olmaktan çıkmıştır. İyi bir merkezileşme, tüm görevleri iyi sahiplenmektir."

dır. Dersim Eyaleti'nde merkezi görevlere sahip çıkılmadığı, yaşanan trajedik olayla daha net görülmüştür. Yine Amed Eyaleti'nde, merkezi görevlerin daha iyi bir sahiplenmeye kavuşmadığı anlaşılmıştır.

1994 yılında sağa kayma tehlikesine karşı müdahaleler yapılarak çizgiye yaşam buldurmaya çalışılmıştır. Bu müdahaleler belirli sonuçlar almıştır.

"PKK'de merkezileşmek demek, iğne ucu kadar fırsatlardan büyük gelişmeler çıkarmaktır; imkanları zamanında görüp, devrim için değerlendirmektir. Yanında gelişen olumsuzluklara büyük inisiyatif gücüyle dur demektir. Yoğun bir emekle görevlerin üzerine yürüyüp başarmaktır."

Tüm bu merkezi görevler Parti Önderliği tarafından gerçekleştirilmiştir. Telsizlerle, raporlarla merkezileşme yaratılmaya, merkezi üyelere rolleri oynatılmaya çalışılmıştır.

1993'te Botan, 44, Sipan, Amed; 1994'te ise, saha komutanlıkları ve 44, yürütme görevlerini üstlenmişlerdir.

1990'dan sonra oluşan merkez, görevlerini yerine getirmemiştir. Görevlerini yerine getirseydi, bir devrimi zaferle taçlandırmak mümkündü. Nitekim düşman bu yıllar için **"büyük tehlike atlattık"** diyor.

Merkez tek kulak, tek göz, tek beyin olamamıştır. 1991-1992 rehaveti, merkezi, taktikten koparmıştır. Bu yıllarda yürütme kendine rahatlıkla işlerlik kazandırabilirdi.

5. Kongre'yi gerçekleştirirken, Parti Önderliği'nin merkezileşmeyle ilgili bir belirlemesini aktarmak istiyoruz: *"... istediğimiz gibi bir merkezileşmeye ulaşmadıysak da; neyin merkezileşmeyeceğini, merkezileşmeye engel teşkil eden tutum, davranış ve bunun kişiliğinin kim olduğunu, altındaki anlayışların neler olduğunu, hangi sınıfa, sömürgecilerin hangi etkilerine açık olduğunu bütün yönleriyle gösterdik. Pratikte belki çözüm bulmadık, fakat anlayışta deşifre ettik. Sanıyorum en çok geliştirdiğimiz husus da 'nasıl iyi bir merkez olunur' anlayışını vermektir."*

Parti Önderliği bir yıldır 5. Kongre hazırlığını yapmaktadır. Merkezileşmenin hem kadrolarını hazırlamakta, hem de anlayış başta olmak üzere, iyi bir merkez olmanın olanaklarını sunmaktadır. Çözülmemiş, açılmamış bir konu kalmamıştır. Önderlik hattı, taktik önderlik hattı daha da derinleştirilerek tüm partililerin hizmetine sunulmuştur. Merkezileşmenin bütün imkanları bulunmaktadır. Pratik deney de, siyasal birikim de, kadro olgunluğu da vardır. Sorun, tüm bunları değerlendirmek, sindirmek ve en iyi bir merkez olmayı istemektir. Bunlar da yapılabilecek şeylerdir. Parti Önderliği'nin belirttiği gibi ağalık, bürokratlık, bastırmacılık yapılmazsa, kariyerizm, hamalvari tutumlardan kaçınılırsa, önümüzdeki dönemde iyi bir merkez olunacaktır. Zaten önümüzdeki dönemin kazanılmasında, iyi bir merkez olmanın rolü çok önemlidir. Kürdistan devriminin gerçekleşmesinde sorun gelip olanakları değerlendirip-değerlendirmememize dayanmıştır. Yani kazanmak veya kaybetmek dış bir sorun olmaktan çıkmıştır. İyi bir merkezileşme, tüm görevleri iyi sahiplenmektir.

Stratejik önderlikte bir sorun yoktur. Bu nedenle iyi bir merkez, pratik ve taktik önderlik görevlerini yerine getirecek kapasite ve bileşimde olmalıdır. Atak ve çözüm gücü olan, kendine güvenen bir merkez stratejik önderlikle birleştiğinde, kesinlikle yenilmez bir güç ortaya çıkarır.

Eski merkez üyeleri atak ve çözüm gücü olmaktan çok, Parti Önderliği'nin belirttiği gibi, kendileri **"kurtarmalık"** duruma düşmüşlerdir. Bu nedenle tarih ve halk karşısında hesap vermesi gerekenler durumundadırlar. Merkez olmak, büyük iddia sahibi olmaktır; merkez olmak fethedici olmaktır. Ne var ki, bu 4 yıldaki merkezimiz, çok büyük imkanlar karşısında iddialı olamamış, hazır hedefleri bile fethedememiştir.

Belki merkezin her zaman toplanma imkanının bulunmaması, kimin zaten fiili olarak merkezi görev yapamaz durumda olması bir dezavantajdır. Ancak merkezileşmemenin, merkezi görevlere sahip çıkmamanın gerekçesi bunlar olamaz.

Merkezileşmenin olmaması kesinlikle bir anlayış sorunudur. Bir merkez gibi yaşamamış, bir merkez gibi düşünülmemiş, bir merkez gibi örgütlenilmemiştir. Parti Önderliği; bir tek kişinin bile kendini iyi örgütlediğinde bir merkez gibi rol oynayacağının kanıtıdır.

Hazırlık Komitesi'nin Kongre öncesi çalışmaları şunlardır:

Hazırlık Komitesi üyeleri (belirli bir gecikmeyle de olsa) bir araya geldiler.

Şunu belirtmek gerekir ki, pratik hazırlıklar yetersizdi. Kongrenin önemi ve ciddiyeti düzeyinde bir hazırlık yapılmamıştı. Ancak çalışmalar daha sonra hızlandırılarak pratik hazırlıklar tamamlandı.

Tüm delegeler belirli aralıklarla geldiler. Delegelerin gelmesi konusunda belirli gecikmeler dışında bir eksiklik yaşanmadı. Bütün eyaletler kongrede temsile kavuşmuş, yakın eyaletlerin temsil düzeyi daha yüksek olmuştur.

Kongre bileşiminin sayısını daha da yükseltmek için, Hazırlık Komitesi ek delegeler tespit etmiştir. Bunlar biraz gecikmeyle de olsa kongre sürecine katılmışlardır.

İyi bir kongre, iyi bir hazırlıkla yapılacağından, hazırlıklar önemle ele alınmış, günlük planlamalara da indirgenerek üzerinde durulmuştur.

Kongre hazırlığının en önemli bölümü olan önderlik raporlarının tartışılması üzerinde durulmuştur. Hazırlık Komitesi üyeleri toplantılara katılarak tartışmaları derinleştirme ve doğru yön verme konusunda katkılarını sunmuşlardır. Hazırlık Komitesi üyesi olan eyalet komutanları, kendi gruplarının çalışmalarına başından sonuna kadar katılarak tartışmaların verimli geçmesini sağlamaya çalışmışlardır.

Hazırlık Komitesi, raporların hazırlanmasına da yardımcı olmuştur. Çünkü iyi bir kongre aynı zamanda tartışmalara zemin olacak iyi raporlarla mümkündür. Raporların, temel sorunları üzerinde yoğunlaşması ve eleştirisel olması için gerekli perspektifler verilmiştir.

Bu kongre, bir yargılama kongresi olduğu için, bu konumun üzerinde önemle durulmuştur. Hazırlık Komitesi çalışmalarının büyük bir bölümünü bu çalışmalar teşkil etmiştir.

Kimi delegeler soruşturmaya alındı, kimi delegeler tecrite alınarak köklü özeleştiri sürecine sokuldu. Bu çalışmalarda olumsuz bir durumla karşılaşılmadı.

Bu süreçte 7 kişi soruşturmaya, 14 kişi de tecrite alınmıştır. Soruşturma ve tecrite alınanlarla ilgilenilmiş, durumları hem açığa çıkarılmaya, hem de kavratılmaya çalışılmıştır. Her soruşturmaya alınan kişi için, ayrı bir komisyon kurulmuştur. Bu komisyonlar belirli aralıklarla bir araya gelerek durumu değerlendirmişlerdir. Hazırlık Komitesi de soruşturmaya ve tecrite alınanları yakından izlemiş, sık sık toplanarak bu çalışma ve gelişmeleri gözden geçirmiştir. Zaten her soruşturma komisyonunda Hazırlık Komitesi'nden arkadaşlar da yer almıştır.

Hazırlık Komitesi, tüzük ve program taslağı için de çalışmıştır. Taslaklar çıkarılmış, arkadaşların tartışmasına sunulmuştur. Gelen eleştiri ve öneriler dikkate alınmıştır. Tüzük ve program taslakları Parti Önderliği'ne de iletilmiştir. Parti Önderliği tüzük konusunda önerilerini iletmiştir. Program konusunda da imkanlar dahilinde öneri ve perspektifleri alınacaktır.

Hazırlık Komitesi'nin bu süreçte önderlikle diyalogları olmuştur. Hazırlık konusunda önderliğe bilgi verilmiş, gerekli perspektifler alınmıştır.

Ayrıca her eyaletten arkadaşlar Parti Önderliği'yle görüştürülerek kongre, sürecinin verimli geçmesi, bir de bu yolla sağlanmıştır.

Bayan arkadaşlar ve zindan çıkışlı arkadaşlar da Parti Önderliği ile görüştürülmüştür. Bu arkadaşlar da kongre öncesi Parti Önderliği'nden gerekli perspektifleri almışlardır.

Hazırlık Komitesi'nin görevleri arasında, eyaletlerle ilgilenme de vardır. Yakın eyaletlerle ilgilenildi. Düzenlemeler konusunda bazı kararlar da alındı. Ancak iç eyaletlerle güvenlik nedeniyle ilgilenilemedi.

Gelecekte gerçekleştirilecek planlamalar nedeniyle bazı düzenlemeler ve güç kaydırmaları yapıldı.

Kongre hazırlıkları sürecinde KDP-YNK çatışmaları başladı. Parti Önderliği'nin talimatıyla, durumla yakından ilgilenilmeye çalışıldı. Ancak kongre çalışmalarının bu çatışmayla ilgilenmeyi etkilediği söylenebilir. Kongrenin selameti bu sürece temkinli yaklaşmayı gerektirmiştir.

Hazırlık Komitesi, ihtiyaç duyuldukça toplandı. Bütün sorunları görüştü, tartıştı, hazırlıkları gözden geçirdi, gerekli kararları aldı ve uyguladı.

Kongrenin başlamasında, hesaplananın dışında bir gecikme oldu. Çalışmaların ve hazırlığın yetersizliği, başlama tarihini ertelemeyi gerekli kıldı. Kongrenin verimli, amacına ulaşır olması önemliydi. Bu nedenle ertelemeler yapıldı.

Hazırlık Komitesi'nin çalışmaları da özet olarak böyledir. Kongre başlarken, tüm kongre platformuna çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Devrimci selam ve saygılarımızla

BOTAN EYALET RAPORU

"Savaş bir denge düzeyine ulaşmış, güçler birbirlerini zorlayarak dengeyi kendi lehlerine çevirmek istemişlerdir. Ne var ki, düşman istediği sonucu alamadığı gibi, dengeyi de kendi lehine çevirmede başarılı olamamıştır."

Botan Kürdistan için oldukça önemlidir. Bu önem, yalnızca uygun bir coğrafyayla sınırlı olmayıp, sosyal, siyasal vb. açılardan da böyledir.

Çoğrafi açıdan Botan Kürdistan'ın kalbi durumunda olup, her dört Kürdistan parçasını birleştiren bir konumdadır. Doğu'da Zap Suyu'nu takip ederek Hakkari'yi içine alır. Hakkari'nin kuzeyindeki Berwar-Sevdin'le birlikte Gürpınar'a kadar uzanır. Gürpınar'ın bir kısmını içine alarak oradan Çatak'la birlikte Botan Suyu'nu takip eder ve Siirt'e kadar dayanır. Buradan Kurtalan ve Beşiri'yi içine alan eyaletimiz, Hasankeyf'in tamamını, Gercüş ve Midyat'ın kırsal alanlarının yarısını sınırlarına katar. İdil'in tamamını içine alarak güney sınırına, güney'de Haftanin, Zaxo ve Metina Dağları ile birlikte tekrar Zap'a ulaşır.

Botan arazi olarak her türlü askeri harekata uygun bir coğrafyaya sahiptir. Botan halkı, tarih boyunca ve daha sonrada çizilen Misak-ı Milli sınırlarına rağmen hiçbir zaman Kürdistan'ın diğer parçalarındaki halkla ilişkilerini kesmemiştir.

Eyalette parti örgütlenmesi ve partileşme durumu

Eyaletimizde parti öncülüğünün oturtulması en önemli bir sorun olarak önümüzde durmaktadır. Eyalette çıkan sorunların en büyük bölümü, savaşın ve ordulaşmanın oturtulmamasıdır. Parti Önderliği başından itibaren eyaletimizde öncülüğün oturtulması için yoğun çaba harcamış, ne var ki, geri toplumsal özellikler ve yanlış anlayışların varlığını koruması nedeniyle öncülük tam olarak oturtulamamıştır.

(...)

1993 Konferansı, partileşme ve parti öncülüğünü oturtma açısından elverişli bir zemin sağlamıştır. Toplantı-tekmil sistemi oturtulmuş, kadro-komutayı geliştirmek için eğitime örgütlü bir şekilde el atılmış, muhabere merkezileştirilerek denetimin vazgeçilmez bir aracı haline getirilmiştir. Güncel taktik ve döneme uygun devrimciliğin Botan yapısının gündeminin birinci sırasını işgal etmesine çalışılmıştır. Örgüte çekidüzen verme, parti hattına uygun adımlar atma esas alınmıştır. En alt birimlerden en üstte eyalet koordinatörlüğüne kadar genel örgüt yapısı merkezileşmeye kavuşmuştur. Bu anlamda 1993 Botan Eyaleti 1. Konferansı'yla açılan süreçte Botan'da ciddi bir dönüşüm sağlandı, ama bu, parti öncülüğünün özüyle, ruhunun oturduğu anlamına gelmemektedir.

Botan-Behdinan Eyaleti 2. Konferansı, pratiğe yeni açılımlar getirdi. Ancak 1994 baharıyla birlikte başlayan çok kapsamlı ve bütün yıl boyunca süren operasyonlar yüzünden temel kararlar hayata geçirilemedi. Büyük ve kapsamlı bir savaşa yeterince hazırlıklı olmayan Botan yapısı, çok büyük kahramanlıklar ve fedakarlıklar sergilemesine rağmen bu savaşta zorlandı. Komuta kademesinde, özellikle bazı komuta öğelerinde ciddi tıkanmalar yaşandı.

1993 konferansı, konferansta alınan kararlar ve bunları uygulama düzeyi kapsamlıdır. Bu uygulama Botan yapısına belli bir biçim ve işleyiş kazandırdı, parti hattına daha uygun bir uygulama pozisyonunu sağlamada ileri adımlar attırdı. 1993 yılı boyunca geliştirilen önlem ve mekanizmalar yapıda büyük bir moral yükselişini ve dönüşüm isteğini yaratabildi. Bu anlamda yapı bir dönüşüme açık hale getirildi. 1993 yılında Botan'da sağlanan bu gelişmelere rağmen, neden beklenen kesin başarının sağlanamadığı konusu üzerinde durmak gerekmektedir.

Özellikle 2. Konferans'ın **"alan kurtarma"** ve buna benzer önemli kararların neden hayata geçirilmediği sorusuna cevap bulmak için 1993'e bakmalıyız. 1. Konferans'ta da benzer ciddi kararlar vardır. Ve bu hedeflere ulaşılmamıştır. Bu konferansla birlikte belli bir ilerleme ve dönüşüm sağlandıysa da bu, tüm sorunların çözüldüğü anlamına gelmiyordu. Geliştirilen önlemler, gerçekleşen kurumlaşmalar gerekli ve genel olarak doğrudur. Eyaletin önüne konulan hedefler ileri düzeydeydi. Ne var ki, mevcut kadro yapısı ve örgüt gerçekliğinin gün geçtikçe kapsamlılaşan savaş görevlerini göğüslemeye yetmediği daha o dönemde açığa çıktı. Mevcut imkanlara ve genel parti düzeyine rağmen hareketli savaşa geçmeme gösterdi ki, Botan'daki kadro yapısı ve parti örgütünün düzeyi henüz PKK'lileşmenin çok gerisindedir. Belirtmek gerekir ki, bu daha önceden de görülmüştü. Ama parti ölçülerine göre dönüşümün Botan'da yılları alan ve toplumsal yapıdan beslenen ağırlaşmış yapısında öyle kolayca ve kısa sürede gerçekleşemeyeceği açıktı. Bunun sıkıntıları yaşanıyordu. Ama dönüşüm için küçümsenmeyecek bir girişim yapılmıştı ve bu geliştirilmeliydi.

2. Konferans'a bu temelde gidildi. Gerçekten de bu konferansta derinleşme ve açılımlar yapıldı. Temel kararlar alındı. Ancak düşman, 1993'le birlikte ortaya çıkan durum değişikliğinin farkında olarak gelişmeleri takip ettiğinden Botan'ı pratik hazırlık anlamında tam olmasa da, hazırlıksız yakaladığı gibi, esas olarak parti örgütü anlamında da hazırlıksız yakaladı. 1994 operasyonları da ortaya çıkardı ki, Botan'daki parti örgütü, yıllardan beri savaş deneyimi olsa da, henüz düşmanın geniş harekatlarını karşılayabilecek düzeye ulaşmamıştır. Yani düşmanın kapsamlı harekatları karşısında direnşe, çarpışsa bile, onu tümden boşa çıkaracak taktiği yaratıp uygulayacak düzeye gelmemiştir. Bunun temelinde ise kadro yapısının düzey geriliği ve partileşme olayı yatmaktadır. Bu yapının müritçe, fedaice bağlılığı olmasına rağmen, gerçekten de henüz devrim ve savaş ustalığı düzeyine ulaşamadığı da bir gerçektir.

Bu bağlamda Botan'daki kadro yapısının durumu nedir?

Botan'daki mevcut kadro-komuta yapısının ideolojik düzeyi geridir. Bu gerilik, özellikle yönetimlerde kendisini göstermektedir. Geriliğin ciddi toplumsal nedenleri vardır. Sosyal bakımdan Botan, Kürdistan'ın en geri alanıdır. Aşiretçilik, akrabalık ilişkileri, geri özellikler hala varlıklarını korumaya devam etmektedir. Partimizin bu alana müdahale etmesiyle birlikte, Botan'da eski sosyal ilişkiler parçalandı ve bu temelde devrimsel gelişmeler ortaya çıktı. Bu devrimsel gelişmelerden, kuşkusuz Botan'dan partimize katılım yapan çok geniş savaşçı ve komuta yapısı da etkilendi. Ne

var ki, ideolojik, siyasal gelişme ve etkilenme, partimizin ideolojik-siyasal gelişmesi ile atbaşı gitmedi. Yıllar boyu yanlış anlayış ve tasfiyeciliklerin etkisiyle Botan'daki kadro yapısı geri ve yanlış özelliklerle şekillendi.

İster Parti Önderliği'nin talimatlarının anlaşılıp özümsenmesinde, isterse de temel parti toplantı kararlarının anlaşılmasında olsun, karşılaşılan en ciddi yetmezlik, kadroların bunları anlayıp gereklerini yerini getirmelerinde

görülmektedir.

Parti Önderliği'nin talimat ve çözümlemelerine yaklaşımda bağlılık anlamında temelde yanlış bir tutum yoktur. Önderliğin talimatlarının ruhunu anlamamak konusunda ciddi bir eksiklik vardır. Bu durum, yönetimlerden yapıya doğru yansıdığında anlamama düzeyi daha da derinleşmektedir.

Kadro ve yapıda öğrenme, değişme isteği vardır. Ne var ki, istek ve yoğunlaşma birbirine paralel olarak ilerlememektedir. Bu yüzden kavrama çok ağır olmaktadır. Bu ağır kavrama

"Mevcut durumda Botan arazisinin büyük kısmı, özellikle Cudi, Bestler, Herekol, Garısa ve kısmen de Gabar gerilla denetimindedir. Mevcut durumda bu alanlar gerilla üslenmesine ve ordulaşmasına daha elverişli hale gelmiştir."

durumu beraberinde ağır gelişme ve ağır uygulamayı getirmektedir. Yönetimler bu yüzden yeni gelişmeleri, yeni taktikleri ve yeni örgütsel yapı ve işleyişleri anladıklarını söylemelerine rağmen, aslında farkında olmadan kendi kendilerini aldatmaktadırlar. Pratikte yaşanan ise, bir müridin veya aşiret üyelerinin otorite, itaat ve saygısıdır. Bilinçli kavrama ve uygulamayla yapılan PKK devrimciliğinden uzak bir yaklaşımdır. Bu kadro-komuta yapısı, herkesle çalışıp parti potasında erime ve eritme anlayışını hakim kılmak yerine, daha çok tanıdıklarını, aynı bölge insanlarını veya ahbap çavuş ilişkilerini harekete geçirebilmekte ve böylelerinin önünü açmayı daha fazla yeğlemektedir.

Botan kökenli eski kadro-komuta yapısı üzerinde, **"Botan kültürü"** de diyebileceğimiz bir kültür ve alışkanlıklar sistemi gelişmiştir. Bu durum Botan'ın geri toplumsal yapısı, ideolojik-siyasal yönden fazla gelişkin olmayan kadrolar gerçeği ile de birleştiği zaman dar, tutucu ve kendini yeterli gören bir kadro-komuta tipi ortaya çıkmaktadır.

Oysa savaşımızın tırmanması, yeni mevzilerin kazanılması, ulusal çapta gerçekleşen ilerleme ve gelişme, mücadelemizin karakterini etkileyebilecek gelişmelere yol açmıştır. Örgütsel açıdan, hareketli savaşın sürdürülmesini mümkün kılan bir niceliğe ulaşılmışken, eski kadro-komuta yapısı anlayış düzeyinde gerilla döneminde kalmıştır.

"Botan kültürü"nün belli bazı hataları vardır. Kişilere yaklaşımda ideolojik-siyasal yeterlilik ve parti hattına uygunluktan çok, fiziki yeterliliğe ön planda yer verilmiştir. Bu tutum, döneme cevap verecek yeterlilik ve nitelikteki kadro-komutayı bulup çıkarmak, onu gerekli fiziki yetkinlik, cesaret ve ataklığa ulaştırmaktan uzaktır. Bu ve buna benzer nedenlerden ötürü yöneticiler, yönetimin bu en önemli hususunu yerine getiren ve böylece parti öncülüğünü netleştiren öğeler olmaktan çok, kendi tanıdıkları, güvendikleri arkadaşlarla çalışan, fiziki yeterlilik, cesaret ve saldırı ruhu gibi hususları ön planda tutan öğeler halinde kalmışlardır.

Örneğin 1994 operasyonlarında düşman, mevcut savaş düzenini yıkmaya yöneldi. Yani kapsamlı operasyonlara girişti. Açık ki, dar kadro tipi bu durum karşısında zorlandı. Zorlandığından dolayı savaş çıkarlarının doğal basıncı onu ya intiharvari saldırılara, sonuçsuz pusulara, yani çok kayıplı eylemlere veya bazı örneklerde görüldüğü gibi oportünizme, sağcılığa ve bu temelde de tahribatlar yaratmaya ya da savaştan doğrudan kaçışa itti.

Ordulaşmaya yaklaşım ve ordulaşma faaliyetleri

Botan eyaletinin ordulaşma faaliyetleri konusunda mevcut durumu, açık ki, partileşmeyle direkt bağlantılıdır. Sağlam bir partileşme olmadan, sağlam bir ordulaşmanın da gerçekleştirilemeyeceği de ortadadır. Eyaletin partileşme açısından düzeyinin geriliği, ordulaşma düzeyinin geriliğinin de en temel nedenidir. Özellikle orduda parti öncülüğü oturtulmadan, ordu gibi bir gücün sorunlarının altından kalkıp, yetkinleşmeyi yakalamak mümkün değildir. Partileşme ve parti öncülüğünün oturtulması durumu geri olduğu için, ordulaşmanın olgunlaşan koşulları Botan'da yeterince değerlendirilmemiş ve ordulaşmayı geriye çeken yanlış yaklaşımlara karşı sağlam bir mücadele de verilememiştir.

Partinin sunduğu imkan ve olanaklar, büyük oranda gerilla denetimine açılan bir savaş alanı, hemen ötesinde cephe gerisi olan büyük bir coğrafya parçası, halkın muazzam desteği ve katılımı göz önüne getirildiğinde, ordulaşmada büyük fırsatların yakalandığı anlaşılmaktadır. Ama buna taktik önderlik yeterli öncülük yapamayıp ileriye götürememiştir. Büyüyen güç, artan sorunları da beraberinde getirmiştir. Yine gücün korunması, eğitilip savaşa hazırlanması, üslendirilmesi gibi temel sorunlara, büyümeye, kişilikte ona göre formasyon yaratarak yanıt verememe durumu ortaya çıkmıştır. Genişlemeye büyüyen kapasiteyle yanıt verilmesi gerekirken, bu yapılamamış, bir daralma yaşanmıştır. Çünkü sorunların altında ezilip (deyim yanlış olmazsa) kabuğuna çekilmiştir. Tek tek bireysel çabalar söz konusu olsa da, fazla bir sonuç alınamamıştır.

Yine artan güç ve imkanların üzerine oturup mevcut düzeyi yeterli görme anlayışları da ordulaşmanın gelişmesinin önünde en büyük engellerden biridir. Tarihte ilk kez böylesi imkan ve fırsatları yakalamamıza rağmen, bunun karşısında adeta dehşete, korkuya ve şaşkınlığa kapılma sonucu, gelişmeleri bir noktada durdurma eğilimleri de yaşanmıştır. Çünkü artan gelişme olanakları, buna öncülük etmesi gerekenlerde de mutlak bir gelişim ve dönüşüm istemektedir. Bu da gerçekleştirilemeyince, çeşitli kaygı ve hesapçı yaklaşımlar, ordulaşmadan ürkmeye kadar gidebilmiştir. Ordulaşmada gerekli cesaret ve atılganlık sergilenememiştir.

Orduda parti çizgisinin tam oturtulamaması savaşta aşınmaları da doğurmuştur, yanlış anlayış ve yaklaşımlar güçlenmiştir. Toplumdan edinilen birçok geri anlayış ve özellik konuşturulunca da adeta Botan'da bir köylü ordusuna dönüşme tehlikesiyle yüz yüze kalınmıştır. 1993 1. Konferansı en büyük sonuçlarını ordulaşma alanında vermiş ve bu alanda birçok şey oturtularak, bu sözünü ettiğimiz tehlike daha aza indirilmiştir.

Eyaletin son durumu

Partimiz önderliğinde gelişen devrimci savaşımız bugün önemli kazanımlar temelinde, zafer yaratan bir çizgide ilerlemeye devam etmektedir. Devrimimizin bu yükselme doğrultusu karşısında TC sürekli bir çözülüşü yaşamaktadır. Kürdistan'da otoritesini büyük oranda kaybeden düşman; siyasi, ekonomik, sosyal, kültürel vb. her düzeydeki kurum ve kuruluşlarıyla tükeniş içerisindedir. TC'nin Kürdistan'daki tükenişinin en belirgin görüldüğü alanlardan biri Botan'dır. Bu anlamıyla Botan devrimci savaşımızın ilk gelişme gösterdiği sahalardan biri olarak bugün ciddi kazanım ve savaş birikimlerine sahiptir. Botan'da partimizin otoritesi mevcut birikimler üzerinde önemli oranda tesis edilmiş ve bu temelde belli oluşumlara ve düzeylere kavuşulmuştur. Alanda mevcut bulunan düşman varlığı tümüyle askeri zora dayalıdır. Denilebilir ki, alanda devlet, devlet olmaktan çıkmıştır. Dolayısıyla Botan'da yoğunluk kazanan savaş ortamı, her şeyin savaşa göre düzenlenmesini kaçınılmaz kılmıştır.

1990'lardan itibaren düşmanın genel politikasına bağlı olarak Botan özgülünde pekiştirdiği şiddet politikasını 1994 yılı içerisinde zirveleşti. Yoğun şiddet temelinde gelişen katliam ve göç ettirme uygulamaları sonucu alanın dağlık kesimi hemen hemen bütünüyle insansızlaştırıldı. Ve halk üzerindeki sistemli şiddet uygulamasını devam ettirdi. Bu uygulamaların diğer bir boyutu da, gerilla alanlarına karadan ve havadan yoğun saldırıların gerçekleştirilmesiydi. Düşman bu temelde arzuladığı sonuçlara ulaşmak istedi. Ancak gerillanın direnişle ve birçok alanda karşı eylemle yanıt vermesi, düşmanın arzuladığı sonuçlara ulaşmasını engelledi. Bu gelişmelerden görülüyor ki, savaş bir denge düzeyine ulaşmış, güçler birbirlerini zorlayarak dengeyi kendi lehlerine çevirmek istemişlerdir. Ne var ki, düşman istediği sonucu alamadığı gibi, dengeyi de kendi lehine çevirmede başarılı olamamıştır.

Ortaya çıkan bu gerçekler ışığında düşman alandaki dağınık askeri güçlerini belirli merkezlerde, daha çok da Cizre, Şırnak, Silopi gibi şehirlerde, yol hatlarında tabur ve benzeri düzeyde toplayarak konumlandırmaya gitmiştir. Düşmanın bu şekilde alandan çekilişi ve güçlerini belirli merkezlerde toplaması, alanın daha fazla etkimize açılmasını sağlamıştır. Buna mükabil olarak sömürgeciler alandaki halkı belirli merkezlerde **(stratejik köyler)** toplayarak çeteleştirme yoluyla devrimden koparmak istemektedirler. Aynı zamanda gerilla ile olan bağını koparıp güçlerimizi lojistik vb. desteklerden yoksun bırakmaya çalışmaktadırlar. Ancak düşman bu yöntemle yapmak istediğini gerçekleştirememiştir. Aksine yıpranan ve güç kaybına uğrayan daha çok kendisi olmuştur. Yılın sonunda belli bir yoğunluk kazanan gerilla eylemliliğiyle çetelerin birçok alandan göç ettirilmesi kazanımlarımıza önemli mevziler eklemiştir. Mevcut durumda Botan arazisinin büyük kısmı, özellikle Cudi, Bestler, Herekol, Garısa ve kısmen de Gabar gerilla denetimindedir. Mevcut durumda bu alanlar gerilla üslenmesine ve ordulaşmasına daha elverişli hale gelmiştir.

Alandan göç ettirilen halk ise, her ne kadar çeteleştirme uygulamalarına alınmışsa da, mevcut durumuyla düşmana tümden teslim olmaktan uzaktır. Pasif de olsa, belli ölçülerde direniş yönünde canlılıklarını hala korumaktadırlar. Bunlarla ilişkilerimiz sürdü. Ayrıca bu yönde yeni yaklaşımlara da gerek duyulmaktadır. Bir de halkta göç eğilimleri giderek artış göstermektedir.

Eyaletimizin komuta ve savaşçı yapısında belli bir birikim ve tecrübe yoğunluğu vardır. Güçlerimizdeki mevcut yetersizlikler daha çok yapısal özelliklerinden kaynaklanan dar köylü ve küçük-burjuva yaklaşımlardır. Güçlerimizin çoğunluğunun köylü olmasından ileri gelen ideolojik-politik gerilik durumları hala yaşanmaya devam etmektedir. Bu özelliklerden ileri gelen tutumlardan ötürü kural ve kaidelerin yeterince benimsenmemesi ve bunun pratiğe aktarılmasında yaşanan yetersizlikler söz konusudur. Yine komuta kademesinin geri tarzından ileri gelen tutuculuk, taktik üretmeme önemli bir sorun olarak önümüzde durmaktadır. Bu yetersizliğin başlıca nedeni, komuta kesiminin kendini yeterli görmesi, eğitime yüzeysel bakması ve sorunları derinliğine kavrama gereğinden kendisini soyutlamasıdır. Bu nedenle yapının ve komuta kademesinin her alanda yenilenmesi ve güçlendirilmesi, yoğun bir eğitimle daha nitelikli kılınması gerekmektedir. Bu temelde güçlü bir partileşmeyi ve parti öncülüğünü oturtmak, geliştirmek önem kazanmaktadır.

Yenilenen bir zemin üzerinde Botan'da güçlü bir savaşmayı ve ordulaşmayı geliştirmek mümkündür. Çünkü Botan'ın mevcut durumu güçlü bir plan dahilinde savaşmaya ve ordulaşmaya temellik edebilir. Hem güç açısından hem de tecrübe zenginliği açısından bakıldığında, elverişli bir düzey sunduğu görülmektedir. Savaş içinde pişen yapının dayanma gücü, moral ve cesareti pratik kanıtları ile açığa çıkmıştır. Ve her türlü zorluğu göğüsleyecek kapasitededir. Mevcut durumda 3.000'in üzerindeki gücümüzün hepsi belli bir savaş tecrübesinden geçmiş ve bu konuda belli bir olgunluk düzeyine erişmiştir. Bu mevcut imkanların iyi değerlendirilmesi temelinde, daha kapsamlı bir savaş ve ordu gücüne ulaşmak ve Botan'da zaferi imkan dahiline sokmak mümkündür.

Devrimci selam ve saygılarla.

Kongre platformunun ortak perspektifleriyle, Botan Eyaleti'ne ilişkin geliştirilen ek rapor

Parti Parti Önderliği'nin eyalete yaklaşımı, 10 yılı aşan savaş tarihi ve Botan'ın mevcut durumu

Kürdistan, Ortadoğu için nasıl bir rol ifade ediyorsa, Botan Eyaleti de Kürdistan için benzer bir rol ifade etmektedir. Nasıl ki Kürdistan devrimi Ortadoğu halklarının kurtuluşa ulaşmalarında kilit bir rol oynuyorsa, Botan'daki savaş da, denilebilir ki, Kürdistan genelinde ulusal kurtuluş savaşının yaygınlaştırılıp geliştirilmesinde ve zafere ulaşmasında aynı rolü oynamaktadır. Ülkemizdeki kurtuluş savaşı, Botan merkezli olarak, her bakımdan dalga dalga yayılacak, açılım yapacak ve bu temelde sonuç alacaktır. Bu anlamda Botan demek, PKK'nin savaş ve ordu gerçeği demektir. Kürdistan devrimini derinleştiren, başta TC olmak üzere, Ortadoğu bölgesine demokrasiyi dayatan, halk demokrasisini yayan temel devrim ocağı demektir. Botan Eyaleti'nin Kürdistan'ın geneli açısından işgal ettiği stratejik konum ona bu rolü yüklemiştir.

Bu tespitin doğru yapılması temelinde, partimiz, muhacerrat hareketinden sonra ulusal kurtuluş savaşını tekrar başlatmak amacıyla ülkeye yöneldiğinde, Botan'a mücadele açısından öncülük rolünü vererek tüm yaklaşımlarını buna göre yapmıştır. Eyaletimizin coğrafik açıdan Kürdistan'ın dört parçasını birleştiren sınır kesimini işgal etmesi, sınırların verdiği avantaj, arazi bakımından her türlü savaşa uygunluk arzetmesi, alanda düşman denetiminin (ilk başlarda) zayıflığı, halkın tarihten gelen yurtseverlik potansiyeli vb. etkenler, partinin, Kürdistan'da geliştirilecek olan kurtuluş savaşında Botan'ın merkez üs olarak alınması ve şimdiye kadar süren öncülük rolünün atfedilmesi sonucuna ulaştırmıştır. Daha başta yokluk ve zorluklar içinde örgütlenen ilk gerilla gruplarının buraya gönderilmesinden bugüne kadar parti ve Parti Önderliği 13 yıldır her şeyiyle Botan'a yüklenerek, adeta varını yoğunu eya-

letimizde savaşın geliştirilmesinin hizmetine sunmuştur. Daha 1982'lerde, bir halkın başlangıçtaki en küçük değerleri, bir avuç öncü kadrosu, en ileri öncü militanları ve bir avuç olanaklarıyla burada savaşın üzerine yürümüştür. Bu temelde ulusal kurtuluş savaşı ilk çıkışı Botan'da yapmış ve buradan adım adım ülke geneline yayılmıştır. Sarfedilen değerler temelinde savaş ilk olarak bu alanda yerleşmeye başlamış, tarihi 15 Ağustos Atılımı burada gerçekleşmiş, partimizin ve halkımızın değerli komutanları **Agit**ler, **Erdal**ler, **Bedran**lar ve **Harun**lar yıllarca burada savaşarak kanlarını dökmüşlerdir.

1985 yılında savaşın krize girmesi, bu bağlamda devrimin en ciddi tehlikeyle yüz yüze bırakılması karşısında Parti Önderliği, dönemin tutucu ve oportünist anlayışlarına karşı en kararlı sınıf savaşımını vererek, Botan'ı ve onunla birlikte ulusal kurtuluş savaşını darboğazdan çıkarıp yeniden hamle yaptırmıştır.

Daha sonra mücadele geliştiği ölçüde parti, Parti Önderliği genelde halkımızın bütün değerlerini toplayarak Botan'ı Kürdistan devrimi açısından öncü rol oynamaya sevketmiştir. 1986-1989 döneminin o zor yıllarında Botan'da yerelden hemen hemen hiçbir savaşçı çıkmazken, yani bu çok az sayıda olurken, bu dönemde Parti Önderliği'nin Mahsum Korkmaz Akademisi'nde bizzat eğittiği ve grup grup gönderdiği kadro ve savaşçılarla her türlü zorluğa rağmen eyalette savaş ayakta tutulmuş ve geliştirilmiştir. Aynı zamanda bu dönemde Parti Önderliği; Kör Cemal, Metin ve Hogır kişiliklerinde temsilini bulan feodal-komplocu anlayışın ve burjuva liberalizminin onca kan ve emekle yükseltilmiş olan savaşı tasfiye etme girişimlerine karşı amansız bir mücadele yürüterek, bu tehlikeyi saf dışı etmiş, eyalet çapında yitirilmiş olan parti öncülüğünün tekrar tesisine önderlik etmiş ve yaratılan zararların telafisini sağlamıştır. Parti, Parti Önderliği'nin Botan'a yönelik olan bu çaba ve yüklenimleri, 4. Kongre'den sonra da gittikçe daha da yükselen bir şekilde devam etmiş ve M. Şener, Sarı Baran örneklerinde görüldüğü gibi, ortaya çıkan yeni tasfiyeci örneklere karşı mücadele sonuç alıcı bir şekilde sürmüştür.

Özellikle Parti Önderliği 13 yıl boyunca, eyaletin komutanı gibi, Botan'daki mücadeleyi Kürdistan'ın bütün diğer alanlarından çok daha fazla bir şekilde ve doğrudan diyebileceğimiz bir düzeyde örgütleyip yönetmiştir. Ve bu rolünü hala yetkin bir şekilde devam ettirmektedir. Parti Önderliği bu süreçte alan üzerinde an be an denetim kurarak talimat ve çözümlemelerini Botan esası üzerinde geliştirmiş, aksaklığın çıktığı her yerde düzeltme eylemini ve eleştirilerini yöneltmiş, plan-program ve perspektifleriyle savaşın önünü açmış, dünyanın her tarafından ve Küçük Güney'den kadro ve savaşçı toplayarak eğitip buraya göndermiş, Botanlı kadro ve komutanları grup grup Akademi'ye çekerek onları eğitip yenilemiş ve tekrar alana sevketmiştir. Ayrıca sürekli, mücadelenin ihtiyacını karşılamak için maddi değer, teknik araç-gereç, yayın vb. aktarmıştır. Parti Önderliği, eyaleti bir karargah gibi kullanarak, aktarılan bütün bu değerlerin Botan'daki yönetimlerle tartışma içinde ve birçok zaman onların inisiyatifine bırakarak, bir kısmının diğer eyaletlere dağıtılmasını sağlarken, büyük bir bölümü ise burada savaşın hizmetine sunulmuştur.

Partinin en temel alan olarak üzerinde bu kadar durması, onca değeri akıtması ve Parti Önderliği'nin bu yönetimi sonucudur ki, 13 yıl boyunca dökülen binlere varan şehit kanı, sarfedilen bitmez-tükenmez emekler, Botan dağlarında gece-gündüz yaşanan zorluklar, çekilen acılar pahasına savaş bu seviyeye ulaşabilmiştir.

Botan, Kürdistan geneli açısından her zaman savaş ve ordulaşma konusunda merkezi bir rol oynamıştır. Botan'daki mücadele ne kadar sağlıklı ve doğru temellerde yürütülmüşse, ülke çapında da o tarzda olmuş, ama mücadele burada ne kadar sorunlarla karşılaşmış ve gerilikler taşımışsa, bu, Kürdistan geneline de olumsuz etkisini yansıtmıştır.

Buna karşılık Türk sömürgeciliği de, taşıdığı böylesi yakıcı önemden, partimizin alana atfettiği rolden ötürü Botan'a başından beri özel bir yaklaşım göstermiş, burayı kendisi açısından temel savaş alanı olarak almıştır. Dolayısıyla yaklaşımlarını bu temelde geliştirmiş, özel savaşın bütün biçimlerini ve yeni taktiklerini en sınırsız ve vahşiyane biçimde burada uygulamaya sokmuştur. Botan'ı adeta bir deney yeri gibi kullanarak, karşı-devrimci savaş tecrübelerini bu alanda oluşturarak diğer yerlere yaymış, yine kendi komutanlarına savaş eğitiminin burada gördürerek Kürdistan'a sevketmiştir. Mücadelenin hiç olmazsa etrafa yayılmasını önlemek için, eyaletimizin öncü rolünün bilincinde olarak, savaşı Botan'la sınırlamak istemiş ve tüm çabasını buna hasretmiştir. Giderek Botan'ı açık bir savaş bölgesi olarak kabul edip, eylem haberlerini yansıtmayarak alanı dünyaya kapalı tutma, neredeyse eyaletin kırsalını tümden boşaltma, hiçbir kurala bağlı olmadan katliam uygulama, köyleri yakıp-yıkma vb. politikalarda ifadesini bulan kendi savaş yasalarını uygulamıştır. Bu anlamda Botan'da mevcut durumda bir savaş hali yaşanmaktadır.

İşte bizim ve düşman açısından böyle temel önem taşıyan Botan'da partimiz, bütün bir parti olarak savaşmaktadır. Burayı, Kürdistan'da savaşa öncülük etmesi için doğrudan doğruya örgütleyip savaştırmaktadır. Alanda savaşmış olan ve hala savaşan gücün büyük bir bölümü şehitleri ve yaşayanlarıyla dünyanın her tarafına savrulmuş Kürt halkından ve hatta diğer bazı halk kesimlerinden parti tarafından kazanılıp eğitilmiş gücün kendisidir.

Bütün bu nedenlerle Botan, Kürdistan geneli açısından her zaman savaş ve ordulaşma konusunda merkezi bir rol oynamıştır. Botan'daki mücadele ne kadar sağlıklı ve doğru temellerde yürütülmüşse, ülke çapında da o tarzda olmuş, ama mücadele burada ne kadar sorunlarla karşılaşmış ve gerilikler taşımışsa, bu, Kürdistan geneline de olumsuz etkisini yansıtmıştır.

Bu bağlamda, parti ve Parti Önderliği'nin yıllardır her şeyiyle bu kadar amansız yüklenimine karşın Botan, partinin atfettiği rolü oynamışmıdır? Partinin böylesi yaklaşımına, onca değer sunulmasına gereken cevabı vermiş midir? Açık ki hayır! Eyaletimizde mevcut durumda bu rolün gerisinde seyretme yaşanmaktadır. Ve bu, Botan'ın yansıra, ülke genelindeki mücadeleyi zorlamakta, Kürdistan'daki savaşın geri düzeyde seyretmesine yol açmaktadır. Oysa partinin bu kadar yüklenimine karşın, somut bir biçimde PKK 4. Kongre kararlarında ifadesini bulduğu üzere, kendisine biçilmiş rol olarak Botan'ın, şimdiye kadar kurtarılmış alanlara ulaşması, halk iktidar oluşumlarını yaratması, Botan-Behdinan devrimsel mücadele birlikteliğine ve bu temelde bir hükümete gitmesi, onbinlerce orduya ulaşması, hareketli savaşı yaygın ve etkin bir şekilde sürdürmesi, halk ayaklanmalarını yaygınlaştırması, onların sağlam bir geri üssü olması gerekirdi.

Botan açısından bu görevler yerine getirilmeyerek ordulaşma, savaş, taktik açıdan bir gerilik içinde bulunmaktadır. Özellikle son yıllarda yapılan bazı sıçramalara, bu anlamda savaş, ordulaşma ve taktik açıdan yeni bir düzey tutturulmuş olmasına rağmen, gerçekliğin kendisi böyledir.

Açık ki, Botan Eyaleti'nin 1990'dan sonraki devrimsel gelişmenin yayılması açısından merkezi rolü vardır. Ancak o dönemin olumlu koşullarına rağmen bu rol layıkıyla oynanamadı. 1991-92 döneminde halk, tarihsel açıdan büyük bir başkaldırıyı, serhildanları yaşarken, ülke çapında olduğu gibi Botan'da da buna gereken cevap verilemedi. Halkın gittikçe yayılan serhildanlarına gereken destek sunulamadığından, bu başkaldırı giderek kısa bir sürede gerileme ve sönüşü yaşarken, ortaya çıkan büyük ordulaşma potansiyeli de örgütlenemediğinden, bazı katılımlar gerçekleştirilse de, sonuca dönüştürülemedi. Oysa, Parti Önderliği'mizin dediği gibi, "o potansiyel büyük bir ordulaşmaya dönüştürülebilirdi." Aksine yönetimlerimiz, komuta düzeyi can alıcı bir dönemde savaşta sağ savunmacılığı yaşadılar. 1990 öncesinde parti öncülüğü yitirilmişken, bu sefer öncülüğün eyalette oturtulmaması buna yol açtı. Darlık ve imkansızlıklar içerisinde olan savaş güçlerimiz, bu dönemde, diğer eyaletler gibi, ortaya çıkan büyük devrimsel gelişmenin rehavetini yaşadılar. Olanakları büyük bir çaba, yine planlı-programlı ve öngörülü bir çalışmayla ordulaşmaya dönüştürmek ve savaşa aktarmaktan uzak kaldılar. O kadar serhildana gereken örgüt öncülüğünü ve savunma gücünü koyamadılar.

Bunun sonucunda, gelişen Güney Savaşı'nda sınır şeridindeki taktik önderlik, yönetimler hazırlıksız yakalandılar. Ve savaşta yanlış taktik uygulama içine girdiklerinden, yenilgili bir durumu yaşadılar ve pratik anlamda da olumsuz bir sonuç ortaya çıktı.

1993 yılında, Botan Eyaleti 1. Konferansı'nın verdiği ivmeyle, alan çapında yaygın bir gerilla eylemliliği geliştirildi. Var olan olanaklar temelinde daha geniş ve düzeyli ordu düzenlemesine, kurumlaşmayı geliştirme çalışmasına gidildi. Bundan hareketle, savaşta ileri bir gelişme sağlanmaya yönelinmek istendi. Bu konuda eskiye nazaran gerek savaş, gerek ordulaşma, gerekse de kurumlaşma açısından ileri bir gelişme, ileri adımlar ortaya çıkarıldı. Eyalet çapında belli bir derlenme-toparlanma sağlanarak, yeni bir düzey tutturuldu. Ancak bunlar parti öncülüğüne, parti hedeflerine ulaşmaktan uzak kaldı.

1993 döneminde hareketli savaşa geçmek ve alan kurtarmalarına, alan düşürmelerine girişmek gerekirken, bu gerçekleştirilemedi. 1993'ün hazırlıkları temelinde aynı hedeflerle 1994'e girildiğinde, yine 2. Konferans'ın da kararları olmasına rağmen, hareketli savaşa tam geçiş yapma ve alan kurtarmaya yönelme bu dönemde de gerçekleşemedi. 1994 de 1993'ün bir tekrarı oldu adeta. Bu dönemde taktikte bir hamle yapılması gerekirken, savaş giderek bir direnme savaşına dönüştü. Yine başta Parti Önderliği'nin yönlendirmesi, yüklenimi ve 1993 yılının kazanımları sayesindedir ki, 1994 yılında düşmanın kapsamlı operasyonları, gösterilen kararlı direniş ve savaşın gerillayı aşan, ama hareketli savaşa da tam geçiş yapamayan düzeyi sonucu boşa çıkarıldığı gibi, ona belli darbeler de vuruldu. Ancak daha ileriye gidilemedi. Bu dönemde ne düşman istediği taktiği uygulayabildi ve sonuç alabildi, ne de parti kendi taktiğini uygulayabildi ve pratikte amaçladığı sonucu alabildi. Bu anlamda savaş ortada kaldı. Yine de operasyonların boşa çıkarılması 1994'ün kazanımı olarak ortaya çıktı.

Açık ki, eyalete rolünün oynattırılamamasının nedeni, yıllardır taktik önderliğin görevlerini yerine getirmemesi ve yaşanan yönetim sorunlarıdır. Özellikle alanda dönem dönem ortaya çıkan yanlış anlayışlar ve tasfiyecilikler derin tahribatlar yaratmış ve savaşı hep geriye çekerek, partinin sarfettiği o kadar olanağa ve beklentisine gereken cevabın verilmesinin önüne geçmiştir. 1985'lerde ortaya çıkan tutucu ve oportünist anlayışlar yine 1990 öncesinin feodal komplocu ve pasif savunmacı tutumları buna damgasını vururken, 1991-92 döneminde taktikte ortaya çıkan sağ savunmacılığın 1993-94'te ise yeterlilik anlayışı, darlık, düz yaklaşım, savaşın bu şekilde seyretmesine yön vermiştir. Görülmektedir ki, eyalette savaşı kendi rolüne uygun bir şekilde geliştirmeye karşı bir direnme vardır. En azından 1992'den beri alanda parti istenilen gelişmeyi sağlamadıysa, bunun nedeni, kendi başına bir anlam ifade etmeyen, ancak bir araya geldiklerinde önemli engeller olarak ortaya çıkan çeşitli faktörlerdir. İşte bunlar, Botan'da savaşın ve taktiğin istenilen düzeye gelmesini önleyerek, ordu düzeyimizin gelişip böyle bir savaşı yürütecek konumu tutturmasını engellemektedir. Bu faktörlerden başta geleni ise, Botan'ın sosyal açıdan yaşadığı geriliğin savaşa yansımasıdır. Geri köylü tarzı şeklinde ortaya çıkan bu olay aşılmadan, Botan'a kendi rolü oynattırılamaz. Açıktır ki, Kürdistan'da askerlik bakımından var olan geleneksel gerilik, geleneksel tarz, PKK'nin askerleşme-ordulaşma açısından Kürdistan'da yaratmak istediği yeni tarza karşı bir direniş içindedir. Botan'da savaşta parti öncülüğünün oturmamasının, taktikte yaşanan darlık, tutuculuk ve düz yaklaşımın, gösterilen onca kahramanlığa, sarfedilen onca emeğe, fedakarlığa ve cesarete rağmen, istenilen sonucun hala elde edilmemesinin temelinde bunlar yatmaktadır. Eyaletimiz açısından esas sorun, Botan'da asıl gelişmeyi sağlayacak olan parti öncülüğünü yetkince oturtmak, örgütlülüğü tam derinleşmiş bir şekilde geliştirmek ve komutada köylü tarzını, darlığı, düz yaklaşım ve tutuculuğu aşarak, PKK tarzına ve partimizin komuta-askerlik düzeyine ulaşmaktır. Bu ise, Parti Önderliği'mizin çözümlemelerinde kapsamlı bir biçimde ve derinliğine mevcuttur.

Botan Eyaleti'nin belirlenen bütün bu sorunları aşılmadan 1995 dönemini kazanmak, yeni dönemde gelişecek olan düşman saldırılarını karşılamak ve bu temelde Botan'a rolünü oynatmak imkansızdır. Bugün eyaletimizde 3 bini aşan bir ordu gücümüz vardır. Yine yılların tecrübe birikimi ve diğer gelişkin kazanımları mevcuttur. Özellikle savaş düzeyi olarak gerilla aşılmıştır. Başlangıç kabilinde de olsa, hareketli-koordineli savaş biçimleri uygulanmakta, esas olarak gerilladan hareketli savaşa geçiş dönemi yaşanmaktadır. Yine savaş ve komuta gücümüz belli bir olgunluğa ulaşmışken, halk desteği de mevcuttur. En önemlisi de, parti ve Parti Önderliği'nin, eskiyi daha da aşan bir düzeyde alana değer biçip yüklenmesi ve en üstten yetkin komuta-yönetim tarzıyla savaşı yürütmesi söz konusudur. Bütün bunlara dayanarak ve bütün bir geçmiş sürecin irdelenmesi temelinde yaşanan hata ve yetmezliklerden gerekli dersler çıkarılarak yeni dönem güçlü karşılanabilecektir. Bu yapıldığı oranda, eski aşılarak partimizin istediği yeni savaş tarzı ortaya çıkarılabilecek, gerekli taktik hamle yapılacak ve bu temelde yeni dönemde Botan'a, tüm Kürdistan'daki savaşa öncülük rolü layıkıyla oynattırılarak, hem eyaletimiz kendi temel hedeflerine ulaşacak ve hem de diğer eyaletlerde savaş ileri düzeyde geliştirilecektir.

PKK 5. Kongre kararlarından

PARTİ ÜZERİNE

Toplumsal devrimler tarihi, Kürdistan gerçekliği ve partimizin mücadele tarihi ortaya koymaktadır ki; ulus olarak, topyekün düşürülmek, her şeyiyle başkalaşıma uğratılmak, kölelik statüsü altında tarihten silinmek istenen Kürdistan gibi sömürge ülkelerde; yeniden kendine gelmek, insan olarak var olabilmek ve özgürlük mücadelesini verebilmek, ancak yaşamın her alanına derinliğine nüfuz eden devrimci ideoloji ve yeniden şekillenmekle mümkün olabilmektedir. Yeniden var olmanın ideolojik ve politik düzeyi, ahlaki-kültürel değerler birikiminin toplamı olarak, yeni bir yaşam ve çalışma tarzında ifadesini bulur. Nitekim parti tarihimizin hemen her döneminde ortaya çıkan ve 5. Kongremizde bütün yönleriyle bir kez daha doğrulanan gerçeklik; Kürdistan'da partimizin ideolojik-politik çizgisinin gelişmelere yaşamsal düzeyde yön verdiğidir. İdeoloji ve politika olmadan Kürdistan'ın sömürgeci düzen ve her türlü toplumsal geriliğin hakimiyeti altına gireceği, hiçbir devrimci ve ulusal bağımsızlıkçı gelişme sağlamadan, çözülme ve dağılmayı yaşayacağı, kongrenin geliştirdiği tartışma ve değerlendirmelerle bir kez daha ispatlanmış bulunmaktadır.

Gelinen aşamada, partimiz öncülüğündeki ulusal kurtuluş savaşı, önemli kazanım ve sonuçlar ortaya çıkararak halkımızı önemli oranda kazanıp özgür halk karakterini pratik bir olgu haline dönüştürmüştür. Büyüyen gerillanın ordulaşma temelinde düşmanla dengeyi zorlayarak sömürgeciliğin ideolojik-siyasi egemenliğini sona erdirmiş, askeri egemenliğini ise belli oranda parçalayarak, kazanma ve zafere yürümenin muazzam olanaklarını yaratmıştır.

Böyle bir düzeyin yakalanmış olmasına rağmen öncülük sorunu kendisini en acil bir biçimde dayatarak gelişmemizi tehdit eden birincil hususu oluşturmaktadır. Bu bakımdan öncülük sorunu tam olarak çözüme kavuşmadıkça, başaşağı gidişin yaşanması kaçınılmazdır. Bundan hareketle olmazsa olmaz bir koşul olarak kendisini dayatan parti öncülüğü sorununa hangi düzeyde yaklaşmamız gerektiği rahatlıkla ortaya çıkacaktır.

Başından günümüze kadar, partimizin ideolojik-politik, stratejik-taktik hattı, yaşam ve çalışma tarzı açık ve net olmasına, yine Parti Önderliği'nin bu döneme ilişkin kapsamlı çözümleme ve talimatları, her türlü devrimci gelişmeye imkan sunan zenginlikte olmasına rağmen, bunu doğru ve yaratıcı bir biçimde hayata geçirip başarma görevi tam olarak yerine getirilememiştir. Bugüne kadar içten ve dıştan gelen tüm düşman saldırılarına karşı parti hattının korunması, Parti Önderliği'nin yoğun bilinç ve öngörüsüyle sağlanmış ve bugünkü önemli gelişme aşamasına ulaşılmıştır. Geçen mücadele süreçlerinin ispatladığı en önemli bir gerçek olarak, parti içinde ortaya çıkan her türden provokatif, sınıf dışı anlayış ve eğilimlere karşı mücadelede başarılı olunduğu oranda parti öncülüğü gelişmiş ve bu temelde dış düşmana karşı yürütülen mücadelede de başarı mümkün olmuştur.

Daha ilk ideolojik grup aşamasından günümüze kadar, dönemlere göre ayrı ayrı özellikler taşısalar da, özünde partimizin gelişmesini önleyip, mücadelemizin zaferini engelleyen ve onu tasfiyeye uğratmaya çalışan anlayışlar sürekli varola gelmiştir. İdeolojik grup aşamasında dayatılan Tekoşin-Pilot vb. ajan-provokatif saldırılarla partimizin daha doğarken boğuntuya getirilmek istendiği bilinmektedir. **Haki KARER** yoldaşın katledilmesini, daha o zaman içten ve dıştan dayatılan tasfiyeci-imhacı çabaların karakter ve düzeyini ortaya koymaktadır.

12 Eylül faşizmiyle ortaya çıkan yeni duruma geri çekilme taktiğiyle cevap veren ve tekrar ülkeye geri dönüş hazırlığını başlatan partimize bu süreçte dayatılan Semir provokasyonu bütün iç ve dış bağlantılarıyla birlikte, bir karşı parti hareketi olarak mücadelemizin tasfiyesini hedeflemişti. Fakat Parti Önderliği'nin şahsında temsilini bulan doğru devrimci tavır ve bunun 15 Ağustos gibi şanlı bir atılıma dönüştürülmesiyle, bu provokasyon alt edilerek mücadelemiz gerçek direnişçi öz ve zeminine oturtulmuştur.

15 Ağustos devrimci atılımının ortaya çıkardığı muazzam gelişmeleri görüp değerlendirmeyen taktik önderlik, taktiğe sağ yaklaşım, bireyci, tutucu, özerk, orta yolcu tutumlarıyla 1985'e gelindiğinde mücadelemizi neredeyse yeni bir tasfiyenin eşiğine getirmiş; partimiz bu olumsuz gidişata tarihi 3. Kongre çalışmalarıyla müdahale etmiştir. Parti Önderliği o dönemde, **"Çözümlenen an değil tarih, kişi değil sınıftır"** belirlemesinde ifadesini bulan kişilik ve süreç çözümlemeleriyle, tekrar pratiğe yönelme ve taktiği uygulama esaslarını oturtmuştur. 3. Kongre kararlarının hayata geçirilmesi aşamasında kendini dışa vurup, kongre çizgisini çarpıtan-saptıran, bu şekilde kongrenin uygulama gücünü zayıflatan anlayış ve tutumlara karşı da etkin bir mücadele verilerek, bunlar etkisizleştirilmiş ve kongre ruhu canladırılarak yeni bir gelişme dönemine girmiştir. Bu süreçte, ülke genelinde gerillanın yaygınlaştırılması ve tüm cephelerde ortaya çıkan ulusal kurtuluşçu gelişmeye paralel olarak, dışta TC'nin özel savaşı daha da kapsamlı hale getirdiği, içte ise Avrupa, dağ ve zindan kaynaklı provokatif saldırıların tezgahlandığı bilinmektedir. **"APO'ya hayır, PKK'ye evet"** sloganıyla geliştirilen bu provokasyonların amacı ortak olup, şu şekilde belirginleşmiştir: Dağda feodal ve komplocu anlayışla gerillayı halktan tecrit edip, tasfiyeye uğratmak, Avrupa'da emperyalizm kaynaklı Avukat provokasyonu ile partiyi ele geçirip reformistleştirmek, zindan çıkışlı provokasyonlarla da partimizi içten liberalleştirerek çökertmek. Savaşın tırmanma aşamasında partimize dayatılan bu düşmanca faaliyetler, parti merkezi başta olmak üzere, parti kadrolarınca ya görülmemiş, ya da sessiz kalınarak gerekli militan tavır takınılmamıştır. Partiyi ve çizgiyi koruma görevi böylece yerine getirilmezken, Parti Önderliği bu sefer de, yüksek öngörü, yetenek ve doğru mücadele yönleriyle bu provokasyonları da açığa çıkarıp etkisizleştirerek, parti 4. Kongre zirvesine taşımıştır.

Aynı zamanda bir gerilla kongresi olan 4. Kongre'de o zamana kadar henüz çözümlenemeyen partileşme, ordulaşma ve savaş sorunları kapsamlı ele alınarak, parti öncülük ve yaşamını aşındıran sağ tasfiyeci ve feodal komplocu anlayışlar mahkum edilmiş, bu temelde yeniden partileşme ve ordulaşmayla birlikte iktidarlaşma da hedeflenmiştir. Yine bu dönemde kendisini sürece dayatan zindan kaynaklı burjuva-liberal, reformist anlayış ve provokasyon açığa çıkarılarak etkisizleştirilmiştir.

4. Kongremizin büyük çözümleme ve uygulama gücüyle girilen yeni savaş döneminde patlayıp yayılan serhildanlar; ordulaşmayla birlikte iktidar olma ve zafere ulaşmanın muazzam imkanlarını sunmasına rağmen, bu gelişmeye bireyci, dar, orta yolcu, sağ anlayış pratiğiyle gerekli karşılığı veremeyen taktik önderlik özellikle 1992 Güney Savaşı'nda partimizi büyük bir tehlikeyle karşı karşıya getirerek bir çözülüşü yaşamıştır.

Ancak Parti Önderliği'nin sürece kapsamlı ve fiili müdahalesiyle, parti içindeki tüm sınıf dışı eğilim ve anlayışlara karşı savaş açılıp bunlar yargılama ile mahkum edilerek, yeniden toparlanma ve yoğunlaşma temelinde 1993 yılına girilmiştir. Yine Parti Önderliği'nin büyük bir ustalıkla düşmana dayattığı **"ateşkes"** sürecinden yararlanan güçlerimiz, belli bir hazırlık ve yoğunlaşmayla yaygın bir gerillayı hayata geçirmiştir. 1993'te sağlanan kazanımlar temelinde yeniden büyük ordulaşma imkanlarını yakalamamızla beraber korkuya kapılan TC, 1994'te partimize ve ulusal kurtuluş savaşımıza topyekün bir özel savaşı dayatmıştır. Parti Önderliği'nin yoğun çaba ve talimatlarıyla düşmanın bu topyekün saldırısı boşa çıkarılsa da, parti öncülüğünde yaşanan büyük aşınma yüzünden, taktik önderlik ve savaş güçlerimiz sürece gerekli cevabı verememiştir.

İki kongre arası süreçte yaşanan parti dışılıklar geçmişin aynısı olmakla birlikte daha önce mahkum edilen anlayışların çok daha inceltilmiş veya farklı biçimler almış tekrarından ibarettir. 1990'lara kadar devrimsel gelişme ve başarıya inanmayıp kendini buna katmayan, dolayısıyla çizgiden saparak karşıt konuma düşen eğilim ve anlayışlar; 1990 sonrasında bu sefer ortaya çıkan muazzam gelişme ve iktidar olanaklarını görerek, bunlar üzerinde **"erken iktidar olma"** hastalığına tutulmuş ve her şeyi, bireysel yaşam ve egemenlik uğruna feda etmeye yönelmişlerdir. Bugün, partinin artan imkanları-fırsatları üzerine kurulan ve orta sınıfın yaşam ve mücadele tarzını esas alan bu bireyciliğin, parti çizgisini saptırmayı hedefleyen ve ucu emperyalizme ve ilkel milliyetçiliğe kadar uzanan sağ tasfiyeci, reformist bir karşı-parti hareketi olduğu açığa çıkmıştır. En uç noktada Zelê ve Mardin pratiğinde görülen, farklı koşul ve biçimlerde gelişen bu orta sınıf hareketi, esas olarak parti çizgimizden bir sapma ve kopuşu ifade etmekle birlikte, bir kesimin şahsında düşmanla bütünleşip bir kontra-partiye dönüşürken, diğer bir kesimin şahsında ise partiye dayalı işbirlikçi, reformist eğilim ve yaşam tarzını sürdürmek istemiştir.

Bunun yanında birçok eyaletimizde parti öncülüğü ve yaşam tarzı aşındırılarak, yerine bireysel tarzları hakim kılma savaşı verilmiş, bu temelde gelişmelerin önü tıkatılarak değerler aşırı bir biçimde heba edilmiştir. Aşınmanın en yoğun ifadesi olarak yaşamın yozlaştırılması, orta sınıf yaklaşımı ve kontra pratiğiyle birlikte, ulusallaşmayan, mahalli kültürden kurtulmayan, feodal ve köylü geriliği, küçük-burjuva lafazanlığı aşmayan, yine taktiğe güç yetirmeyen ve bu nedenle partiye tehlikeler yaşatan, parti birliğini ve bütünlüğünü zedeleyen anlayışlar ortaya çıkmıştır.

5. Kongre platformunda, Parti Önderliği'nin sunduğu Politik Rapor ışığında yürütülen kapsamlı ve yoğun tartışmalarla tüm eyaletler somutunda daha net olarak görülmüştür ki, iktidarlaşma ve büyük ordulaşma fırsatı, bu anlayış ve yaklaşımlar nedeniyle kaçırılmıştır. Yine partileşme, ordulaşma sahasında ulusallaşmaya, sosyalleşmeye ve siyasallaşmaya gelmeme, aşırı bireysellikle kendini konuşturma, bireysel tarz ve üslubu parti-ordu ortamına dayatma sonucu, parti-ordu yaşam ölçülerinden uzaklaşılmış ve farklı şekillenmeler ortaya çıkmıştır. Parti dışılığı ifade eden bu yaklaşımlar nedeniyle, taktiğe uygun olarak oynanması gereken rol oynanmamıştır.

Görülmektedir ki, büyük olanak ve fırsatların kaçırılarak, gereken gelişmenin sağlanamamasının ana nedeni, parti öncülüğündeki sapma ve aşınmadır. Bir kez daha ortaya çıkmıştır ki, parti öncülüğü ulusal kurtuluşçu mücadelenin her alanında hakim kılınmadan, parti çizgisi, yaşam ve çalışma tarzı esas alınmadan hiçbir devrimci gelişmenin sağlanması mümkün değildir.

5. Zafer Kongremizin ortaya çıkardığı gerçeklik zaferin kesinleşen yolunu her zamankinden daha fazla aydınlatmıştır. Zaferin kesin ve aydınlatılan yolunda başarıya ulaşmak ancak parti öncülüğünün ve yaşam tarzının her alanda hakim kılınması ile mümkündür. Bu nedenle önümüzdeki dönemin en temel ve vazgeçilmez görevi Parti Önderliği'nin talimatlarını, yaşam üslubunu, çalışma tarzı ve temposunu esas alıp, zaferi kesinleştiren yaklaşımını hayata geçirerek, parti öncülüğünü çalışmamızın her sahasında ve her düzeyinde varlık koşulu olarak görüp hayata geçirmektir.

Bu konuda 5. Kongremiz şu temel ve önemli hususlara dikkat çeker:

PKK, tarihi ile bağ içinde, parti içi sınıf mücadelesini başarıyla verip bunu kişilikte somutlaştırmamak, bu mücadeleyi partileşme doğrultusunda derinleştirmemek, bu amaçla parti tarihimize sığdırılan savaşımı görmezlikten gelmek, yine karşı-partinin dayanıp güç aldığı zemini, eski alışkanlık ve geri özellikleri görmemek, niyet ne olursa olsun sonuçta kişiyi karşı-partiye götürür.

Orta sınıf partisi saflarımızda bilinenden çok daha geniş ve etkindir. Düşman ile partimiz arasında gözetleyici olup, ilişkileri kendi etrafında örgütlemeye çalıştığı gibi parti dışı anlayış ve yaklaşımlardan beslenerek, işbirlikçi, liberal, reformist çözümün temsilciliğini yapmaktadır. Değerler üzerine oturup, yönetimi sanılandan daha fazla ele geçirerek, iktidarlaşmada pay sahibi olmak istemektedir. Her türlü eski yaşam alışkanlığına, aşiretçi-feodal özelliklere, küçük-burjuva yaşama, örgüt ve taktik gücü olmayan yetmez devrimciliğe dayanarak, devrimci partileşme önüne handikaplar koymaktadır. Devrimci partileşme derinleştirilmek istenirken, savaşın bu yönünün güçlendirilmesi başarı ve zafer için şarttır. Bir Zelê'de ortaya çıkan anlayış ve sahte önderliğin durumu böyledir.

Yetersiz devrimcilik kendini yetkinleştirmeme ve bu nedenle dönemi karşılayamama saflarda egemendir. Cepheleşme ve ordulaşmanın gittikçe büyüdüğü ve gelecekte bu büyümenin daha da artarak süreceği dikkate alınırsa; partileşmeyen, örgütlenmeyen ve savaşmayan her anlayış ve yaklaşım, eskisinden kat be kat daha fazla orta sınıf partisine hizmet edecektir.

Partileşmemiz eğer kontr-parti hareketi ve orta sınıf partisine karşı savaşımla garantiye alınmaz ve devrimci parti çizgisi partileşmeye egemen kılınmazsa tehlike ciddidir. Sözü edilen hareketlerin PKK'nin başına bela olup yenilgiyi dayatacağı açıktır. Mardin pratiğinde görüldüğü gibi, orta sınıf partisi, üzerine gidilince çok kolayca kontr-partiye dönüşüp, düşmana sığınabilmektedir.

Bunun için kongremiz merkezden başlayarak, bütün parti kadrolarını, devrimci partileşme esasları ve onun önderlik tarzına sahip çıkmaya ve var olan yetmezlikleri aşarak doğru partileşmeye davet eder.

Emeğe, değerlere ve kazanımlara sahip çıkarak örgütlenmeyi sıkı, pratiği ise yaratıcı kılmayı, cephe ve orduyu en üstten en alta kadar örgütleyerek boşluğa, dağınıklığa ve savaş dışılığa mahal vermemeyi sorumlu devrimciliğin partileşmiş ve ordulaşmış militan kişiliğin bir gereği sayar.

"Savaşa, örgüte, orduya gelmem, yetersizim, yapamadım" gibi, her türden yetmez devrimcilik özelliklerine gerekçe

Devamı 27. sayfada

BÜYÜK MİLİTAN

kendi hukukunu gözeten uygulatan ve çiğnetmeyendir

“Ekmeğini yediğiniz partiye kılıç çekiyorsunuz. Partinin kılıcı, partinin düşmanlarına çekilmesi gerekirken, ekmeğini yediğiniz partiye kılıç çekiyorsunuz. Bu ne anlama geliyor? İçinde bulunulan partinin kurullarını altüst etmek, ilkelerini bozmak, mücadele silahını taktiğe göre işletmemek ve dolayısıyla kılıcı düşmana değil, ekmeği yediğiniz partiye çekmek oluyor.”

“Bütün Kürt toplumuna, anayasasına karşı bir isyan hareketi düzenledik. Fakat sizler henüz isyanı tam başlatmamışsınız gibime geliyor. İsyan şurada kalsın, benim gibi bir isyancının üzerine geliyorsunuz.”

Hukuk, politika için son derece önemlidir. Ulusal kurtuluş hukuku ve savaş hukukunun anlaşılabilmesi için Kürt anayasasına açıklık getirmemiz gerekir. Yazılmamış, ama bin yıldır uygulanan bir anayasa. Anayasa üzerinde temel noktalarda uzlaşılmış hususlar anayasadır. Kürdün de böyle bir anayasası vardır. Bu, bir devrim anayasası, bir toplumun özgürlük yasası, hakları falan da değil. Kürt anayasasında görüş yok. Yani görüşü olmayan bir anayasa; birinci özelliği bu. Düşüncesiz anayasa. Kürt anayasasında ülke tanımı, halk tanımı yoktur. Örneğin Türk anayasası, **“ülkesi şöyle sınırlara sahiptir ve bölünmez bir bütündür”** der. Bizde böyle bir sınırlandırma yok. Bunun ülkesi belli olmayan, hatta adı bile olmayan bir halkın anayasası olarak tarif edebiliriz.

Yabancıyı hep baştacı etmek, Kürt anayasanın diğer temel bir maddesi oluyor. Bu, **“biz kendimizi yönetemeyiz, en barbar işgalci güç bizim baştacımızdır”** demektir. Yine Türk anayasası; **“Egemenlik kayıtsız-şartsız Türk milletinindir”** der. Bizim Kürt anayasasında ise **“egemenlik kayıtsız-şartsız sömürgeci, işgalci, barbar güçlerindir.”** Ve sonuna kadar kraldan daha kralcı bir tavırla **“biz bu yönetimden yanayız”** denilir. Şekil cumhuriyet midir, demokrasi midir veya bu devlet demokratik bir cumhuriyet midir; pek belli değil. Aslında bir kontra rejimidir. Yani insanlıkla, hatta hayvanlara bile uygulanan bir yönetimle alakası olmayan özel savaş rejimi kabul edebiliyoruz, irade biçimimiz oluyor.

Türk anayasasıyla karşılaştırırsak, parlamento, bakanlar kurulu, bürokrasi, ordu, yargı vb. konularda bizim anayasamız ne yazar? Örneğin herkes bir kanundur. İşler aşiret ve aile usulüne göre yürütülür. Herkes bir kanun, bir yargıçtır. Hem yargılar, hem yargılanır. Meclisi olmayan ve tümüyle düşman meclisine koşturulan bir halk. Hiçbir meclis olma özelliği yoktur. Olsa olsa dedikodu meclisleri, fitne-fesat ocakları çok iyi işletilir. Bol bol lafazanlık, dedikodu üretilir; içerik tümüyle bundan ibarettir. Kanunlar kahve köşeleri ve köy odalarında yaratılır. Müthiş bir kanun enflasyonu var. Her gün kırk türlü kanun çıkarılır, kırk türlü bozulur. Herkes bir meclis olduğuna göre kırk tane kanun çıkarabilir! Herbirinin bu konuda bir kanun çıkarıcı güç olarak ne kadar etkili olduğunu biliyoruz.

Sizler bizim yasalarımıza tepkilisiniz

İşte ben anayasasını ortaya koyduğum bu Kürtlüğe karşı kendimi ortaya koydum. Anayasalar ihlal edilirken, bireysel ihlal edilir, bir de devrimsel ihlal edilir. Ben devrimsel ihlali başardım sanıyorum. Aileden tutalım çevreye kadar hepsi üzerimize geldi. Fakat isyanı düzenledim. Sonuçta sürekli bir isyancı olduğumu söyleyebilirim. Bütün Kürt toplumuna, anayasasına karşı bir isyan hareketi düzenledik. Fakat sizler henüz isyanı tam başlatmamışsınız gibime geliyor. İsyan şurada kalsın, benim gibi bir isyancının üzerine geliyorsunuz. Sizde biraz ağır basan yön bu oluyor. Böylece toplumumu bozuyorsunuz. Bunun etkileri hayli yoğun.

Şimdi sizler bir geçiş sürecini yaşıyorsunuz. Devrimsel anayasayla, ana ve baba yasalarının yaygın etkisi altında bir geçiş sürecindesiniz. Devrimin yasaları var ve kılıç gibi de keskindir. Sizler tercihinizi tam yapmak zorundasınız. Unutmayın ki, Kürdün yasasının diğer bir özelliği de baştan çıkarılmaktır, yani kaçtı mı nereye varacağı belli olmayan tarzıdır. Siz eski anayasadan kaçıyorsunuz, ama devrim yasasına da girmiş değilsiniz. Sizler bizim yasalarımıza karşı tepki halindesiniz. Nasıl düzenleyelim sizi? Topluma henüz yasamızı, anayasamızı dayatamıyoruz. Sürgün Parlamento daha yeni kuruluyor. Ulusal parlamento ileride gelişip bir anayasa geliştirir diyelim. Ama şu anda parti yasalarımız var. Parti yasalarımıza nasıl uyacağız? Bir anlamda ekmeğini yediğiniz partiye kılıç çekiyorsunuz. Partinin kılıcı, partinin düşmanlarına çekilmesi gerekirken, ekmeğini yediğiniz partiye kılıç çekiyorsunuz. Bu ne anlama geliyor? İçinde bulunulan partinin kurallarını altüst, etmek, ilkelerini bozmak, mücadele silahını taktiğe göre işletmemek ve dolayısıyla kılıcı düşmana değil, ekmeğini yediğin partiye çekmek oluyor. Nasıl oluyor? Neden Kürt böyle yapıyor? Anlamamız gerekiyor. Neden ekmeğini yediğiniz partiye kılıç çekiyorsunuz? İşte bütün bu görüntüler karşısında sizi nasıl yönetelim? Ben mi sizin yasalarınıza boyun eğeceğim, yoksa siz mi bizim yasalarımıza boyun eğeceksiniz?

Yasalar kutsaldır, düzenin bile yasaları olsa kutsaldır, fakat ben Türkiye'nin düzen yasalarına inanmadım. Karşı çıkmayı, isyana kalkmayı becerdim. Ama kendi yasaları-

mızın da kutsal olduğuna inanıyorum. Eğer yasalar ve kurallar kutsalsa (ki devrimci kurallar yaratıcıdır) neden gereklerine ulaşamıyoruz? Keyfi davranmak, kurala-kaideye gelmemek, taktiğe gelmemek yasa tanımazlıktır. Daha da ötesi yasa ele geçirildiğinde uygulamaya çalışırken el yakmaktır. Önce partinin yasasını, partiyi, partiliyi asarak, parti imkanını yerle bir ederek, yani çingene gibi önce babasını asarak, ne kadar güçlü bir kişi olunduğunu kanıtlamaya çalışmaktır. Bütün bunlar gerçektir. Ben değil, gerçekler söylüyor.

En büyük kanunsuzluk kendi kanunlarına uymamaktır. Bu da en büyük ahlaksızlıktır, en büyük yanlışlıktır. Görüldüğü kadarıyla bizde bu anlamıyla gerçekleşen ne özgürlüktür, ne de kendi kanuna gelmektir. Düşmanın kanunundan tam kurtuluyorlar mı? Hayır. Düşmanın kanununu uygulamaktadırlar. Bu **"eşeklik kanunu"** değil midir? Adam yerine konulmama kanununu, sürü, moloz yığını olarak kullanılma konumuna düşürülmektir. Yoksa özgürlük değildir. Düşmandan kaçıp geldiler. Bu kaçış, mutlak bizim örgüt kurallarımıza, örgüt yaşamımıza göre olursa bir anlam ifade edebilir.

Şimdi düşmana bu kadar uyum gösteriyorsunuz (bu Kürt anayasasının temel bir özelliğidir), düşmanı için var olan bir halk oluyorsunuz da, PKK'nin özgürlük yasalarına niye bu kadar tepkilisiniz? Bu soruya mutlaka bir cevabınız olmalı. Militansınız. Militan neyin militanı, savaşçı neyin savaşçısı? Müslümanlıkta mücahitlik, İslamın mücahitliğidir. Onun fikrini de, zikrini de yaymak için mücahittirler. TC'nin militanları TC içindir. Peki siz neyin militanısınız? Hangi fikrin, zikrin savaşçısısınız? Bu soruyu mutlaka kendinize sormalısınız. Keşke düzene gösterdiğiniz uyumu bizim düzenimize de gösterseniz. Düzene, eskiye, eski yaşama gösterebildiğiniz uyum yeteneği daha fazla. Yeni yaşam sizi rahatsız ediyor. Onun için bu kadar tepkilisiniz. Bunun nedeni de; eğitilmeyen, yoğunlaşmayan, kendini düzeltmeyen kişiliktir. Şu anda sizinle savaş bu biçimdedir.

Siz fakir içinizdeki düşman zengin

Kürt, kendini terbiye etmeye yanaşmayan halk gerçekliğini ifade eder. Düşmanın terbiyesine terbiye denilemez. Bu ihanet terbiyesidir. Kendi öz çıkarlarımıza, tarihi, toplumsal, siyasal, ulusal amaçlarımıza göre bir terbiye ancak bizi insanlaştırabilir. Yoksa düşmanın ulusal, toplumsal, hatta her türlü çıkarlarına göre yaşamak ihanettir, haince yaşamaktır.

Son dönemlerde **"zayıf kişi, düşmanı yaşatan kişidir"** noktası üzerinde yoğunlaşıyorum. Bu incelliği adeta keşfettim. Sergilediğiniz ne kadar zayıflık varsa hepsini bulup ortaya çıkardım. Ve bu zayıflıkların hepsi de düşmanı ifade ediyor. Düşman eşittir zayıflık, zayıflık eşittir düşman. Partiye gelmeyen ne kadar yanlarınız varsa, hepsi eşittir düşman. Partiye gelmemek düşmana gelmektir, düşmana yatmaktır; en önemlisi de zayıf kalmaktır. Kim zayıftır düzen içinde? Doğru-dürüst işi olmayan, eğitimi olmayan, sağlığı olmayan, elinde malı-mülkü olmayan kişiye zayıf kişi denilir. Hatta buna düşüncesi, ruhu, evi-barkı, parası olmayanı da ekleyelim. Bütün bunlar zayıflığı ifade eder. Kürt toplum bu konuda zayıf mıdır? Evet, zayıftır. İçindeki düşman zengin midir? Evet, zengindir. Toplumumuz fakirdir. Çünkü her türlü yeraltı, yerüstü, maddi-manevi değerleri gaspedilmiştir, onun için zayıftır.

Parti içine bizim yansıttığımız kişilik, ideolojik, politik, örgütsel güç odağı demektir. Özgürlük ideolojisine, özgürlük siyasetine, özgürlük örgütlenmesine, özgürlük eylemine büyük katılım ve büyük yoğunlaşma güçlü olmayı ifade eder. Bu anlamda parti içinde zayıf olmak özgürlük ideolojisine, özgürlük politikasına, özgürlük örgütlenmesine gelmemektir. Bu da düşmana hizmettir, düşmanı temsildir.

İşte bütünüyle ispat. Size çok açık söylüyorum, objektif ajan demeye de artık gerek görmüyorum: Parti içinde zayıf kişi, parti içinde ideolojik, siyasi, örgütsel, eylemsel, davranışsal yönden zayıf kişi düşmandandır. Olmadığınızı kanıtlamanız gerekir. Zayıflığı siz kadere, aileye, toplumsal etkiye bağlayamazsınız. Zayıflığın düşman olduğu tanımını ben yapıyorum. Sizlerin gerçekliği bu tanımı doğuruyor.

Eğitilmemek insanlığın özüne aykırıdır. Eğitimle, eylemle kendini beslememek, eşittir düşmanca konumda ısrar etmektir. Görmemek, görüş sahibi olmamak güçsüz düşürür, düşürdüğü için de düşmana hizmettir. Düşüncesizliği Kürdistan'da kim geliştiriyor? Düşman. Peki içinizde düşünce gücü niye bu kadar zayıf? Cevabı, düşman. İşte **"düşman bizim halkı düşüncesiz bırakmıştır; ben de onu temsil ediyorum"** demek, **"ben düşmanı yaşıyorum"** demektir. Düşman sizi düşüncesiz bırakmıştır. Düşüncesiz bırakıldığınız için planlamacı değilsiniz, örgütçü değilsiniz, eylemci değilsiniz. Peki nesiniz? Düşman nasıl isterse öyle. Ne iş verirse, istediği gibi yapansınız. Tabii ki bu bir özgürlük savaşçısının tutumu olamaz. Bunları kendinize uygulamak zorundasınız. Atmışsınız kendinizi orta yere; tam bir bela grubu gibi parti **"beni taşısın"** diyorsunuz. Olmaz! Sen zayıflık toplamışsın, zayıflık düşmana hizmettir, düşmandan gelmedir. Kısacası; güçlü ideolojik, siyasi, örgütsel gelişkinliği olmayan, düşmanı temsil eder.

Eski yasa zır delilerin, yarasaların, ahmakların yasasıdır

Geçen gün tavuk örneğini verdim. Civcivi hala tavuğa kabul ettiremedik. Kanatları da yeni yeni çıkıyor, oldukça iyi ses çıkarıyor ve yürüyor. Ama tavuk hala kabul etmiyor civcivi. Çünkü civciv zayıf. Tavuk bile civcivi sürüsüne kabul etmediğine göre, biz sizi nasıl kabul edelim? Tavuk kadar mı soylu olmayacağız? Kimse yanlış anlamasın, bir tarafı kırık kişi de sağlam kişi olmasını bilir. Mekanik anlamaya hiç gerek yok; biz insanız. Kendini zayıf düşüren, zayıf tutan, çirkin tutan sürüye kabul edilemez. Artık **"Toplumumuz çürümüş, biz parti içinde çürümeyi temsil ediyoruz"** yaklaşımına, **"yeter"** diyorum. Sağlam adam partisi ne demektir? Düşünce gücü, örgütün savaş kurallarına uyma gücü var; hem içinde, hem dışında engelleri yerle bir etme gücü var. Yeterli olma gücü var. Bu parti yalnız düşünce gücü değil, aynı zamanda yürek ve moral gücüdür de. Düşmana karşı partide güçlü olmak, direnişçi olmak budur. Göreviniz, karar vermeniz, kendinizi katmanız ancak bununla başlar. Siz yeni icatlar dayatıyorsunuz. **"Partide her türlü hasta da olabilir, kurala gelmeyenler de kalabilir"** diyorsunuz. O zaman git, zaten anayasa var, eski anayasaya göre kendine bir cemaat oluştur, bir tarikata gir.

PKK'nin de kendine göre yasaları var. Ama siz **"biz yasa tanımayız, ne de olsa düşmanın yasalarından kopmuşuz, sizin bu yasalarınızı da fazla çıkarımıza uygun bulmuyoruz"** diyorsunuz. İşte geriye Kürdün yasası kalıyor. Eski yasa zır delilerin, yarasaların, ahmakların yasasıdır. Parti içinde bu yasayı nasıl kabul edeyim? Yasa içinde yasa olmayı nasıl kabul edelim? Yasaya gelmek en büyük yiğitliktir. Kendi yasalarına uyan kişi, PKK'de yasalarla, kurallarla uyum içinde olan kişi, en büyük önderdir. En büyük kişilik kendi hukukunu gözeten, kendi kurallarını gözeten, uygulatan ve çiğnetmeyen kişidir. Bu en yiğit militandır. Bunu esas almalısınız? Bunun neyini bozacaksınız? Kimin adına bozuyorsunuz? Düşman anayasası belli, geleneksel yasalarımız belli, hepsi tümüyle kaybettiriyor. Zayıflattığı aç bıraktığı, insani hiçbir gelişmeye fırsat vermediği ortadadır. Niye sürdürüyorsunuz bu ahlaksızca, bu anlamsızca yasaları? En tehlikelisi de, devrim yasaları güçlendirirken, bu yapılıyor.

Benim kişiliğime bakın, ben devrim yasalarına göre kendimi düzenliyorum. Ben küçülüyor muyum? Zayıf mıyım? Tam tersine, en güçsüz insandan en güçlü insana ulaştım. En fakirlikten, on kuruş bulamayandan Kürdistan'da en zengin bir mücadeleyi kontrol eden, denetleyen kişi durumundayım. Moralmen de böyleyim. En korkaktan en cesur olanına geçtim. Tüm bunlar görevimin ideolojik, siyasal, örgütsel yasaları sayesinde oldu. Her gün bunları ortaya koyuyorum. Siz güçlü olmak istemiyor musunuz? Güçlü olmak daha iyi, güzel bir şey değil mi? Hırsızlar da çalar-çırpar, güçlü olduklarını sanırlar, ama hırsızlar zayıf insanlardır. Hırsız yüreğiyle, maddiyetiyle bir hiçtir. **"Haydan gelmiş huya gider!"** Hırsızların mal biriktirmesi zenginlik değildir. Yine başkalarının malını çalıp-çırpıp, zorbalıkla gaspetmeye ben güçlülük demem. Bunların hepsi zayıflıktır. Zaten biz de onların karşısındayız. Hiç kimse parti içinde yetki gaspı yaparak, yoldaşların sırtına basarak, kendini zengin, güçlü hissetmesin. Bunlar, amansız karşısında olduğumuz ve yerle bir ettiğimiz eski düzenden kalmadır. Bu, ırsızın güçsüzlüğünü, düşmanın güçsüzlüğünü ifade eder. Biz böyle hırsızın da, böyle düşmanın da gücüne, ancak amansız cevap vererek güçsüz düşürürüz. Parti içinde hırsızları, düşmana benzer güçlüleri tanımalıyız ve etkisiz kılmalıyız.

İdeoloji ve politikası olmayan güç olamaz

Parti içinde güçlü adam gerçek ideolojiktir. Çok ideolojik olan, çok politik olan, çok örgütü olan, çok eylemci olan güçlüdür. Bunun dışındaki güçlülük ifadesi doğru değildir. Kim parti yaşamına en iyi uyumu gösteriyorsa, kim eylemliliği geliştiriyorsa; o güçlüdür. Askeri güç, ideolojik-politik güçle olur. İdeolojisi, politikası olmayan parti içinde güçlenemez. Güçlü askeri komutan da olamaz. Askeri komutan, gücüne güç katan komutandır; politik gücü, askeri güce dönüştüren adamdır. Bizim bu tanıma göre, şimdi herkes neredeyse bir güçsüzlük kaynağı. Hırsıza yetki gaspçısına, tasarrufçuya biz güçlüdür demeyeceğiz. PKK içinde gücü doğru anlayalım. Bunlar sizin için çok önemli hususlardır. Güçlü olmadığınız ortaya çıkıyor. Çünkü ideolojik-politik, örgütsel olarak kendinizi güçlü kılamadınız. Yönetim olarak güçlü olduğunuzu sandınız ama hiç de öyle olmadığı ortaya çıkmıştır.

Güçlü olabilmek yeterlilik sınırlarında ideolojik-politikaya, her türlü eğitim, örgütlenmeye cevap vermektir. Bu işin başka kanunu yoktur. Köylü usulüyle, hırsız usulüyle, despot usulüyle parti içinde güçlü olunamaz. Bunu kulağınıza küpe edin. Güçlülük büyük bir hizmetle olur. Ne kadar büyük hizmetiniz olursa, o kadar güçlü olursunuz. Hizmeti hammallık olarak anlamayın, hizmet ideolojiyle olur. İdeolojik-politik öncülük olmazsa, kişi hammal tarzına girer. Hammal istediği kadar yük taşısın, hiç zengin olur mu? Sırtınıza istediğiniz kadar çuval vurun, bu sizi çok güç harcadığınıza ve güçlü olmanıza yol açar mı? Örgütlendikçe, ideolojik ve politik bir güç ortaya çıkar. Güçlenmeyi bu mekanizma dahilinde sağlayacaksınız. Neden anlamaya yanaşmıyorsunuz? Bu duruma hırsızlık derim. Hırsızın parti içinde fazla yeri olmaz. Düşmanın jandarması derim. Düşmanın jandarmasını biz parti içinde uzun süre kabul edebilir miyiz? Veya zavallı, zayıf, bir köleyi kabul edebilir miyiz. Köle, düşmana hizmet eden yaratıktır.

Parti içinde ne köle olunur, ne zayıf kalınır, ne hırsız olunur, ne de despot olunur. Hepsi yanlış. Şimdi bunun için sağlıklı olmak gerekli sağlığınız yerinde. Bir beyne sahip olmak gerekir; beyin hepinizinde var. Az çok dilin çalışması lazım; kol ve bacakların da yine özellikle silahı kullanmak açısından (ki herkes silahlı devrimcilik yapmak zorunda değil) sağlam olması lazım. Fiziki yetmezliği olan, başka yeteneklerini de silah olarak savaştırabilir ama iyi bir silahçı olmak istiyorsanız kol, bacak daha çok sizde sağlam. Gerisi ideolojiye göre yürümektir. İdeoloji benzindir, politika motordur. Eylem gaza basmaktır. Arabayı koşturacaksın. Bu da savaş arabasıdır. Militan; kendini böyle değerlendirip, yürütebilen adam demektir. Engel tanımaz, çünkü onun savaş arabası gerilla arabasıdır. Gerilla arabası her türlü engebeli arazide yürür. Politika, biraz engebeli yolda yürümektir. Yani militan bütün bunlara göre kendini ayarlar. Şimdiye kadar hiç böyle düşündünüz mü veya kendinizi ayarladınız mı? Üslubunuzu gözden geçirin, ya tasarrufçuya, ya despota, ya hırsıza, ya köleye, ya da zayıfa benzer veya onların karmaşık nitelikli herhangi bir toplamına benzer.

Parti bir gerçekliktir, biz boşuna bunca yıldır parti uğruna savaş vermiyoruz. En az düşman yasaları kadar, bizim yasalarımız vardır. En az eski köhnemiş Kürt yasaları kadar bizim yeni özgür Kürt yasalarımız var. Hatta emperyalizmin insanlığa dayattığı barbarlığa karşı bizim insanlık yasamız vardır. Eğer bu yasaya göreyseniz o zaman PKK'lisiniz. Artık buna hem inanmalısınız, hem de gereklerini amansız yerine getirmelisiniz.

İsa'dan, Musa'dan, Muhammed'den çokça bahsediyoruz. İsa'nın bile havarileri, izleyicileri eşek sırtında, Kudüs'ten ta Roma'ya kadar propaganda yapa yapa gitti. Neydi İslam ideolojisi? Genel hatlarıyla biraz köleleri özgürlüğe çağırdı. Neydi Muhammed'in ideolojisi? Arap çölünde zır cahili, düzene çağırıyordu. Neydi Musa'nın kanunu? Lanetli İsrailoğullarını, biraz kendini anlamaya ve içinde bulundukları durumdan vazgeçmeye çağırıyordu. Müthiş çabaları vardı. Yine Hz. Muhammed'in mücahitleri tarihte en büyük izi bıraktılar. Hz. İsa'nın havarileri hala dillere destan ve izleyicileri var. Hala bugün dağlarda yaptıkları manastırlar insanda büyük bir etki bırakıyor. Biz daha gerilla olarak doğru-dürüst bir yer yapamamışız. Bugün İsrailoğulları çoğunlukla, dünyanın en akıllı sermayedarılarıdır

> **"Köylü usulüyle, hırsız usulüyle, despot usulüyle parti içinde güçlü olunamaz. Bunu kulağınıza küpe edin. Güçlülük büyük hizmetle olur. Ne kadar büyük hizmetiniz olursa, o kadar güçlü olursunuz. Hizmeti hammallık olarak anlamayın, hizmet ideolojiyle olur."**

Büyük zenginleşin, büyük güçlenin!

Şimdi birtakım gerçekleri anlamak gerekiyor. Zorlama yok. Kimse size zorla, **"gelin devrimcilik yapın"** demiyor. Delilik zorlaması iyi bir zorlama değil. **"Ben hırsızım, ben üç kağıtçıyım, ben despotum"** yaklaşımına bizde yer yok. **"Ben köleyim, bunlara özgürlük istiyorum"** gibi kavramlarla özgürlük bağdaşmaz. Bu açıdan diyorum ki, fazla ısrar etmeye gerek yok. Sizin için herhangi bir yararı da yok. Şimdi sizinki mecnunun hayal görmesi gibi olmayacak bir hayaldir. Sizin kendinize yakıştırdığınız keyfi tutumlar, delice tutumlardır. Hiçbir zaman gerçekleşme şansı yoktur. Burnunun ötesini size göstermediği gibi, bir sigara nefesi kadar maddiyat da, keyif de kazandırmaz.

> **"En az düşman yasaları kadar, bizim yasalarımız vardır. En az eski köhnemiş Kürt yasaları kadar bizim yeni özgür Kürt yasalarımız var. Hatta emperyalizmin insanlığa dayattığı barbarlığa karşı bizim insanlık yasamız vardır. Eğer bu yasaya göreyseniz o zaman PKK'lisiniz."**

Yaşamayın, zenginleşmeyin, güçlenmeyin demiyorum. Tam tersine ben büyük zenginleşme, büyük güçlenme hareketinden bahsediyorum. Siz bunları boşa çıkartıyorsunuz. Sizin keyfilik dediğiniz, özerklik dediğiniz olay zenginleşmeyi, güçlenmeyi önlüyor.

Zor bela biriktirdiklerimizi (ki bunlar, temel savaşım değerleridir) **"Hovarda baba mirasçısı"** gibi bir çırpıda boşa çıkarıyorsunuz. Binbir emekle yarattığımız savaşım değerlerini çok kolayca harcıyorsunuz. Halbuki onlar mutlak ordulaşmayı zenginleştirmek içindir. Harcıyorlar! Savaşçıyı harcıyorlar, silahı harcıyorlar. Düşman keyif ediyor. O gerillanın keyfi düşmanın keyfidir. Avrupa'da da örgüt imkanlarını çarçur ediyorlar.

Halka neden doğru yaklaşılmıyor? Aramızda yoldaşça ilişki neden gelişemiyor? Keyfilik diyorlar, nedeni ne? Hayır. O senin keyfin değil, düşmanın keyfidir. Şimdi bu konularda artık kendinizi ıslah etme gücünü göstermelisiniz. Düşmanı fazla memnun etmeye gerek var mı? Hayır. Bu keyfilik, kendinize uygun gördüğünüz bu yaşam düşmanın yaşamıdır, düşmanın keyfidir. Zayıflığınız düşmanın gücüdür. Şimdi düşmanın keyif etmesini veya güçlü olmasını istiyor musunuz? Eğer istemiyorsa-

nız ve bu aldatmaca da değilse, biraz benim yaptığım gibi yapacaksınız. Ben ideolojiye, eğitime boşuna mı ağırlık veriyorum? Tümüyle bunlar düşmanı zayıflatmak içindir. Bunu da gün be gün somutlaştırıyorum, kanıtlıyorum. Politikaya bu kadar anlam vermeye, tarihte en büyük politik özgürlük gerçeğini ortaya çıkarmaya boşuna mı ağırlık veriyorum? Hayır, ben güçlenmek için ağırlık veriyor ve ispatlıyorum. Silaha bu kadar yer verdim. Hiçbirinizin aklına gelmemişken silahlı savaşımı başlattık. Siz bunların anlamını bile bilincinize çıkaramıyorsunuz. Ondan sonra da, **"keyfi, özerk yaşamak istiyoruz"** diyorsunuz. Buna çocuklar, kargalar bile güler.

Gerilla komutanlarımızın gücüne kargalar bile güler. Gerçekten güçlü bir komutan var mı? Komutan ideolojide, politikada bağlı olursa, güçlüdür. Ve biz de saygı duyarız. Gücümüzü çalıp-çırpıyor, savaşımızı harcıyor. Buna güçlü komutan değil, yargılanması gereken komutan derler. Zayıf komutan derler, düşmanın kobrası derler. Tüm bunlar çok önemli. İdeolojiyi konuşturamayan, görüşsüz olan kişi körcesine düşmanın aletidir. Politika yapmasını bilmeyen kişi, zaten mücadele etmesini de bilmez. Ve hep başa beladır. Politik olmamak; sağlıklı bir davranışın sahibi olmamaktır. Yani zırdeli mi dersiniz, Allah'ın zavallısı mı dersiniz? Bu anlamda politikasız olmak ölü olmak demektir.

"Ben sizden kaçıyorum, zayıflığınızdan kaçıyorum, güçsüzlüğünüzden esef ediyorum. Sizi güçlendirmek istiyorum. Büyük bir dil gücü, büyük bir düşünce gücü, büyük bir eylem gücü olmanız için bütün çabamı sergiliyorum."

Yüreğinize ve beyninize yüklenin

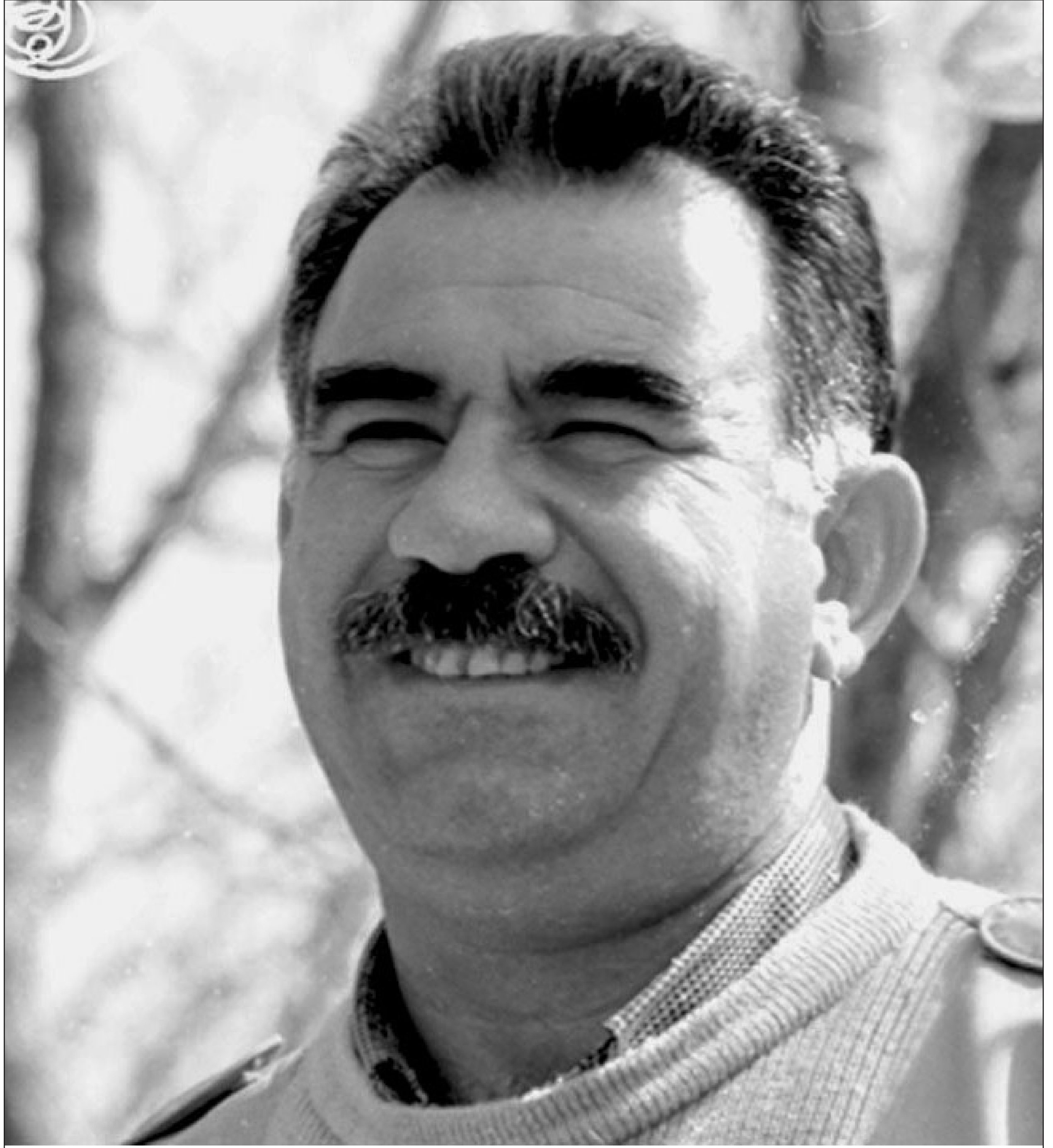
Bütün bunlardan sanırım biraz anlam çıkarırsınız. Bizim istediğimiz gibi olmasa da, hiç değilse sizi ayakta tutacak kadar, bazı sonuçlar çıkarmalısınız. Nasıl yaşamalı? Nasıl savaşmalı? Nasıl örgütlenmeli? İşte, kavramların birbiriyle bağlantısı. Yavaş da olsa, biraz anlamaya gelmelisiniz. Başka çareniz yok. Bunun için beyniniz var, yüklenin! Yüreğiniz var, duyarlılaştırın! Öz düşünmeyi, kendini öz disipline etmeyi, kendini zenginleştirmeyi, güçlendirmeyi biraz becerin. Buna şiddetle ihtiyacınız var. Çünkü çok zavallısınız. Ben sizden kaçıyorum, zayıflığınızdan kaçıyorum, güçsüzlüğünüzden esef ediyorum. Sizi güçlendirmek istiyorum. Büyük bir dil gücü, büyük bir düşünce gücü, büyük bir eylem gücü olmanız için bütün çabamı sergiliyorum. Siz değerlendirmesini bilmiyorsunuz. Habire bu yaklaşımlarla zayıflıkta ısrar etmeniz yetmiyormuş gibi, bir de beni bu zayıflıklarınıza alet etmek istiyorsunuz. Ona da gerek yok. Beni zayıflıklarınıza, köleliklerinize, kural tanımazlıklarınıza alet etmeyin. Ben, politikayı kesinlikle ucuz gösteri olarak yapmıyorum. Büyük bir hassasiyetle, büyük bir gereklilikle, yani ekmek-sudan, teneffüs ettiğimiz havadan daha fazla gerekli olduğu için yapıyorum. Siz de biraz böyle yapmayı becereceksiniz. Bize bu kadar politika gerekli. Eğer bir dakika havasız kalırsanız yaşayabilir misiniz? Bu anlamda PKK'de politikasız, ideolojisiz yaşanılamaz. Ama siz yaşanabileceğini iddia ediyorsunuz. Bu doğru değil. İşte bunun için, bu baş belası olma durumlarınız ortaya çıkıyor. Bu anlamda biraz politik gerçekliğe, ideolojik gerçekliğe saygılı olun. Onun amansız, yaman bir militanı olun. Bu kötü bir şey değil, size çok gerekli olan da budur. Bu konuda adımlar atmadıkça kendinize yaşamı yakıştırmayın.

Ben ne zaman çıkıp, insanların yüzüne karşı **"yaşıyorum"** diyebiliyorum. Belli bir politik gücü gösterdikten sonra, belli bir örgütsel gelişmeyi sağladıktan sonra, halkı bir araya getirdikten sonra dostlar karşısına çıkıyorum, hatta düşman karşısına çıkıyorum ve **"ben güçlüyüm"** diyorum. Siz örgüt içinde sadece numarayla takla atarak, şaklabanlık yaparak **"biz güçlüyüz"** diyebilir misiniz? Asla! Dikkat edin ben gücümü nereden alıyorum; düşüncelerimin derinliğinden, doğruluğundan, yine politikacılığımdan, çok ustalıklı olmasından, düşmanın kolay kontrol altına alamamasından, iyi bir örgütçü ve iyi bir yönetici olmaktan alıyorum. İyi idare ediyorum. İnsanlarla iyi geçiniyorum, insanları iyi terbiye ediyorum, insanlara iyi yön veriyorum. Onların her türlü ihtiyaçlarını çok iyi karşılıyorum. Bu benim iyi bir yönetici olduğum anlamına geliyor. Siz bir takım birimini bile köle gibi hizmetinize koşturuyorsunuz veya **"en iyi lokma benim, hiç çalışmamak benim hakkım, takımın da canı çıksın"** diyorsunuz.

Belirttiğimiz gibi bir önderin, bir komutanın vereceği ideoloji moraldir, örgüt gücüdür. Kısacası bütün takım mensuplarının, özellikle arayıp da bulmak isteyecekleri her şeyi takım komutanı verirse hiç eleştiri alır mı? Bunun bütün davranış içtenliğini, güzelliğini yansıtırsa hiçbirisi karşısına dikilir mi? Kaç komutan bunu gösteriyor? Nasıl kendinizi beğeniyorsunuz? Nasıl komutan olduğunuzu kabul ediyorsunuz? İşte eskiye göre, ana-babaya göre, bastırırız-alırız, hırsızca konarız. Hayır, bu ne mümkündür, ne buna gücünüz var, ne de doğrudur. Bunun için terbiye ediyorum. Bunun için doğruları görme, bunun için bizim kurallara uyma, bunun için kendi gücümüzü ortaya çıkarma düşüncemiz var diyorum. Beyin her şeye muktedirdir, beyinle halledilemeyecek hiçbir şey yoktur. Yine yürekle keskinleştirilemeyecek, en keskin biçilemeyecek bir irade yoktur. Bunların hepsi mümkündür.

Dikkat edin, ne askerliği, ne politikayı iyi yapıyorsunuz. İyi yapmak için bu söylediğim konularda şiddetli eğitim kadar, yönetme gücünü göstermeniz lazım. Başka türlü de benden kimse yaşam hakkı beklemesin. Açık söylüyorum, önderlik tarzım bu gerçeklerle yürüyen önderliktir. Defalarca vurguladım, anamla, babamla, kardeşlerimle en erkenden savaşan kişiyim. Aile ocağında daha on yaşındayken bu savaşı göze alan ben, şimdi size mi boyun eğeceğim? Sizin bu yaramazlıklarınıza, yetmezliklerinize, bu kadar büyük tecrübe kazanan bir kişi olarak ben, boyun mu eğeceğim? Aldanacak mıyım? Önderlik tarihini, hiç anlamak bile istemiyorsunuz. Size tüm gücümle bunları anlattım, hikaye olsun diye değil.

"İdeolojiyi konuşturamayan, görüşsüz olan kişi körcesine düşmanın aletidir. Politika yapmasını bilmeyen kişi zaten mücadele etmesini de bilmez. Ve hep başa beladır. Politik olmamak; sağlıklı bir davranışın sahibi olmamaktır. Yani zırdeli mi dersiniz, Allah'ın zavallısı mı dersiniz?"

Büyük kavganın militanı olun!

Bugün Kürdistan'da önderlik amansız uygulanan yaşatılan bir gerçekliktir, yarın da olacak. Ben kurduğum önderlik tarzını çok iyi biliyorum. Kolay kolay etkisi bitmez. Yaratılan büyük kavgayı görüyorsunuz. İleride bu, daha da gelişerek devam edecektir. Akıllı olun ve bunu görün. Ucuz ninnilerle, uyur gezer büyütülmüşsünüz. İşte **"anamız, nenemiz bizi böyle ninniyle uyuttu"**, bilmem **"gezdirdi"** deyip dayatıyorsunuz. Ben aile içinde ne öyle büyüdüm, ne de öyle büyümeyi kabul ediyorum. Ben isyancıyım. Size açık göstermedim mi? Size zorla örgüte gelin, girin dedim mi veya gelin bana yoldaşlık yapın dedim mi? Hayır. Eğer bu tarzı benimsiyorsanız benimle yürürsünüz, benimsemiyorsanız gidin. Uyuyacağınız yerde uyuyun, ninni dinleyeceğiniz yerde ninni dinleyin.

Evet, bazı gerçeklere saygılı olmasını bilmek lazım. Kaldı ki, ben size karşı saygıda hassasım. Her şeyden önce sizi çok iyi anlamaya çalışıyorum. Sizin için teori geliştirdim. Gerçekliğinizi hücrelerinize kadar çözmeye çalıştım ve sağlığa kavuşturulmanız için tüm yeteneklerimi kullandım. Bunları mı gözardı edeceksiniz? Bu çok kötü bir göz boyamacılık olur. Gözden kaybettirme olur ve buna ne gerek, ne de hakkınız var.

Ben çaresiz miyim? Ben çaresiz değilim. O zaman bizim militanlarımız niye çaresiz olsun! Benim çaresiz olmadığımı dünya-alem görmüştür. Hem de en inanılmaz koşullarda çare olduğumuz anlaşılmıştır. Niye siz bu gelişmiş koşullarda çare olamıyorsunuz? İki kelimenin olmadığı bir ortamdan biz teoriyi buraya kadar getirdik. İki kuruşun bulunmadığı yerde biz bu kadar maddiyata yükseldik, hiçbir şeyin bulunmadığı ortamda biz bu kadar silaha sahip olduk. Bunlar büyük çare değil mi? Niye bunları kullanmasını bilmeyeceksiniz? **"Bozarız, çarçur ederiz"** demek kimin tarzıdır. Nereden öğrendin onu, kimin sana gösterdiği yoldur? Araştır; içinde düşman var, hain var, işbirlikçi var. Bize yakışır mı? **"Ben güçlenemem, ben düşünemem, ben köle oğlu köleyim, ben zır deliyim"** demek kimin tavrıdır? Kimden kalmadır? **"Ben anadan böyle doğdum, böyle büyüdüm!"** Yalan! Seni öyle büyüten düşmandır; aldatıyorsun kendini. Size bunları gösterdik. İşte sizleri bu kadar ana yasaya, baba yasaya götürdük, düşman yasalarına kadar götürdük. Hiç kimse, **"ben anlaşılmazım, ben bir gizemim"** deyip de kendini örtbas etmesin. Her şey apaçık ortada. Aynı şekilde çözüm de ortada. Onu mükemmel temsil ediyorum. İstediğim gibi yoğunlaşıyorum, çalışıyorum. İrademi istediğim gibi kullanıyorum.

Görüyorsunuz ki, partimiz içinde olsun, her türlü savaş alanlarımızda olsun, mücadelenin tüm yaşam gerçeğinde olsun, düşmanla ilgili olan ortadadır. Onun etkisi altında derin, haince, gafilce olan da ortadadır. Militan tamıtamına bu gerçeklerle kendini kararlaştıran kişidir. Sadece kararlaştırmakla yetinmez, bütün bu mücadele alanlarına göre yaşamasını, savaşmasını anı anına bilen, yürüten kişidir. Bu da bize ekmeksudan daha gerekli, yaşam için vazgeçilmez bir çözümdür. Eğitim biraz size veriyor, hayatın kendisi, günlük yaşam zaten bunu daha da pekiştiriyor. PKK'ye ilk adım atmak da budur, zafere adım atacak olan PKK'lilik de budur.

"Sergilediğiniz ne kadar zayıflık varsa hepsini bulup ortaya çıkardım ve hepsi de düşmanı ifade ediyor. Düşman eşittir zayıflık, zayıflık eşittir düşman. Partiye gelmeyen ne kadar yanlarınız varsa, hepsi eşittir düşman. Partiye gelmemek düşmana gelmektir, düşmana yatmaktır ve en önemlisi de zayıf kalmaktır."

ÜLKE'YE DOĞRU

Ben de oluşturulan Zerzan bölüğünde yer aldım. Savaşta herkes gibi çok yorulmuş ve yıpranmıştım. Ama ülkeye gideceğimizi duyduğumda savaşın tüm yorgunluğunu üzerimden attım. Kaybettiğimi sandığım heyecanı yeniden yaşamaya başladım. Duygularım bambaşka olmaya başladı. İlk defa bir gerilla olarak ülkeye gidecektim. Halkımızı görecektim. Acaba halk bizi nasıl karşılyacak ve bu savaştan sonra bize nasıl bir yaklaşım gösterecekti. Ve daha neler neler...

Kış gelmiş her tarafta kar yağmaya başlamıştı. Gideceğimiz yerlerde hazırlıklarımız da yoktu. Bizi epey zorluklar bekliyordu. Ama göze alınmalıydı bu zorluklar. Çünkü zorluklar sonunda halkı görecektim. Karargah komutanımız bizimle son bir toplantı yaptı. Savaşın sonuçlarını anlattı. Gideceğimiz yerde bizi bekleyen zorluklara dikkat çekti. Dikkatli olmamız ve kendimizi korumamız gerektiğini belirtti. En sonunda "Zelê'ye gitmek isteyen varsa kalabilir" dedi. Hiçbirimizden ses çıkmadı. Bu, "biz kalmak istemiyoruz, biz ülkeye gitmek istiyoruz" anlamına geliyordu. Buna karargah komutanımız da sevinmişti. Sonra buradaki arkadaşlarla vedalaştık. Yavaş yavaş ülkeye doğru harekete geçtik. Tüm arkadaşlar neşeliydi. Sanki o savaşı hiç yaşamamıştık.

Dördüncü bölüğe giderken yağmura tutulduk. İlk yağmur yağmıştı. Halbuki savaş günlerinde öyle yağmur yağmasını istiyorduk ki, sanki inadımıza yağmıyordu. Bize göre yağmur yağsa ihanetçiler geri çekileceklerdi. Ama yağmadı. Şimdi öyle şiddetli yağıyor ki iliklerimize kadar ıslandık. Yağmur altında yol hazırlıklarını yapacağımız son noktamıza geldik. Sırılsıklam olmuştuk. Hemen naylon açtık. Sabaha kadar yağan yağmurla uyanık kaldık. Sabah pırıl pırıl bir güneş açtı.

Sabahla birlikte biz de hazırlıklarımıza başladık. Her grup bir şeyle uğraşıyordu. Bir taraftan ekmek, bir taraftan mırtuka, bir taraftan da nohut ezmesi yapıyorduk. Burada meyve boldu. Her çeşit meyve vardı. Bunlardan da yiyorduk. Hazırlıklarımızı büyük bir moralle yapıyorduk. Hazırlıklarımız bittikten sonra iki grup şeklinde yola koyulduk. Zağroslar'dan gidecektik.

Zağrosların ne kadar çetin olduğunu, can almadan kimseye yol vermediğini herkes bilir. Bilmeyenler bile duymuşlardır. Zağroslar'da kar yağmıştı. Onun için yolumuz kapalıydı. İlk grubumuz daha çok kara dayanıklı ve güçlü arkadaşlardan oluşuyordu. Bunlar önden gidip diğer arkadaşlara yol açacaktı. Arkalarında da diğer grup gidecekti. Ben ikinci gruptaydım. Bizim grup birinci gruptan bir gün sonra hareket etti. Artık yavaş yavaş Zağroslar'ın eteklerine yaklaşıyorduk. Zağroslar'a yaklaştıkça Xankûrkê'den uzaklaştığımızı her adım atışımızda görüyordum. Arada bir arkama dönüp o derin dollara(vadi) bakıyordum. Sanki bu ayrılık sonsuza kadardı. İçimde bir his "iyi bak, belki de Xankûrkê'yi bir daha göremeyeceksin" diyordu. Zağroslar'a tırmandıkça sanki kar da bize yaklaşıyordu.

Bir yerde mola verdik. Burada yaş ganilerden çay yaptık. Yola çıkmadan önce son kez yemeğimizi yedik. Yolumuz bundan sonra çok uzundu. Bu sefer bir molada Zağroslar'ı aşacaktık. Hiç unutmuyorum, yola koyulmadan önce takım komutanlarımızdan Azad arkadaş, "Kendinizi iyi hazırlayın, bu akşam üç devletin sınırlarına girip çıkacağız" dedi. Önce Irak, sonra Türkiye ve daha sonra İran sınırı. Belki de dünyada bu gece üç ülkenin sınırlarını aşacak birileri varsa o da biz bir grup PKK savaşçılarıydık.

Ve yavaş yavaş hareket başladı. Grup hep birlikte hareket ediyordu. Biz yol aldıkça karın acımasızlığı, derinliği daha da artıyordu. Kar çok yağmıştı. Fakat biz daha yeni başlamıştık yürümeye, hiç durmadan da devam etmeliydik. Biz ilerledikçe grup da kendi içinde küçük gruplara ayrılıyordu. Ben önde giden grubun içindeydim. Arkaya düşmemek için kendimi çok zorluyordum. Bugüne kadar böyle uzun kış gecelerinde hele hele Zağroslar gibi bir yerde, karlı bir gecede yürümemiştim. Karda hiç beklemeden sürekli yürümek gerekiyordu. Yürüdükçe yorulduğumu fark ediyordum. Bir an önce bitsin bu kar diye düşünüyordum. Yorgunluk bastıkça uykumun geldiğini de fark ediyordum. Yalnız karda yürürken, uyku ölüm demekti. Bunu biliyordum. Kendimi çok zorluyordum. Grup sorumlumuz Azad arkadaşa her yaklaştığımda "Heval, ne kadar yolumuz kaldı" diye soruyordum. O da "üç saat var" diyordu. Yani kalan süreyi doğru söylüyor ve ona göre kendimi hazırlamamı istiyordu. O doğrusunu söyledikçe ben bizi ilk kampa getiren kuryelerimizi hatırlıyordum ve "keşke Azad arkadaş da onlar gibi üç saatlik yol için yarım saat var deseydi" diyordum. Bunları düşünürken önümüze büyük bir sırt çıktı. Sırta doğru tırmandık. Yükseğe çıktıkça rüzgar şiddetleniyordu. Sırtın başına çıktığımızda rüzgar öyle şiddetli esiyordu ki, bir an rüzgarın beni alıp götüreceğini düşündüm. Hızla tepeden aşağı indikçe rüzgarın şiddeti de azalıyordu. Biraz daha gittikten sonra aşağımızda kara yerler görünüyordu. Karalıkları görünce canlanıverdim birden. Tüm arkadaşlar da sanki canlandılar.

Bizim diğer bir grup hala geldiğimiz yere ulaşmamıştı. Onların durumundan kaygılanıyorduk. Biz bir an önce dola inmek istiyorduk. Ama diğer arkadaşlar daha gelmemişlerdi. Yerimizde durduğumuzda da çok üşüyor ve uykumuz geliyordu. Biraz sonra silah sesleri gelince durmak zorunda kaldık. Kaldığımız yerde spor yapıyorduk. Zıplıyorduk. Birkaç arkadaş daha bize ulaştı. Biraz daha bekledikten sonra dola doğru hızlı adımlarla yürüdük. Yürüdükçe ısınmaya başladığımı hissettim. Sonunda siyah yere ulaştık. Artık kar yoktu. Zağroslar'ı aşmıştık. Bizden bir gün önce giden arkadaşların yanına ulaştık. Bazı arkadaşlarımız daha gelmemişlerdi. Oldukça yorgunduk. Tam onbir saat hiç durmadan yürümüştük. Onun verdiği yorgunlukla hemen nöbetçiler dışında hepimiz derin bir uykuya daldık.

Kalktığımızda her taraf pırıl pırıldı. Her şey çok güzeldi. Ama iki arkadaşımızın gelmemiş olması bizi kaygılandırıyordu. Gözlerimiz hep yoldaydı. Bizden önce gelen gruptan bir arkadaş köye gitmiş ve bizim için bazı şeyler getirmişti. Sabah yemeğimizi yedik. Diğer iki arkadaşımız da gelmiş olsaydı ne kadar güzel olurdu. Onlar gelmeyince birkaç grup onları aramaya çıktı. Ama her giden grup boş dönüyordu. Ne olduğunu anlamaya başlamıştık. Zağroslar yine can almıştı. O hep öyledir, bedel almadan kimseye geçit vermez. İki arkadaşımızın artık şehit düştüğünü biliyorduk. Zağroslar'a kış aylarında vurduğun zaman geçmek zorundasın, aşmadın mı ona yem olmuşsun demektir.

Bundan sonraki yolumuza iki yoldaşımızı kaybetmenin acısıyla devam edecektik. Bir özgürlük savaşçısı için ölümlerin en kötüsüydü. Doğaya karşı savaşarak da ölebilirsin. Ama her özgürlük savaşçısı düşmana karşı savaşırken şehit düşmeyi ister. Hem de bir atom bombası gibi düşmanın üstünde patlamak ister.

Bu defa üç grup şeklinde yola çıkacaktık. En son grup köyden getirilen erzağı sakladıktan sonra diğer iki grubun arkasından yoluna devam edecekti. Son grup sekiz kişiydi. Ben de bu gruplaydım. Erzağımızı sakladıktan sonra yolumuza koyulduk. Yalnız yükümüz çok ağırdı. Benim çantamda çeyrek çuval şeker, iki paket hurma, iki paket çay ve bunun yanında kendimle birlikte getirdiğim battaniye vardı. Diğer arkadaşların da yükleri benimki kadardı. Akşam karanlığı yavaş yavaş basıyordu. İlk yola koyulduğumuzda yüküm ağır olduğu için yoruldum. Nefesim zor çıkıyordu. Yürüdükçe açılıyordum, yalnız öksürük beni tutmuştu. Sürekli öksürüyordum.

İran sınırı içinde yürüyorduk. Biraz sonra sınırdaki paygahın (İran karakolları) hemen altından geçecektik. Onun için çok sessiz ve dikkatli olmamız gerekiyordu. Yalnız arada bir sessizliğimizi öksürüğüm bozuyordu. Paygaha iyice yaklaştığımızda komutanımız Zerdeşt, "Sakın öksürme, kendini tut, eğer dayanamayacaksan ağzına mendil koy" dedi. Ben de daha dikkatli olacağımı söyledim. Paygahı sessiz ve dikkatli geçtik. Öksürüğüm geldiği halde öksürmedim. Kendimi tuttum, yalnız kan ter içinde kalmıştım. Paygahtan biraz uzaklaştıktan sonra öksürdüm ve çok rahatladım.

Yolumuzda artık hiçbir engel yoktu. Gündüz de hareket edebilirdik bundan sonra. Dağların yamaçlarından geçerken ovada görünen köylerin ışıkları görüntüyü çok güzelleştiriyordu. Işıkları seyrederken yürümek hiç yormuyordu. Bir zom yerine vardık. Yolda gelirken kendimizle birlikte gani ve ağaç toplamıştık. Zom yerinde odun yoktu. Topladığımız bu ganilerle bir çay yapıp içtik, gece soğuk olmasına rağmen içtiğimiz çay içimizi ısıtmıştı. Bir de üstüne tütünden sarılı kalın bir sigara içince tüm yorgunluğumuzu unuttuk sanki.

Geceyi burada geçirdikten sonra sabah tekrar hareket ettik. Önümüzde iki büyük tepe vardı. Onları aşacaktık. Bu tepelerde de diz boyu kar yağmıştı. Fakat bizden önce giden arkadaşlar yolu açmışlardı. Onun için fazla zorlanmayacaktık. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra her iki tepeyi aştık. Bir dola geldik. Akşam da yaklaşıyordu. Akşam olmadan önce gür bir ateş yaktık, sırılsıklam olan elbiselerimizi kuruttuk. Yemeğimizi yedik. Her yemek yiyişimizde her arkadaş, "bol yiyin arkadaşlar" diyordu. Herkes güya yedirerek

yükünü hafifletecekti. Ben de “Arkadaşlar çayınıza çok şeker atın, bol bol hurma yiyin ki enerji alasınız ve yürüyesiniz” diyordum. Ben de kendi yükümü hafifletmeye çalışıyordum. Arkadaşlar gülüyorlardı.

Urmiye'ye az kalmıştı. Bu gece de

yürüyecek ve noktamıza yetişecektik. İran'ın sınır köylerinin içinden geçip gidecektik. Dağ yolundan gidemiyorduk. Hem çok kar yağmıştı, hem de biz çok yorgunduk. İran köylerinden geçmek de tehlikeliydi. Ama başka yolu yoktu. Daha iki gün önce Zağros'a iki şehit vermiştik. Başı bulutların içinde görünmeyen sisli Gırkê Feyra'ya şehit vermeyi göze alamıyorduk. Doldan köye doğru bir patika yol vardı. Bu yolu takip ettik ve köye yaklaştık. Köyde paygahın olup olmadığını bilmiyorduk. Köydeki köpek sesleri, hele hele çocuk sesleri bana ilginç geldiği kadar hoşuma da gidiyordu. Köyün dışında bekledik, iki arkadaşımız köye gitti. Yarım saat sonra yaşlı bir adamla birlikte geri döndüler. Yaşlı adamın konuştuğu Kürtçe bizim yörenin Kürtçesine çok benziyordu. Zerdeşt arkadaş köylüye “Bize, sınıra nereden, hangi yoldan gidilecek anlat” dedi. Yaşlı adamın korktuğu her halinden belliydi. “Köyde pastarlar (İran askerleri) var, ayrıca bilmiyorum” dedi. Zerdeşt arkadaş “Biz de Kürdüz. Bize güven, sen yolu biliyorsun” dedikten sonra adam önümüze düştü. Köyün altındaki çayırlardan geçtik. Sonra bize karşı köyü gösterdi. “Bu köydekilerin hepsi yolu biliyor. Oraya gidin, onlar size yolu gösterirler” dedi. Ve sonra ayrıldı.

Köpek seslerinin geldiği yöne doğru, köylünün işaret ettiği köye gittik. Bir evin ışık görmeyen tarafında durduk. İki arkadaş kapıyı çaldı. Bir genç dışarıya çıktı. Arkadaşlarla biraz konuştu. Ve yolu bilmediğini söyledi. Halbuki yolu bildiğine emindik. Yapacak bir şey yoktu. Yolumuza artık kendi başımıza ve inisiyatifimize göre devam edecektik. Tekrar yola koyulduk. Tam o sırada hemen yolun üzerindeki evin sahibi önümüze çıktı. Yaşlı biriydi. “Yorgunsunuz, bir çay içip öyle yolunuza devam edin” dedi. Biz hepimiz Zerdeşt arkadaşa baktık, gözlerimizle kalalım diyorduk. O da uygun gördü. Dışarıda nöbetçimiz bekledi. Diğerlerimiz içeri girdi. Eve girerken çok heyecanlıydım. Bir ARGK savaşçı olarak ilk defa halktan birinin evine giriyordum. Evdeki elektrik bana gözleri kamaştıracak derecede güzel geliyordu. Evin sahibi iyi bir insandı. Yurtseverdi. Bizim PKK'li olduğumuzu anlamıştı. Bazı sorular sordu. Özellikle Güney Savaşı'yla ilgili. Onun da Barzani'ye karşı kini vardı. “Kürt halkına ancak sizler bir şeyler verebilirsiniz” diyordu. Adam bizi tanıyordu biraz. Çayımızı ve yemeğimizi yedikten sonra gitmemiz gerektiğini söyledik. Ev sahibi “Yorgunsunuz, yerim var, isterseniz bu gece burada kalın” dedi. Ama biz kabul etmedik. Gerilla birliği asla köyde ve evlerde kalmamalıydı. Hem de bir an önce arkadaşlara yetişmemiz gerekiyordu. Ev sahibi bizimle biraz yol aldı. Sonra yolumuzun üstünde bulunan son iki köye doğru yürüdük. Yaşlı adam ve ailesi çok iyiydi. Yolda hep onları düşündüm. “Bu insanlar için savaşmak ne kadar güzel” dedim kendi kendime. Diğer arkadaşların da mutlu oldukları yüzlerinden okunuyordu.

Köyün üstündeki küçük sırttan gidiyorduk. Gece sessiz ve karanlıktı. Yalnız bu sessizliği köye yaklaştıkça köpek sesleri bozuyordu. Son köye yaklaştığımızda az ileride bir ateş gördük. Ateşe doğru gittik. Çobandı bunlar. İki kişiydiler, bizi karşıladılar. Çayları da hazırdı. İkram ettiler. İçtiğimiz bu çayla yorgunluğumuzu atmaya çalışıyorduk. Son köyü de yanımıza çobanı alarak geçtik. Urmiye'ye giden yolun üstüne verdik. Köyden biraz uzaklaştıktan sonra bir yerde dinlendik. Gerçekten de çok yorulmuştuk. Artık bizde yürüyecek hal kalmamıştı. Bu gece sırtımızdaki erzak da hiç azalmamıştı. Çünkü yemeği köyde yemiştik. Sabaha da az kalmıştı. Sabaha kadar biraz dinlenmeye çalıştık.

Uzakta U. köyü görünüyordu. Yolumuz bitiyordu artık. Yoldan geçen kervancılar köyde arkadaşların çadır açtığını söylüyorlardı. Çok sevindik. Akşama doğru arkadaşların yanına gittik. Sıcak karşıladılar. Onlar kendi yolculuklarını bize anlattılar, biz de başımızdan geçenleri. Bu akşam dinlenecek, sabah erken saatten itibaren de işlerimize başlayacaktık. Çünkü bir sürü iş bizi bekliyordu.

C. köyü, İran'ın en uç noktasında İran ve Türkiye arasındaki bir Kürt sınır köyüdür. Bir süre önce İran devleti tarafından boşaltılmıştı. Bu köyü İran KDP'si üs olarak kullandığı için düşman köylüleri göç ettirmişti. Bu köy Şemzinan sınır köylerine çok yakın. Oldukça şirin bir yere benziyordu. İlk başta eski yıkık bir evde çadır açmıştık. Yerimizi yapıncaya kadar bu geçici çadırda kalacaktık. Sabah erken kalktık. Yemeğimizi yedikten sonra büyük bir coşkuyla kamp çalışmalarına başladık. Bir grup arkadaş çadır yapımı için uğraşıyordu. Diğer arkadaşlar odun topluyorlardı. Küçük birimimiz de gümrük noktasına gümrük için gitti. Kürdistan'daki büyük ticaret yollarının bir kolu buradan geçiyordu. Türkiye'den İran'a büyük kervan çalışıyordu. Kar yağmasına rağmen kervancılar hala çalışıyorlardı. Onun için gümrük birimimiz bu kervancılardan gümrük almalıydı. Ayrıca bazı ihtiyaçlarımızı bunların sayesinde karşılayacaktık. Akşama kadar yüksek bir moral ve coşkuyla çalışmalarımız sürdü. Akşam bölük yönetimimiz toplandı. İşlerimiz planlanacaktı. Biz de dinlendik. Sabah içtimasında toplantıda alınan bazı kararlar bize bildirildi. Bir grubumuz Xankûrkê'ye geri dönecekti, bir grubumuz S. deki erzakları getirmeye gidecekti. Bir grubumuz da ülke içine, Şemzinan köylerine gidecekti. Benim ismim de ülke içine girecek grubun içinde okundu. Mutluluktan neredeyse uçuyordum. Ülkeye giriyordum. Ben de bir özgürlük savaşçısı olarak halkımın arasına girecektim. “Halkın içinde hareketlerime dikkat etmeliyim, güzel konuşmalıyım, onları etkilemeliyim” diye düşünüyordum. Evet, halk içinde bunlar önemli şeylerdir. Bunları hiç unutmamalı ve her zaman dikkat etmeliydim. Öğleden sonra hareket edecektik. Sabırsızdım, yerimde duramıyordum.

Sonra en yakın köyden Şikeftane köyüne doğru hareket ettik. Kar yağmıştı. Her taraf karla kaplıydı. Yalnız kervancıların yolu açıktı. Biz de kervancıların yolundan köye gittik. Bu yola girerken, İran'dan gelen kervancıların yanında bir tane de Bakurlu (Kuzeyli)kervancı vardı. Bizi görünce çok sevindi. Hepimize sarıldı. Tek tek hepimizin durumunu sorduktan sonra bizimle köye geldi. Tabii onun bizi sıcak karşılaması bizleri çok memnun etmişti. Köye doğru yaklaştıkça uzakta tüten sobaların dumanı ilk etapta göze çarpıyordu. Köyün içine girdiğimizde son derece heyecanlıydım. Görünürde köyün erkekleri yoktu. Daha köyün çoğu bizim köye girdiğimizi bilmiyordu. Görenler de ilk edapta bize yaklaşmadılar. Korktukları her hallerinden belli oluyordu. İlk defa kış günü bir gerilla grubu köye giriyordu. Hele hele Güney Savaşı'ndan sonra köylüler belki de bizim bittiğimizi, teslim olduğumuzu düşünüyorlardı. Devletin tüm propagandası zaten bu yönlüydü.

Planlamamızda Aşağı Katuna'ya gitmek vardı. Bu köy bir çete köyüydü. Onun için bir eve gittik. Araba istedik. Fakat köylü araba anahtarının evde olmadığını söyledi. Anahtarı vermek istemiyorlardı. Daha sonra köyün erkekleri yavaş yavaş köye geldiler. Bizi gördüler. İlk gördüklerinde onlar da inanamadılar. Ama sevindiler. Sonra o gece köyde kalmamızı istediler. İki gruba ayrıldık. Her grup bir eve gitti. Toplam onbir kişiydik. O gece köyde kalmamızın en önemli nedeni köylülere son durumları, Güney Savaşı'nı ve sonuçlarını anlatmak içindi. Gittiğimiz evde köylüler yanımıza geliyorlardı. Sürekli sorular soruyorlardı. Bizler de cevap veriyorduk. Bizi gördükleri için çok mutluydular. Güney Savaşı sonunda Barzani ve Talabani'den nefret etmişler ve köylüler onlara “ihanetçiler” diyorlardı. Köylülerin ilgisi beni çok mutlu ediyordu. Ben de sürekli onlarla konuşmak, bir şeyler anlatmak istiyordum. Yalnız dil sorunum vardı. Kürtçe bilmediğim için üzülüyordum. Konuşulanları dinlemekle yetiniyordum. Gece geç saatlere kadar köylülerle konuştuk. Sabaha doğru köyün dışında bir yere gittik. Güvenlik açısından böylesi uygundu. Dışarısı soğuktu. Köylüler battaniye ve akşama kadar yetecek erzağı da bize verdiler. Akşama kadar orada dinlendik. Akşam Aşağı Katuna'ya gitmek için yola koyulduk.

Bu köy bir çete köyüydü. Silahlarını ellerinden alacak ve onları silahsızlandıracaktık. Onun için köye dikkatli girecek, ikişerli üçerli gruplar halinde evlere dağılacak ve tüm çeteleri muhtarın evine toplayacaktık. Köye doğru dikkatli bir şekilde gittik. Köyün ışıkları yanıyordu. Köyün içine girdik ve evlere dağıldık. Tüm köylüleri muhtarın evine topladık. Bizden korktukları belliydi. Yalnız köye gireceğimizi biliyorlardı. Çünkü Şikaftane köylüleri onlara söylemişlerdi geldiğimizi. Oda dopdoluydu. Tüm köylüler odadaydılar. Azad arkadaş toplantıya başladı. Odada çıt çıkmıyordu. Azad arkadaşın gür sesinin tüm köylüleri hemen etkilediği belli oluyordu. Toplantının amacı, son gelişmeleri, Rubarok, Helena eylemlerini, Güney Savaşı'nı, bu savaşın sonuçlarını, bizim büyük direnişimizi, düşmanın yaşadığı yenilgiyi köylülere anlatmaktı. Gerçekten de konuşma çok etkileyiciydi. Köylülerin de olumlu etkilendiği belli oluyordu. Muhtar çete reisiydi. Arkadaşlarla konuştu. Silahlarını bırakmaya karar vermişlerdi. Bize en kısa sürede silahları düşmana geri vereceklerini söylediler. Bu da bizi sevindirdi ve bir eylemden sonuç almanın gönül rahatlığıyla bize getirdikleri yemeğimizi yedikten sonra, tüm köylülerle vedalaştık ve başka bir köye gitmek için yola çıktık.

M. köyüne gittik. Onlar da bizi ilgiyle karşıladılar. Kış aylarında ilk defa bir grubumuz halkın içine giriyordu. Yine halkımız Güney Savaşı'nda bizim bittiğimize dair düşman propagandasına inanmış, bizi görünce çok sevinmişti. Kendilerini daha güvenceli hissetmişlerdi. Her gittiğimiz köyde insanların büyük ilgisiyle karşılaşıyorduk. Hatta bazıları bizi bu kış sürecinde güvenceli bir şekilde barındırabileceklerini bile söylüyorlardı. Ama biz kabul etmedik.

Sonunda Yukarı Katuna'ya gittik. Bu köyün hepsi bizim dosttu. Köye girdiğimizde köyün içinde yaşlı bir kadının öldüğünü bize söylediler. Biz uygun bir yere geçtik. O geceyi orada geçirdik. Öbür gün hem başsağlığı dilemek, hem de vedalaşmak üzere son bir kere köye girdik. Önce ölen kadının evine gittik. Çocuğu büyük bir hayranlıkla bu hareketimizi karşıladı. Arkasından milisimizin evine gittik. Köylülerin büyük bir kısmı orada toplandılar. Azad arkadaş köylülere genel ihtiyaç listemizi

verdi ve en kısa sürede ihtiyaçlarımızı karşılamalarını söyledi. Köylüler de en kısa sürede getireceklerini söylediler.

Arkadaşların hepsi konuşuyorlardı, sohbet ediyorlardı. Ben dil bilmediğim için fazla konuşmuyordum. Ama hepsini anlıyordum. Benim konuşmamam köylülerin dikkatini çekmişti. Evin yaşlı kadını Azad arkadaşa "Bu arkadaş niye konuşmuyor" diye sordu. Azad ve diğer arkadaşlar bana bakıp güldüler. "Bu arkadaşımız Kürtçe bilmiyor. Çünkü bir Türk arkadaş" dedikten sonra birden köylülerin ilgi odağı oldum. Yüzüm kıpkırmızı kesilmişti. Türkçe bilen bazı köylüler yarım yamalak Türkçeleriyle benimle konuşuyorlardı. Ben de arkadaşları yalancı çıkarmamak için Türk olduğumu kabul ettim. Odadaki özellikle yaşlı insanlar bana acıyorlardı. Yaşlı kadın "Bir Türk aranızda ne yapıyor? Yazıktır. Zorluklara dayanabiliyor mu? Ya kaçarsa ne yaparsınız" diyordu. Tabii Azad arkadaşla Kürtçe konuşuyordu. O benim anlamadığımı sanıyordu. "Kaçma" kelimesi hiç hoşuma gitmemişti. Evden ayrılıncaya kadar özellikle bana çok iyi davranıyorlardı. Bu iyi davranmalarının en büyük nedeni Türk olduğum içindi.

Tüm köylülerle vedalaştıktan sonra köyden ayrıldık. Köylüler bizi gördükleri ve yaşadığımız için çok mutluydular. Biz de sıcak ve büyük bir ilgiyle karşılandığımız için mutluyduk. Katuna'dan ayrıldıktan sonra yine Şikeftane köyüne döndük. Bu köy son uğrak yerimizdi. Yolda yağmura tutulmuştuk. Köye varıncaya kadar her tarafımız sırılsıklam olmuştu. İki gruba ayrıldık. Her grup bir eve gitti. Evin hanımı bizi içeri alır almaz hemen sobayı yaktı. Kendimizi kurulamaya çalışıyorduk. Çok yurtsever bir aileydi. Bir taraftan kendimizi kurularken, diğer taraftan da birbirimize köylülerin çok değiştiğini anlatıyorduk. Bazen arkadaşlar bana bakıp gülüyorlardı. Ben de "keşke beni Türk tanıtmasaydınız, hepsi bana acıyorlardı sanki" deyince arkadaşlar "önemli değil, onlar da sevindiler aslında, hem sana acımadılar, senin zorlanabileceğini düşündüler o kadar. Ayrıca bu bir anı olarak kalsın" dediler. Kendimizi kuruladıktan sonra sobanın etrafında biraz uzandık.

Artık kampımıza dönecektik. İki grup şeklinde yola koyulacaktık. Önce bizim grup yola çıkacaktı. Fakat hava çok bozuktu. Köylüler bu havada yola çıkmamamız gerektiğini söylediler. Boğazın çok tehlikeli olduğunu, böyle havalarda o boğazın çok can aldığını söylüyorlardı. Fakat biz gitmemiz gerektiğini belirtiyorduk. Saat ona doğru yola çıktık. Hava bir taraftan çok soğuktu, bir taraftan da fırtınalıydı. Fırtına çok etkiliydi. Köyün üstünde kervancılarla karşılaştık. Onlar bizden önce yola çıkmışlardı. Fakat fırtına yüzünden geri dönmüşlerdi. Bize de "geri dönün" dediler. Fakat biz yolumuza devam etmeyi uygun bulduk. Biz boğaza yaklaştıkça fırtına daha da şiddetleniyordu. Yoğun sis olduğundan dolayı önümüzü göremiyorduk. Boğaza çıktığımızda fırtınanın şiddetiyle yüzümüze çarpan karlar mermi şiddetindeydi sanki. Nefes alamıyorduk. Bir an önce kendimizi boğazın altındaki dola bırakmak istiyorduk. Fakat sisten dolayı dolun hangi yönde olduğunu bilmiyorduk. Durum gittikçe tehlikeli olmaya başlayınca köye dönmeye karar verdik. Boğazdan kendimizi köye doğru bırakırken her tarafımız buz olmuştu. Köye doğru yaklaştıkça üstümüzdeki buz eriyordu. Sırılsıklam olmuştuk. Azad arkadaş köylülerle birlikte bizi karşıladı. Kararımızı olumlu ve yerinde buldu.

O gün de köyde kaldık. Çok kirlenmiştik, uzun süreden beri banyo yapmamıştık. En son Rubarok eylemi öncesinde banyo yapmıştım. Tüm arkadaşların durumu da hemen hemen benim gibiydi. Tüm elbiselerimiz kir pas içindeydi, yine çete (bit) doluyduk. Köydeyken köylülerin arasında kendimizi kaşımamaya özen gösteriyorduk. Ama soba yandığında, içerisi çok sıcak olunca çeteler de hareket ediyorlardı. Bazen dayanamıyorduk. Bizim için normaldi. Çünkü savaştan banyo yapmaya fırsat bulamamıştık. Bulunduğumuz evin hanımına banyo yapmak istediğimizi söyledik. Onlar da uygun gördüler. Akşam yemeğinden sonra banyonun hazır olduğunu söylediler. Çok sevindim. Banyo kısmına gittiğimde sadece bir demlik sıcak suyun olduğunu görünce sevincim kursağımda kaldı. Ama banyo yapmaktan vazgeçmedim. Bir bidon soğuk suya bir çaydan sıcak suyu katarak banyomu yaptım. Zaten soğuk suyla banyo yapmaya alışmıştık. Banyodan sonra yattım. Uzun süreden beri ilk defa kaşınmadan sabaha kadar yattım.

Sabah olduğunda bir önceki gün yağan kar ve fırtına yerini açık havaya bırakmıştı. Havanın güzelliğinden yararlanarak, kampımıza geri dönmek için yola koyulduk. Köylülerden bir grup bizimle boğaza kadar geldi. Hem bize yol açtılar, hem de çığın gelebileceği yerlerden bizi sağlam geçirdiler.

Yavaş yavaş kampımıza yaklaşıyorduk. İki haftaya yakındı arkadaşlardan ayrılmıştık. Hepsini çok özlemiştik. Kampa yaklaştıkça heyecanım artıyordu. Arkadaşlara anlatacak o kadar çok şeyim vardı ki. Bir an önce yetişip hepsini anlatayım diyordum. Uzaktan arkadaşları görüyorduk. Onlar da bizi görünce hepsi yeni yapmış oldukları çadırdan dışarı çıktı. Bizi çok sıcak karşıladılar. Önce biraz özlem giderdikten sonra gelişmeleri tek tek arkadaşlara anlattık. Arkadaşları tekrar görmek çok güzeldi.

Kamp yaşamımız yavaş yavaş düzene giriyordu. Yalnız erzak sorunumuz vardı. Kar çok yağdığı için köylüler erzağımızı getiremiyorlardı. Elimizdeki erzak da çok azdı. Bizden sonra bir grup daha ülke içine girdi. Biz diğer arkadaşlar kamp çalışmalarımızın eksik kalan yanlarını tamamlıyorduk. Erzak sıkıntımız her geçen gün kendisini gösteriyordu. Bundan dolayı elimizdeki erzağı idareli kullanıyorduk. Hem İran, hem de TC bizim burada kamp açtığımızı duymuşlardı. Hatta bu gazetelerine bile yansımıştı. Kardan dolayı operasyon yapmaları zordu. Yalnız hava saldırısı yapabiliyorlardı. Onun için sığınak yapımına da başlamıştık.

Doğu Kürdistan'dan bize en son gelen haberde Zağroslar'a geçmemiz isteniyordu. Bir an önce Zağroslar'a geçmemiz gerekiyordu. Bir grubumuz ülke içine gitmişti. Onlar için bir grup bıraktık. Bizler de Zağroslar'a gitmek için hazırlıklara başladık.

Zağroslar'da yaşam başkadır

Kuryelerimiz gelmişti. Zağros'a geçecektik. Kuru bir soğuk vardı. Bu kampımızda daha yeni yeni yaşamı oturtmuştuk ki, Zağroslar'a gidiyorduk. Biz imkanlar olsaydı da burada kalsaydık diyorduk. Ama hem güvenlik için, hem de erzağımız olmadığı için gitmek zorundaydık.

Uzun bir yolculuktan sonra Zağroslar'ın altındaki bir köye geldik. Köyde biraz dinlendikten sonra çadırlara doğru hareket ettik. Arkadaşların bizim geleceğimizden haberleri vardı. Hepsi içtima düzeni almışlardı. Bizi sıcak karşıladılar. Burada önceden hazırlıklarımızı yapmışlardı. Bizim için yaptıkları çadır çok güzeldi. Uzun uzun konuştuk, onlara ülkeyi, halkımızın durumunu ve moralini anlattık. Bu olumlu gelişmeleri duyunca onlar da çok sevindiler. Daha sonra dinlendik. Arkadaşlar yorgun olduğumuzdan dolayı bizi geç uyandırdılar. Çok güzel bir şekilde uykumuzu almıştık. Sabah kahvaltısından sonra arkadaşlar ihtiyaçlarımızı olanaklar dahilinde karşıladılar. Ülkeye giden arkadaşlar da geldiler. Böylece bölüğümüz yine toplandı. Bizim bölük yukarıdaki çadırda kalıyordu. Diğer bölük de bizden yarım saat uzaklıktaki aşağı çadırlarda kalıyorlardı.

Gün geçtikçe yeni kampımıza alışıyorduk. Bazı günler çok şiddetli fırtına esiyordu. Fırtına estiğinde dışarı çıkamıyorduk. Daha geleli kısa bir süre olmuştu ki, fırtına mutfağımızı yıktı. Fırtına dindikten sonra kendimize yeni bir mutfak yaptık. Burada fazla iş yoktu. Bütün yaşamımız, çadırımızın içinde sürüyordu. İmkanlarımız dahilinde eğitimimizi görüyorduk. Tek işimiz fırtınanın çadırımızın üzerine taşıdığı karı atmaktı. Tabii biz karı attıkça fırtına tekrar attığımız karı geri getiriyordu. Artık fırtına yüksek tepelerdeki karı dollara getiriyordu. Suyumuz kapandığından ve ihtiyacımızı kardan karşılıyorduk. Bir çadır bize az geldiği için kendimize bir çadır ve bir de yönetim yeri yaptık.

Yeni yıl gelmişti. Bizim için yeni yılın çok büyük bir anlamı vardı. Her yeni yıla güçlü ve moralli girmek için hazırlıklarımızı yoğunlaştırırız. Her yeni yıla tüm olumsuzluklarımızın üstüne acımasız giderek güçlü girmeye çalışırız. 1993 yılının bizim için anlamı daha başka olacaktı. O gün biz de kendi aramızda yeni yıl hazırlıklarını yaptık. Mutfakta bazı arkadaşlar tatlı hazırladılar. Güzel bir moralle yeni yılımızı kutladık. Yeni yıl programımız bittikten sonra tüm arkadaşlar yattılar. Ben, Baver ve Selim arkadaşlar mutfağa gittik. Yeni yıla mutfakçı olarak girdik. Kampımızda ekmeğimizi gece çıkarıyorduk. Sabaha kadar ekmek çıkardık. Papurların üzerinde çıkarıyorduk. Papurlar gazla çalışıyorlardı. Bunların üzerinde ekmek çıkarmak hiç de kolay olmuyordu. Papurlar bazen sönüyorlardı. Yeniden yakmak ise ayrı bir meseleydi. Bu kampımızda en zor iş mutfakçılıktı.

O gün mutfak görevimizi başarıyla tamamladık. Artık yaşamımız yavaş yavaş düzene girmişti. Eğitim çalışmalarımız başlamıştı. Eğitimimizi parti merkezi planlaması çerçevesinde, kendi içimizde seçtiğimiz eğitim komisyonlarıyla sürdürecektik. Hemen hemen tüm arkadaşlar çeşitli komisyonlarda görev alıyorlardı. Lojistik sorunlarımız da yoktu. Her türlü ihtiyacımız önceden karşılanmış, hazırlıklarımız güçlü yapılmıştı. Bazen günlük ihtiyaçlarımızı köylüler karşılıyorlardı. Burada en büyük sıkıntı fırtınanın çıkması, gaz ve suyun olmayışıydı. Fırtınayı hiçbirimiz sevmiyorduk. Yaşamımızı altüst ediyordu. Gaz adeta tüm yaşamımıza damgasını vurmuştu; sobalarımız, papurlarımız hep gazla çalışıyordu. Kokusu, dumanı ise çok kötüydü. Bunların yanında suyumuzu da fırtına kapatınca, kar suyuna alışamamıştık. Doğu Kürdistan'dan bazen bize gazete ve dergi geliyordu. Önderliğin talimatlarını bize yolluyorlardı. Bir gün yine bize bazı dergi ve gazeteler geldi. Tüm arkadaşlar okuyorlardı. Serxwebun özel sayısı da gelmişti. 1992 şehitlerini içeriyordu bu sayı.

Gün 7 Ocak'ı gösteriyordu. O gün içimde bir sıkıntı vardı sanki. Sıkıntımın kaynağı neydi bilemiyordum. Sabah kahvaltısından sonra gelen dergilere bakmak için yönetime gittim. Dergileri biraz karıştırarak sıkıntımı üzerimden atarım diyordum. Önce biraz gazetelere baktım. İlgimi çekecek bir şey bulamadım. Yönetimde yalnızca Zerdeşt arkadaş vardı. Bana Serxwebun özel sayısını verdi. "Buna bak, belki de içinde tanıdığın şehit arkadaşlar olur" dedi. Ben de hemen aldım. İçimden bir ses "çabuk aç" diyordu sanki. Yavaş yavaş sayfaları çevirdim. Botan şehitleriydi. Fotoğraflara bakıyordum. Tanıdığım yoldaşlar daha çıkmamıştı. Sıra Bestler şehitlerine gelmişti. Yine resimlere bakıyordum. Bir-iki sayfa çevirdikten sonra birdenbire sanki yerimde donup kaldım. Cevahirin fotoğrafı da içinde vardı. Hem de bana bakıyordu. O anda ne yapacağımı bilemedim. O bana, ben de ona bakıyordum. Sonra fotoğrafın altındaki yazıyı okumaya başladım. Tam geçen sene bugün (7 Ocak 1992), faşist TC'nin Bestler'e hava saldırısı sonucu dört yoldaşıyla birlikte şehit düşüyor. Tam bir yıl oluyor şehit düşeli. Yazıyı okuduktan sonra hayatımdaki en büyük acıyı çekiyordum. Evet, kardeşim şehit düşmüştü. Halbuki ben ne hayaller kuruyordum. Bir gün görüşecek ve "bak ben de sizin takipçiniz, sizin yoldaşınız oldum" diyecektim. Elimizdeki silahlarımızla beraber fotoğraf çektirecektik. Bunları düşünürken, gözlerimde yaşlar kitabın üzerindeki sayfalara düşüyordu. Sonra tek tek kitabın yapraklarını çevirdim. Yaprakları çevirirken Cevahir yoldaşın yaşamı bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu.

Sıra Dersim şehitlerine gelmişti. Birkaç sayfa çevirdikten sonra "Karakoçan şehitleri ölümsüzdür" diye bir başlık gözüme ilişti. İçimden bir ses sanki bu şehitlerin fotoğraflarına özenle bakmamı söyledi. Fotoğraflara baktım. Benim için olmaması gereken bir şeydi bu. Birdenbire öyle bir sessizliğe büründüm ki, gözlerimden sessizce akan yaşlar karşımda duran Sertaç yoldaşın yüzüne düşüyor ve ıslatıyordu. Ben kendimi tutamayıp gözyaşlarımı dökerken, o bana bakıyor ve hafiften gülümsüyordu. Daha birkaç dakika önce Cevahir yoldaşın şehit düştüğünü öğrenmiştim. Şimdi de Sertaç'ın şehit düştüğünü öğreniyorum. O anda dünyanın tüm ağırlığı üstüme çökmüştü sanki. Sonra biraz cesaret toplayıp yazıyı okumaya başladım. Titrek dudaklarla okuyordum. Cevahir'den tam birbuçuk ay sonra 22 Şubat'ta şehitler kervanına katılmıştı Sertaç yoldaş. Yoğun kış koşullarının yaşandığı Karakoçan'da geçici bir evdeyken ihanetçinin biri ihaneti bir kez daha hortlatarak onları düşmana ihbar ediyor. Sömürgeci faşist TC ordusuyla iki saate yakın çatışıyorlar, sonra düşman eve top ve ağır silahlarla yükleniyor ve altı yoldaşımızı şehit ediyor.

Hiçbir şey söylemeden yönetimden dışarı çıktım. Çadırdan uzak bir yere geçtim, bir kar tümseğinin üzerine oturdum. Ve başladım kardeşlerimi düşünmeye. Ne kadar zordu benim için anlatamam. O durumda ne yapmalıydım. On dakika içinde iki kardeşimin şehit düştüğünü öğreniyorum. Bundan daha acı bir şey olamazdı. Hiç düşünmemiştim onların da şehit düşebileceğini; hep başka şeyleri düşünüyordum. "Bir anda karşılaşırız, onlara doya doya sarılıp özlem gideririm" diyordum kendi kendime. İnanmak istemiyordum. Artık göremeyeceğim hiçbir zaman onları, sarılamayacağım bir daha doyasıya onlara. Ama kabul etmeliydim. Onlar şehit düşmüşlerdi. Fotoğraflarını gördüm. İnanmalıydım. Bir yanlışlık olamaz mıydı? Olamazdı. Çünkü ikisinin de fotoğrafları vardı. Evet kabullenmek zorundaydım. İkisi de şehit düşmüşlerdi. Artık direniş bayrağı bana ve Ercan yoldaşa teslim edilmişti. Bize düşen bayrağı korumak ve onu sürekli dalgalandırmaktı. Sonra yerimden kalktım. Çadıra gittim hemen bir battaniyenin altına girdim. Hep onları düşünüyordum. Düşündükçe de acı çekiyor, kin duyuyordum düşmana. Arkadaşlar bir şeylerin olduğunu çıkarmışlardı. Bazıları ne olduğunu soruyorlardı. Ben de "Hiçbir şey yok, sadece biraz başım ağrıyor, üzerime bir ağırlık çökmüş" diyordum. Uzun bir süre kendimi toparlayamadım. Artık tüm zamanımı onları düşünerek geçiriyordum. Düşüncelerimde bazen Bestler'e gidiyordum, bazen Karakoçan'a. Bazen onlarla konuşuyordum. Artık kabullenmiştim, şahadetlerine doğru yaklaşmalıydım. Onlara nasıl layık bir kardeş olabilirim, intikamlarını düşmandan nasıl alabilirim, onları nasıl yaşamda doğru temsil edebilirim? Yapmam gereken, bu sorulara artık doğru cevap vermekti. Bir an önce bahar gelsin, diyordum. Bahar gelsin ki savaşımız kızışsın, eylemlerimiz çoğalsın, ben de bu eylemlere katılıp intikamımı alayım. Evet sabretmeliydim, bahar gelecek, savaş büyüyecek. Öyleyse kendimi bir an önce hazırlamalıyım. Her geçen gün rüyalarıma misafir oluyorlar. Onlar benim yaşam kaynaklarım, bahar çiçeklerim. Bundan sonra onları her şeyden korumalıyım, ihanetten, alçaklardan, düşmandan. Belki o zaman onlara layık olabilirim.

Arkadaşların birçoğu durumumu öğrenmişlerdi. Onlar da kitapta okumuşlardı. Son zamanlarda sessizliğe bürünmüş, artık zamanımın hepsini düşünerek geçiriyor, kendimle baş başa kalmayı daha rahat buluyordum. Eğitim devam ediyor. Ama ben eğitime fazla katılım sağlayamıyordum. Bir taraftan kendimi toparlamaya çalışırken, diğer taraftan da baharın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

"Bugüne kadar böyle uzun kış gecelerinde hele hele Zağroslar gibi bir yerde, karlı bir gecede yürümemiştim. Karda hiç beklemeden sürekli yürümek gerekiyordu. Yürüdükçe yorulduğumu fark ediyordum. Bir an önce bitsin bu kar diye düşünüyordum. Yorgunluk bastıkça uykumun geldiğini de fark ediyordum. Yalnız karda yürürken, uyku ölüm demekti."

Şehit Ayhan Kaya (Çiya Sipan) hevalin günlüğünden–2

sürecek

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaşın 5. Kongre'ye sunduğu Politik Rapor'dan

ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ

Büyük kazandıran ve dönüştüren silahtır

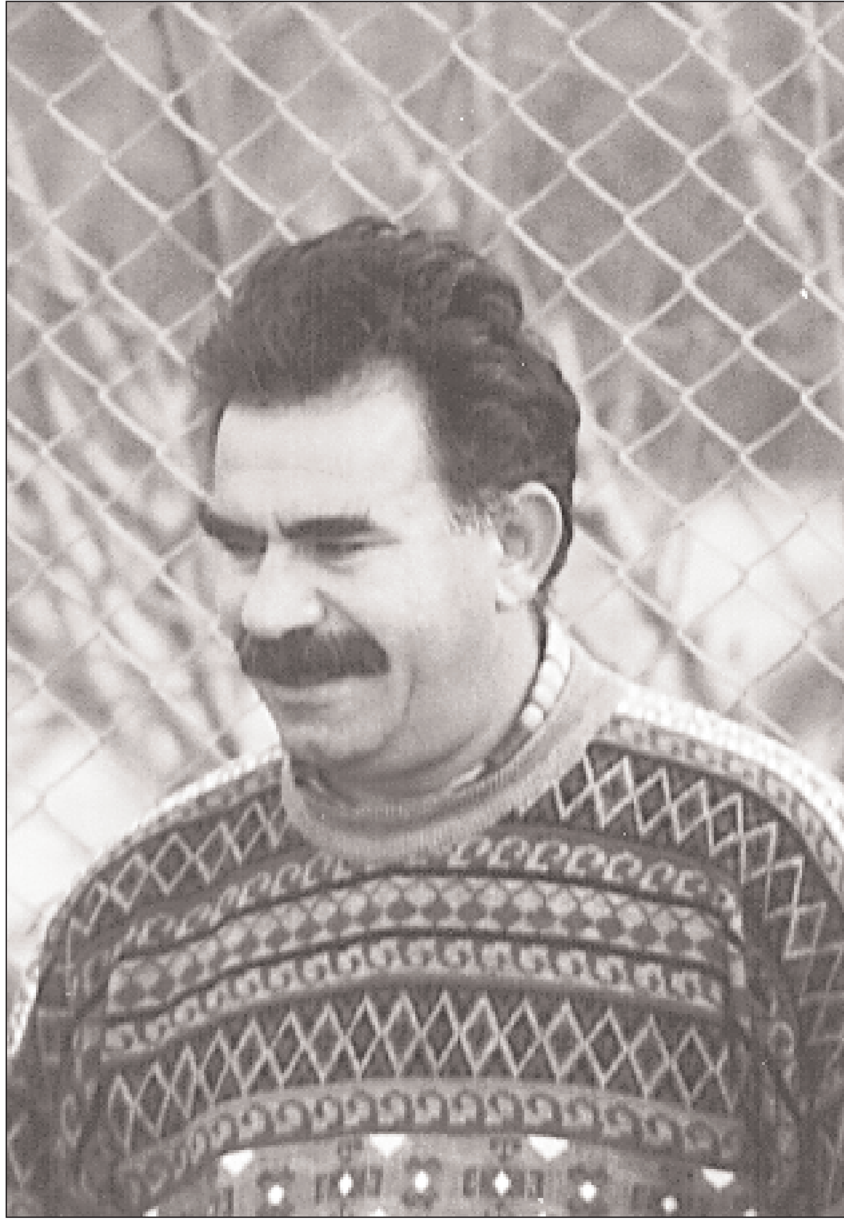
Eylemimiz eleştiriyle başladı, eleştiriyle gelişti ve eleştiriyle zafere yürüyor.

Eleştiri bir öğrenme yöntemidir. Tarihin bütün önemli altüst oluşları, devrim hareketleri eleştiriyle, eleştirisel yöntemle kendini yükümlü görür. Eskiye yönelimleri eleştirisel olduğu kadar, yeniyi geliştirmeleri de yoğun bir eleştirisel tartışmayla gerçekleştirilmeye çalışılır. Sosyalizm de en eleştirisel ideolojilerin başında gelir. Çünkü uğruna hareket ettiği emek sahibi sınıfın üzerine kurulu baskı, sömürü, onun alt ve üstyapısı ancak çok büyük bir eleştiri gücüyle açığa kavuşturulabilir, aşılabilir. Yenisi de ancak ve ancak aynı eleştiri gücüyle kurulabilir.

Hareketimiz de kendi gerçekliğini yitiren bir ülke ve halk gerçekliğini esas aldığında, en büyük silahının bizzat geliştireceği eleştiriyle sağlanacağının farkında olarak, ilk kelimeleri sıralamaya başladı. O günden bu yana en kapsamlı teorik, sistematik çerçeveyi geliştirmeye kadar çok yoğun bir eleştiriyle, tarihin derinliklerinde kaybolan ve günümüzde de yaşama şansı neredeyse yok denecek kadar azalan bir halkın kimliğini açığa çıkardı. Ayrıca kime nasıl yönelinmesi gerektiğini (bu siyasi doğrultuyu belirlemedir) ve aynı zamanda onun yürüyüşünü (bu da onun eylemini belirlemedir) bu yolla netleştirdi.

Her konuda, başta eleştiriyi düşmana yöneltecek, onun büyük demagojisini, yalanını çözümleyerek yol almaya çalıştık. İdeolojik, siyasi düzeyin ayrılmaz bir parçası veya yöntemi eleştiri olduğundan, biz de ideolojik, siyasi düzeyi eleştiri silahıyla geliştiriyoruz. Çünkü bütün yaşamımız ancak eleştiriyle düzeltilebilir. Eleştiri kendi başına bir konu değil, hemen her şeye, çalışmamıza egemen kılmamız gereken bir yaşam ve savaş yöntemidir. Düşmandan kaynaklanan gerçeği örtbas etmek, hatta bu gerçeği tasfiye etmek ne kadar eleştiri gerektiriyorsa, özellikle düşmanın ideolojik, siyasi yaklaşımlarına, bütünüyle yaşama ilişkin yaptıklarına karşı o denli büyük bir eleştiri ihtiyacı doğar. Eleştiri gücü olmayanların düşmanı hedeflemesi mümkün değildir. Düşmanın ideolojisini eleştirmeyenler onun pratiğini de hedefleyemezler. Eleştiride açıklığa yol açmayan ve bunun gereklerini yerine getirmeyen sıcak savaşımla düşmanı karşılayamaz. Demek ki öncelikle ideolojik alanda düşmanın yalanını, dolanını, saptırmalarını açığa çıkarmayı ve onu bir bütün olarak eleştiriyle yenmeyi bileceksin.

Elbette ki düşmanı eleştiriyle yenmek kendi başına yeterli değildir. Bazı arkadaşlarımız eleştiriyle düşmanı yenince zaferi sağladıklarını sanıyorlar. Tarihte de bu böyle olmuştur. Eleştirisel başarının yeterli olduğunu sanan birçok devrimci var. Teoride kazanmakla, pratikte kazanmanın eş olduğunu düşünen çok sayıda gafil devrimci, hatta önder tip de mevcuttur. Kaldı ki, bu içimizde de çok yaygındır. Özellikle aydın kökenlilerin eleştiri anlamında belli bir gelişme yaşamaları, "başardık" demeleri ve pratiğe adım bile atmamaları söz konusudur ve bu yaygındır. Hala PKK'nin ideolojisiyle kendini silahlandırıp, "düşmanı boşa çıkardık, düşman ideolojisinin yalan olduğunu kavradık" deyip yerinde oturanlar vardır. Özellikle aydınlarda neredeyse egemen olan bu yandır. Eleştiriyi bir adım öteye götürüp pratikleştirmeyi akıllarına getirmeyen bir yığın küçük-burjuva örgütü var. İçimizde bile bu yönlü bir yığın aydın demagogu vardır. Eleştiriyi böyle sınırlandırmak, kesinlikle devrimci eleştiriden çıkarılabilecek en olumsuz sonuçtur.

"Diliniz mi incir, gırtlağınız mı yırtılır, ağa-paşa çocuğu musunuz? Değilseniz, peki nedir bu suskun, dilsiz ezop gibi haliniz? Bu haliniz önderlik gerçeğimize, parti gerçeğimize yakışıyor mu? Hiç olmazsa partimizin, önderliğimizin tarihi gelişim özelliklerine saygılı olalım."

Eleştiri gereklidir. Özellikle düşmanın çok yoğun olan tarihi, güncel, siyasal, ekonomik, sosyal, kültürel vb. bütün konulardaki yalanları resmi ideoloji haline getirilmiştir. Örneğin Türkiye'de kemalizmin önderliği var ve çok ağır bir yaşam toplumun her yanını tehdit eder bir düzeye getirilmiştir. Buna çok büyük bir eleştiriyle karşı çıkmadan, ekonomisinden tutalım siyasetine kadar onunla ilgili bütün düşüncelerini paramparça etmeden ve bir düşünce bağımsızlığına ulaşmadan, devrimci eylemi peşisıra geliştirmek mümkün değildir.

PKK eleştiri ve tartışma hareketidir

İşte PKK tarihinde, özellikle grup olarak doğuşumuzdan 1980'lere kadar ağırlıklı çalışmalarımız ideolojik eleştiri faaliyetiydi. Esas itibariyle de Kürdistan'ın iç gerçeğini, kendimizi değil, daha çok düşmanın her alana yönelik ideolojisini (istediğimiz kadar "demagojiktir, yalandır" diyelim, resmidir ve bir gerçekliktir) eleştirdik. Bu konuda değerli bilim adamı İsmail Beşikçi'nin de bütün faaliyeti eleştiri faaliyetidir. Resmi ideolojiyi eleştirdiği için, ömrünü neredeyse zindanlarda doldurdu. İşte bu örnekte de eleştirinin nasıl basite alınamayacağını görmekteyiz. Resmi ideolojinin bir gerçeklik olduğunu (yalandan da ibaret olsa) ve onunla savaşım vermeden hiç kimsenin sağlıklı bağımsız bir düşünceye, dolayısıyla ulusal kurtuluşçuluğa yol açamayacağını çok iyi bilmelisiniz. Düşüncede aşamadığınızı, pratikte aşamazsınız. Demek ki, PKK tarihinin bu önemli bölümünü, düşmanın resmi ideolojisine saldırı dönemi olarak da değerlendirebiliriz.

Bu dönemden sonra partiyi ilan etmeye kadar geçen dönem ağırlıklı olarak gruplaşma dönemidir ve diğer görevler ikinci plandadır. Bu da çok önemli bir tarihi gelişmeyi beraberinde getirmiştir. Bu gelişme Kürdistan gerçekliğinin resmi ideoloji karşısında açığa çıkarılması ve bir gruba mal edilmesidir. Zaten bu olmadan daha sonraki adımların atılması fazla söz konusu olamazdı. Tarihimizin içinde böyle dönemleri sıralarken, şunu da göz önüne getirmek gerekir: Bu dönemler ağır tartışma dönemleriydi. Şimdi bazı arkadaşlarımız eylemdedirler, savaştadırlar ve neredeyse eleştiriyi, tartışmayı unutmuş gibiler. Halbuki biz PKK'yi ortaya çıkarırken, sosyal-şoven diye tabir ettiğimiz kesimlerin görüşlerine ve resmi ideolojiye karşı direkt amansız bir eleştiri ve tartışmayı yürüttük.

Bu ağzı değiştirin

Bu anlamda PKK bir eleştiri, tartışma hareketidir ve savaşta bu çok daha gereklidir. Eleştiri ve tartışma ordu içinde geliştirilmeden, ordu ve savaş geliştirilemez. Maalesef görüyoruz ki, neredeyse ağızlarına kilit vurulmuştur. Dolayısıyla aynı kilit, düşünceye de vurulmuştur. Tabii ki bu şekilde de büyük başarı sağlanamaz. Hiçbir komuta düzeyimiz, tek bir fırtınalı toplantı bile düzenleyememiştir. Ama her birisi, kerameti kendinden menkul evliya gibiyken, aslında hiçbir şeyden haberleri, inceleme, düşünme kabiliyetleri yoktur. Ve "ne söylersem odur" diyorlar. Şimdi bütün komutanlar neredeyse böyle.

Bu komuta tarzı orduyu geliştirebilir mi? Bu kadar subjektif niyetlerle hareket eden bir komuta kişiliği, ordu diye bir olayı kavrayamaz. Sistem nedir, düzen nedir, aklına bile getirmez ve maalesef bize şimdi yakıştırılan da budur. Bu hangi parti öncülüğünde oluyor? PKK gibi tarihin tanıdığı en eleştirisel bir parti öncülüğüne dayatılarak oluyor. Bunun ne kadar vahim bir yanılgı olduğunu herhalde kavrıyorsunuz.

Bizim en büyük savaşçılık dönemlerimizden birisi, aşağı-yukarı 1970-'lerden 1980'lere kadar sürdü. Her şeyini gün be gün hatırlıyorum. Bu, çok yönlü bir savaştır. Tartışma savaşıydı. Ben bir masaya gittiğimde, bütün gruplar neredeyse masayı boşaltırlardı. Yani dayanacak güçleri yoktu. Ankara'daki günlerimi hatırlıyorum ve gruplar arasındaki tartışmalarda, egemen güç bizdik. Hiçbir düşünce bize dayanamıyordu ve bu daha sonraki pratiğimizi de öyle belirledi. Şimdi sizin konuşmalarınıza bakınca, çok hiddetleniyorum. Bu kadar dağ gibi PKK materyali üzerinde kendinizi eğitiyorsunuz, ama hala ağzınızı açamıyorsunuz. Bu ağzı değiştirin. Siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Hem bizim geçmiş parti oluşturma tarihimizi göz önüne getirmeyeceksiniz, hem yılların emeği olarak size hazır olarak sunduğumuz malzemeleri, belgeleri, kitapları değerlendirmeyeceksiniz, hem de PKK'li olduğunuzu sanacaksınız! Bu ikiyüzlülüktür, kendini aldatmaktır. Siz bizden daha mı değerlisiniz? Ben bu kadar büyük eleştiri ve tartışmayla PKK'yi PKK yapmışsam, rolümü oynamışsam, neden siz doğruları söylemek konusunda biraz kıyamet koparmayacak ve bizim çalışmaya benzer bir çalışmaya sahip olamayacaksınız? Diliniz mi incir, gırtlağınız mı yırtılır, ağa-paşa çocuğu musunuz? Değilseniz, peki nedir bu suskun, dilsiz ezop gibi haliniz? Bu haliniz önderlik gerçeğimize, parti gerçeğimize yakışıyor mu? Hiç olmazsa partimizin, önderliğimizin tarihi gelişim özelliklerine saygılı olalım.

Daha sonraki süreçler, biraz da eleştiriden sonra pratik çalışma süreciydi. Daha doğrusu eleştiriyi ne kadar geliştirdiysek, arkasından pratik de o kadar gelişiyordu. Ne kadar doğru düşünce ortaya çıkardıysak, onların propagandası o kadar yapıldı. Dolayısıyla o kadar gruplaşma, örgütleşme ortaya çıktı ve bu da eyleme yol açtı. Yani eylem ideolojik eleştiriyle başladı. Bunu dün gibi hatırlıyoruz. Bugün en "ben" diye savaşı yürütenlere bakıyorum, tek bir eleştirileri yok ve kendilerini de en iyi komutan sanıyorlar. Bunlara şunu hatırlatıyorum: PKK'de her şey eleştirisel tartışmayla veya öncelikle bir işi düşüncede tartışıp açıklığa kavuşturmakla başlar. Senin kerameti kendinden menkul komutanlığın beş para etmez. Çünkü tartışmayla açığa kavuşturmamışsınız, komutanlığın ne olduğunu bilmiyorsunuz.

Neye karşı önderlik, nasıl önderlik, hangi ideolojik-siyasi temelde vücut bulmuş önderlik söz konusudur? Bunu bile kendine sormayan, kendi tarihini bile göz önüne getirmeyen kişinin komutanlığı mı olur, önderliği mi olur? Maalesef şimdi böyleleri saflarımızı doldurmuştur. Bunları derhal aşacağız. Şimdiden uyarıyorum: Böyle bir askerliği gidin başka yerde yapın; çünkü PKK içinde böyle askerlik olmaz. PKK'nin gelişim yasaları var ve onlara uymayı bilmek gerekir.

PKK tarzı direksiyona hakim olan yaklaşımdır

Demek ki pratik, ancak eleştirisel yaklaşımlarla önü aydınlatıldığı oranda gelişiyor veya eleştiri geliştirildiği oranda pratikleşiyor. Pratiğin ortaya çıkardığı sorunları da sürekli eleştiriyle çözmeye çalışıyor. PKK'de yöntem bu ve böyle bir gelişme özel-

liğine sahiptir. Bazılarının "yalnız doğruları söylerim, gerisi gelir" tutumu da yapımızda kendini çokça ortaya koyan bir husus olmakla birlikte, doğru bir tutum değildir. Çünkü doğruları söylemekle arkasından pratik gelmez. Ama çoğunuzda hakim olan diğer bir yanlış anlayış da budur. Oysa doğruları eleştiriyle hem açığa çıkarabilirsin, hem de büyük bir tartışma gücüyle kabul ettirebilirsin. Kendiliğinden hiçbir şey kabul ettirilemez. Bunu yapamadın mı, insanı kazanamazsın ve eyleme çekemezsin.

İşte siz bu konularda inanılmaz zayıflıklarla yüklüsünüz. Söylediklerinizi kabul ettiremiyorsunuz ve kabul ettiremediklerinizi yürütmeye çalıştığınız için, o da yanlış bir yürütme oluyor. Bu konularda hatalı, yanlış yaklaşımlar saflarımızda hayli fazladır. Komutandır, yapısını savaşa ikna etmiyor ama ölümüne savaşa sürüyor. Doğru görüşleri henüz özümsetmemiştir, ama herkesten günlük ölüm emriyle hareket etmesini istiyor. PKK içinde veya PKK adı altında buna benzer birçok olay icra ediliyor.

Demek ki, PKK'de gelişmenin bu gerçeğini hiç kimse "anlamadık, duymazlıktan geldik" diyemez. Gerçek gün gibi açıktır: Yani eleştirdiğin, doğruyu ortaya çıkardığın ve bunu da propagandayla kabul ettirdiğin oranda örgütlersin, eylemi geliştirirsin. Bu PKK'nin gelişim diyalektiğidir. Hatta bunu daha da genelleştirirsek, Kürdistan'da gerçeği ortaya çıkarmanın diyalektiği, usulü, yöntemi budur. Başka türlü Kürdistan'da hiçbir gerçeği ortaya çıkaramazsın. Dini temeli veya burjuva-milliyetçiliğini esas alan yine buna benzer her türlü sözümona ideolojiler var. Niye hiçbirisi Kürdistan gerçeğini bütün yönleriyle ortaya çıkaramadı? Çünkü PKK gibi yapamadılar. PKK'nin büyüklüğü, gerçeği, tümüyle tarihi bağlantısı içinde hiç korkmadan, ödün vermeden dobra dobra söylemesi ve bir de gereken neyse onu yapma cesaretini, özverisini göstermesidir. PKK'yi PKK yapan bu temel özelliğidir. Hiç kimse PKK'nin bu temel özelliğini gözardı ederek PKK'lileşebileceğini sanmasın. Diğer örgütler neden PKK gibi gelişemediler? Her türlü olanakları bizden fazla olduğu halde yöntemleri böyle geliştirmedikleri, soruna yaklaşımı, ele almayı ve sonuçlarına katlanmayı PKK tarzında bilemedikleri için gelişemediler.

"Kendine karşı acımasız olmayan, kendini gelişmelere cevap verecek düzeye getirmeyen adam namussuzun tekidir. Bu değerlendirmemi kendinize uygulayacaksınız ve 'ben gelişmeler karşısında neyim' diye soracaksınız."

Çoğunuzun sandığı gibi, biz sırf silahla gelişmedik veya silah da, kitle de kendiliğinden elde edilmedi. PKK'nin bu yöntemi sayesinde hem para, hem silah ve hem de savaşım gücü kazanıldı. Yoksa bu güç önceden vardı da ve biz öyle büyüdük, diye bir şey yoktur. Çok iyi biliyorsunuz ki, bizden önce kıpırdayan bir yaprak bile yoktu. Gelişmenin nedenini doğru anlamalıyız ki, biraz gelişme mümkün olsun. Şimdi ülkemizde damgasını vuran bu diyalektik yöntem ise, bunu kendi kişiliğimize uygulamayı mutlaka becermeliyiz. Yoksa kimse hiçbir konuda başka şekilde bir gelişmeyi sağlayacağını sanmasın.

Açık ki, pratiğin diyalektikle böyle bir bağlantısı vardır. Bu savaş pratiği olur, siyasi pratik olur, örgüt pratiği olur, farketmez. Herhangi bir pratik Kürdistan'a uygulanan bu yaklaşım sayesinde gelişir ve belki de zafere ulaşır.

Şimdi bunu bir de şunun için özenle vurgulamak gerekir: Bazıları pratiklerinin PKK'nin teorisiyle, ideolojisiyle ve eleştirisel yaklaşımıyla bağlantısının ne olduğunun farkında bile olmuyor ve "PKK pratikten anlar, askerlikten anlar" deniliyor. Şimdi burada büyük bir yanılgı var. Belirleyici, başlatıcı ve bağlayıcı olan ideolojik, siyasi düzey ve onun eleştirisel ifadesiyken, nasıl oluyor da senin bu kör pratiğin rahatlıkla anlam bulabiliyor ve sen de "ben pratikçiyim, teoriden anlamam" diyebiliyorsun!

Şimdi partimizde bir de bu yönlü tam bir ucubelik var. Kısaca teoriden anlamayanların pratikten anlayabileceği yalanı söz konusu ve buna da neredeyse yapımızın yüzde doksanı kendini inandırmış. Neden bu pratikler bu kadar isyan ettiğimiz hataları doğuruyor? Çünkü onun ideolojik, siyasal, eleştirisel gerçeklikle bağlantısını koparıyorlar, kör pratik uyguluyorlar. Mesela kontrolü kaybeden bir şoförü düşünün, eğer gittiği yol düzse biraz gider, ama yol zikzak çizerse yuvarlanır ve uçuruma düşer. Nitekim kadro ve savaşçılarımızın da pratik yürüyüşleri böyledir.

PKK'nin ideolojik, siyasi eleştirisel yaklaşımı nedir? Yolu sürekli aydınlık tutan, dolayısıyla kaza yapmaya imkan vermeyen ve direksiyona hakim olan bir yaklaşımdır. Hem aydınlatır, hem direksiyona hakimdir. Gerisi pratiktir, yani arabanın sallanışı, gidişidir. Şimdi kadro ve savaşçılarımıza, arabayı kendiliğinden düz bir yola koyup, ilk vitesi verdin mi, benzini bitinceye veya gideceği kadar gider. Birçok kadro ve savaşçımızın durumu böyledir. İdeolojiyle, eleştiriyle bağını koparmak başka anlama gelmez. Bunların ne kadar tehlikeli bir durumda oldukları son derece açıktır ve ben bu yüzden kıyameti koparıyorum. Çünkü çok iyi biliyorum ki kaza yapacaklar. Her gün kaza haberleri geliyor. Mesela dün bir köye gidiyorlar ve aynı bölüğün iki grubu birbirini vuruyor. Sonuç iki şehit, iki yaralı. Gel de burada kıyameti koparma. İşte bir Botan'ın hepsi böyle denetimsiz. Diğer alanlarda da bu geçerli ve hepsi PKK'nin temel gelişim özelliklerinden bağını koparmış pratikçiler, savaşçılar durumundadırlar. Her gün kaza yapılıyor ve zaten eylemleri de bir kazadan ibarettir. Elbette ki bu eylemleri bilinçli, planlı eylemler diye değerlendirmiyorum. Onların bu eylemciliği aslında bizi 24 saatte bitirir. Benim genelde aldığım tedbirler, komuta gücüm, onların dayattığı kaza durumunu önlüyor. Direksiyona korkunç abanmışım ve çok büyük bir yoğunlukla, tempoyla arabanın devrilmemesi için uğraşıp duruyorum. Onların gece-gündüz orada yaptığı ise, kimisi "tekeri fırladı", kimisi "contası çıktı" vs. deyip arabayı her gün tehlikeyle karşı karşıya bırakmaktır.

Sistem savaşı böyle yürümez. Bunu abartma olsun diye söylemiyorum. Çünkü günlük haberlere baktığımızda içinde kaza olmayan tek bir eylem yok. Nedir bu haliniz, neden böyle oluyorsunuz, bu yaşadıklarınızı niye düşünmeyeceksiniz? Çok açık ki, birbirinizi vuracak kadar vahşileşmiş, ilkelleşmiş veya körleşmişsiniz. Yoksa bu kadar kaza yapmak kader midir? Ben rastgele bir karıncayı bile ezmem. Sen yoldaşını nasıl eziyorsun? Tabii bu kişiyi çözümlersen ne vicdanı, ne mantığı, ne sistemi, ne kişiliği vardır ve "fukara, zavallı biridir" der geçersin. Savaşçılık öyle bildiğiniz gibi basit bir mesele değildir. Ben sizin yaptığınıza fazla savaşçılık demiyorum. Fedakarlığınız, cesaretiniz var, ama bazı yerlerde kurbanlık koyun gibi, bazı yerlerde keçi gibi savaşa gidiyorsunuz.

Demek ki, gereken pratiğin kesinlikle PKK'nin düşünce sistemiyle, özellikle onun ana gelişim özelliğiyle bağlantısı olmak zorundadır. Tabii bunun içine moral de, düşünce ve tartışma gücü de girer.

Mesela PKK'nin açıklığa kavuşturduğu bir ordu sorunu var. Bunu çok iyi kavrayacaksınız; bir savaşçı, gerilla nasıl olmalıdır, onu açıklığa kavuşturacaksınız. Eğer orduyla düşünceyi veya eleştiriyi birleştirirsen, o zaman pratiğinde hata yapma oranı yüzde doksandan yüzde ona iner. Ben yüzde on hataya da razıyım, o da başarı getirir. Kaldı ki, bu imkansız mıdır? Elbette ki değildir. Kendini yetiştiren kişilik bu seviyeye ulaşabilir. Ama kendini yetiştirmek için de yükleneceksiniz. Bunun için ideolojik eğitim, askeri eğitim, düşünce eğitimi çok önemlidir. Onlarsız Kürt köylüsü düşmanın ağzında bir lokum bile değildir ve derhal, 24 saatte yenilir. Bunu niye anlamıyorsunuz? Eğer bu doğruysa o zaman kendinizi niye yetiştirmiyorsunuz?

"Karşınızda büyük öfke, büyük eleştiriyle dolu olduğum kadar, kendimi artık eskisi kadar tahammüllü tutamıyorum. Çünkü büyük bir anlayışsızlık var. Sorun artık çok hassas bir hale gelmiş. Yapacağın en ufak bir hata bölük bölük insanı götürüyor ve çoğunun da buna vicdanı sızlamıyor. Böyle bir kişilik hiçtir, tehlike kaynağıdır ve maalesef içimizde de çok yaygındır."

Çok hayati gerçekleri dile getirsem de, kendinizi ucuz bir yaşama öyle yatırmışsınız ki, hiç umurunuzda bile değil. Karşınızda büyük öfke, büyük eleştiriyle dolu olduğum kadar, kendimi artık eskisi kadar tahammüllü tutamıyorum. Çünkü büyük bir anlayışsızlık var. Sorun artık çok hassas bir hale gelmiş. Yapacağın en ufak bir hata bölük bölük insanı götürüyor ve çoğunun da buna vicdanı sızlamıyor. Böyle bir kişilik hiçtir, tehlike kaynağıdır ve maalesef içimizde de çok yaygındır. Her gün gelen şahadet haberleri bu tür kişilikle bağlantılıdır. Bu halde kazanan düşman olacak ve sen tarihte ilk defa kazanma imkanını bulduğun halde kaybedeceksin. Eğer vicdanın ve düşüncen yoksa, sen bir ölüden betersin ve yalancının tekisin. Bütün bunlar eleştirinin açıklığa kavuşturduğu hususlardır.

Aydınlatılan her sorun bir zafer adımıdır

Eleştirinin en temel görevi olarak bu yanlış pratiği düzelteceğiz veya düşünceye dayanmayan, eleştiriye dayanmayan pratiği, eleştirisel düşünceyle, PKK'nin ideolojik, siyasi, hatta askeri düşüncesiyle birleştireceğiz. Sizler de birleştirmeyi bileceksiniz. Kendi başına pratik olmaz. PKK'nin ideolojik, siyasi, hatta askeri çizgi esaslarından kopuk bir gerilla ordulaşması olmaz. Yaptığınız basit bir köylülüktür ve demagojidir. Kendinizi buna nasıl inandırmışsınız, ben şaşıyorum. Bu geri düzeyi kendinize nasıl yakıştırıyorsunuz? 5. Kongre'ye doğru giderken, bir de bu yönüyle ve "bu kör pratiğe, bu kara demagojiye kendimizi nasıl kaptırdık" deyip birbirinize yüklenin. Bunu yapmak için kongre tam yeridir ve yapmak gerekir. Bu yapılmadığı için çok kaybettik ve hala nasıl eleştirdiğimi, nasıl meselelere açıklık getirme gücünü sergilediğimi görüyorsunuz. Öyleyse siz niye bunu küçük bir alan çalışmasında yapamıyorsunuz? Diliniz mi kopar, yoksa korkuyor musunuz? Eğer böyle değilse, kendinizi çalıştırmayı bileceksiniz. Unutmayın ki, iyi aydınlatılan bir sorun zafer demektir; iyi bir sistem kurmak, doğru bir eylemin yönünü iyi planlayabilmek (bu düşünceyle ilgilidir) bir zafer ve beş-on yoldaşın erken şahadetinin önlenmesi demektir. Sözde sizin duygularınız var, sözde sizde yürek var, ama insan gibi değil. Ben buna yürek demem. Çünkü geviş getirenlerin yürek atışları, insan yüreği, hele savaşçı yüreği gibi asla olamaz.

Bu kör pratik yaklaşımlar düzeltilmeli, aydın ukalalığı ise terk edilmelidir. Aydın ukalalığı ideolojik güç, eleştirisel güç değildir, laf ebeliğidir. Eleştiri gücü veya eleştirisel düşünceyle PKK içinde önderlik etmek demek, pratiği doğru yolda düzenlemek, sevk ve idare etmek kadar, gerekli olan düşünce gücünü de sürekli yenileyerek, güçlendirerek hazır tutmak demektir. İdeolojik önderlik veya politik-askeri önderlik bunu sağlayabildiği oranda önderliktir. Başka türlü devrim olamaz ve devrimcilik yürütülemez.

Çoğu kadro ve savaşçı kendine köylü üslubunu takmıştır. Her birinin çok köhnemiş yöntemlerle sorunlara yaklaşım durumu var. Hiçbirisi 20 yıldır ne ağzını, ne şurasını-burasını değiştirmemiş. Ben bunun kölelikle bağlantısını koydum. Çoğu ezop dili ile konuşuyor. Bunlar hem düşman karşısında, hem de örgüt karşısında bir hiçtirler.

İşte eleştiri bunu ortadan kaldırır. Tuhaf ama kendinizi çok mu çok beğeniyorsunuz. Peki o zaman niye böylesiniz? Bu hareketi batırdınız, her birinizin bilançosunu çıkarsak, en azından üç kez idam çıkar. İnsan kendine saygılı olmalıdır. Kendine karşı acımasız olmayan, kendini gelişmelere cevap verecek düzeye getirmeyen adam namussuzun tekidir. Bu değerlendirmemi kendinize uygulayacaksınız ve "ben gelişmeler karşısında neyim" diye soracaksınız. Kendinizi ayakta tutmayı beceremiyorsanız, o zaman kendinizi nasıl beğeniyorsunuz? Küçük bir olumsuzluk karşısında en ufak bir rol oynayamıyorsunuz, ağzınızı açamıyorsanız, o zaman nerede kaldı sizin devrimciliğiniz? PKK'nin veya benim çalışmalarımın üzerine ucuzca kurulacaksınız ve yiğitlik taslayacaksınız! Artık bunu bırakın diyorum. En büyük hizmeti yine ben size sunayım ama kendinize doğru mal edin. Şimdi öyle adamlar başımıza çıkmış ki, hiçbir şey becermedikleri halde örgütün başına tam bir bela kesilmişler ve bizim emeklerimizin bir ürünü olan savaşçının, her türlü maddi-manevi değerin üzerine kurulmuşlar. Bir ağanın bile isteyemeyeceği bir hizmet benden istiyorlar. Bu kesinlikle ayıptır. Ben de bir çalışanım. Bir çalışandan öteye kendime kesinlikle rol biçmiyorum; ama karşımda çalışma da isterim. Peki siz, kurnaz küçük-burjuvalar veya başı belalı serseri kabadayılar mısınız? Öyle değilseniz, o zaman niye ölçülere gelmiyorsunuz? Köylü kurnazlığının bu kadarı da olmaz. Köylüler bile şimdi kurnaz olmaktan çıkarak, artık gerçeğin sesini dinliyorlar.

Aslında belayı biz kendi içimizde büyütüyoruz. Sizinki de geri aile ve aşiret kültürüdür. Bizi baba, reis yerine koyuyorsunuz ki, tembel çocuğuna baksın. Çoğu 30 yaşındaki bebek gibi davranıyor. Bu utanmazlığı aşacaksınız. Çünkü ne böyle bir aileyiz,

ne de böyle bir reisim. Böyle ailecilikten nefret ediyorum. Yaşam öykümde dile getirdim. Ailecilikten nefret ettiğimi bütün örnekleriyle yedi-on yaşımdan beri gösteriyorum. Yani kardeş, hısım akrabalık, hemşehrilik gibi bağlarla ben insan tanımıyorum. Benim lügatımda, yaşamımda kimlerin nasıl yer edinebileceğini anlamış olmalısınız. Sonuna kadar ideolojik, siyasi, örgütsel, eylemsel yetkinlikte olmazsanız, benim yanımda yaşayamazsınız. Açıkça söylüyorum; önce yol arkadaşı, savaş arkadaşı olabilirsin. Bir ukala, bir ahbap çavuş, bir duygu küpü, bir fanatik, bir dogmatik, ne olduğu belirsiz, ne hale geldiği belirsiz durumlarınızı önderlik gerçeğine dayatmayı nasıl yakıştırıyorsunuz? Dikkat edin, eğitiminize ne kadar ağırlık veriyoruz. 20 yıldır eğitmeye çalıştığımız arkadaşlar var. Ben size layık oluyorum da, siz niye bana layık olamıyorsunuz? Ben sizi köle gibi kullanmak değil, aksine yoldaş yapmak istiyorum. Bunun da kötü bir şey olduğunu herhalde kimse söyleyemez. O zaman bunun gereklerine uyun. Sen insan değil misin, başın yok mu, beynin yok mu? Varsa, niye kullanamıyorsun? Yüreğin yok mu, hep zavallı, acınacak halde mi kalacaksın veya hep ukala, serseri mi kesileceksin?

İşte bunlar eleştirilerdir. Doğruları kavramamada ısrar ederseniz, pratiği düzeltmemede diretirseniz, buna karşı büyük eleştiri silahıyım. Bu eleştiri silahı karşısında dayanamazsınız. O nedenle kendinizi şiddetle düzeltin. Ben leb demeden leblebiyi anlıyorum. Hiç kimse bana "al gerçeği öğren" demedi. Ben gerçeği sizin dilsiz gerçeğinizden çıkardım. Siz tek bir söz bile söylemeyi beceremezken, ben ne anlama geldiğinizi sizden çıkarıyorum. Ama siz, ben gürül gürül akarken, bağır bağır bağırırken hala gerçeği duymak istemiyorsunuz. Bu adaletsizlik, seviyesizlik ve terbiyesizliktir. Çok zavallıca "biz böyle büyümüşüz" diyorsunuz. Nasıl büyütüldüğünüzü biliyor musunuz? Babanız, ananız kimdir? "TC'den öğrenmişim" diyorsunuz. TC kimdir biliyor musunuz? Hayvanlaştıran rejimin adıdır. İşte o zaman al sana devrimci eğitim, öğrenebildiğin kadar öğren. Çünkü bu sana çok gerekli. Ben burada boşuna mı kıyameti koparıyorum. Başka çaremiz varsa, bize başka kurtuluş yolu gösterecek kişilik, kimlik, ideoloji varsa söyleyin, ben de oraya gideyim. Ama böyle bir şey yok.

Demek ki, bazı şeyleri kesinlikle anlamanız lazım. Anlamaktan da öteye bıçakla keser gibi kendinizi yontmanız lazım. Çünkü başka türlü adam olamayız, başka türlü savaşçı olamayız. Daha kötüsü, düşman günlük imhamızın peşinde. Yani kurbanlık kuzu gibi sizi kesecek.

“Bazı arkadaşlarımız eylemdedirler, savaştadırlar ve neredeyse eleştiriyi, tartışmayı unutmuş gibiler. Halbuki biz PKK'yi ortaya çıkarırken, sosyal-şoven diye tabir ettiğimiz kesimlerin görüşlerine ve resmi ideolojiye karşı direkt amansız bir eleştiri ve tartışmayı yürüttük.”

“Düşmanı eleştiriyle yenmek kendi başına yeterli değildir. Bazı arkadaşlarımız eleştiriyle düşmanı yenince zaferi sağladıklarını sanıyorlar. Tarihte de bu böyle olmuştur. Eleştirisel başarının yeterli olduğunu sanan birçok devrimci var. Teoride kazanmakla, pratikte kazanmanın eş olduğunu düşünen çok sayıda gafil devrimci, hatta önder tip de mevcuttur.”

İçten vurulmamak için savaşıyoruz

Ben zayıf insanı anlarım, ama size hayret ediyorum. Çok mu fukara, çok mu zavallısınız? Tuhaf bir durumunuz var. Bir zamanlar dünyanın en zayıf insanı bendim, hala da büyük güçlüklerim var, ama oldukça dayanıklı olduğumu görüyorsunuz. Sizin bu yaşta o kadar zayıf olacağınızı sanmıyorum. Niye doğrulara hükmedemiyorsunuz; niye doğruların dili olamıyorsunuz? Büyük düşünmeyi becermeliydiniz; büyük tartışmayı, pratiği amansız bir eleştiriye tabi tutmayı bilmeliydiniz. "Kendi kendimizi vuruyoruz" veya "her gün yanlış yolda şu kadar kayıp veriyoruz" demek ne demektir! Eğer kişiliğiniz bunun yanıtını verseydi, şimdi her biriniz bir ejderha olurdunuz. Şansınızı nasıl da kötü kullanıyorsunuz. Bunun farkında mısınız? Tıpkı babalarınız gibi akıllı olduğunuzu sanıyorsunuz ama onların pek de akıllı olmadıkları ortadadır.

Şimdi şunu anlamak zorundayız ki, anlamak şarttır; bu bir yaşam şartıdır, savaş ve başarı şartıdır. O da PKK'nin eleştirisel yöntemle sağladığı ideolojik, siyasi, her türlü partisel gelişme ve pratik için öncelik taşır. Bu temelde PKK'yi özümseyeceksiniz. Ondan sonra pratik örgütlenme gelir ve örgütlenmenin düzeyiyle bağlantılı yapılan her iş (buna savaş da dahildir) başarıyı getirir.

Bizim PKK tarihinde tespit etmemiz gereken diğer bir husus, başlangıçtaki ağır ideolojik eleştiri döneminden sonra gelen ve "kör pratik dönem" diye adlandırabileceğimiz dönemdir. Ya da başka bir deyişle gelişme esasına yol açan ideolojik, siyasi seviyemizin kontrolünde çıkan pratikler dönemi.

Neden bu pratikler böyle gelişti? Sanıyorum eğitimsizlikten, örgütsüzlüktendir. Yani yeterince eğitimi, dolayısıyla örgütlenmeyi yaşamayan sözümona kadro veya savaşçının içinize bolca girmesi, çok sayıda kör pratiğe yol açar. Ağırlıklı olarak kör pratik dönem 1980'lerden sonra başladı. Şimdi bunu daha iyi görebiliyoruz.

Sosyal-şovenizme, resmi ideolojiye karşı ideolojik mücadeleyi verdik ve kazandık. Ama bundan sonra "artık her gün pratiktir" deyince, bu kez partinin ideolojik, siyasi düzeyini ihmal ettik ve pratiği teoriden veya ideolojiden, sistemden kopardık. Herkes kendi başına el yordamıyla bir pratikçi oldu. Kimi köylü savaşçılık, kimi (mesela aydınlar) ucuz propaganda yapmaktan öteye gidemedi. Ağızları laf yapıyor, fakat sonuçta teori bir tarafa, pratik bir tarafa, ayrılıyor. Bu pratiklerin nedenlerinden biri de budur. İşte bunu önlemek için yurt dışına çıktık. Bu kör pratiğin önünü almak için yurt dışında yeniden düzeyi derinleştirme savaşına giriştim. PKK'yi, tarzı yeniden daha detaylı ve derinlikli olarak bir ifadeye kavuşturmak için birkaç yıl eğitim yapma gereğini duyduk. İşte 1981-82 yılları bu temelde değerlendirildi ve verilen eğitim çok yoğun bir eğitimdi.

Aslında bizim 1978'e kadar devam eden ideolojik gelişme düzeyimiz, Hilvan-Siverek direnişçiliğine, savaşçılığına yol açtı. Ama kör pratikle veya köylü savaşçılığı biçiminde bir durumla karşılaşması, onu aşamaması, bizi yurt dışında tedbir almaya götürdü. Ardından bu temelde sağladığımız derinlik bizi 15 Ağustos pratik dönemine taşıdı. Fakat bütün o pratiği daha kapsamlı hazırlamamıza rağmen 15 Ağustos döneminin de kör pratikleşme tehlikesini yaşamaktan kurtulamadığını şimdi daha iyi görüyoruz. Her ne kadar birimlerimiz ideolojik donanıma sahip olsalar da, ağır pratik ortamda adeta bunu dondurdular, çok dogmatik kesildiler, ideolojiyi pratiğin derinliklerine uygulamayı beceremediler ve herkes giderek köylü savaşçılığına saptı, hatta birer avare-asi grup olmaktan kurtulamadı.

İşte bunu önlemek için, eleştirinin en çok derinleştirildiği 3. Kongre dönemine girildi. Gerçekten de eleştiri silahının en çok kullanıldığı bir kongre olmuştur. 3 Kongre'yle mevcut kör pratiğin önü aydınlatılmak istenmiştir. Bu doğrultuda eleştirileri oldukça derin yaptık ve bunu içimizdeki bireylere kadar geliştirdik. Hemen belirtmek gerekir ki, daha önceki eleştiriler düşmana yönelikti. Eleştiriler düşmana ve bunun dolaylı bağlantısı olan sosyal-şoven ideolojiye yönelikti. Yani kemalizmin resmi ideolojisiyle, sosyal-şovenlerin sosyalist maskeli ideolojilerine yönelmeyi hedefliyordu. Esasta yaptığımız buydu. Ama 3. Kongre döneminde özellikle kör pratik tehlikeli bir hal almasıyla birlikte, düşüncesiz, teorisiz, eleştirisiz pratik mücadele için tehlike teşkil etmeye başlayınca, biz de eleştiriyi iç yapıya yöneltmeye başladık.

Dikkat edilirse, özellikle 1985-'lerden itibaren (ki 1984'lerde de bunun işaretleri vardı) kişilik problemi artık eleştiri silahının içe doğru yöneltilmesinin zorunlu olduğunu gösteriyordu. 1984'e doğru geldiğimizde bu kendini iyice hissettiren bir durumdu. 1985'te Kasım talimatımız vardı ve eleştiri yüklüydü. Bu tarihten sonraki her yıl çok büyük bir içe yönelik eleştiri dönemi oldu.

Bu eleştiri silahını parti içine ve giderek Kürt tarihinin, Kürt toplumunun derinliklerine yaymaya başladığımızda şunu gördük ki; biz içten vurulmuşuz veya asıl hastalığımız kendi içimizdedir. İstediğin kadar düşmanı açığa çıkartıp, haksız duruma düşür; doğru bir ideolojik, siyasi çizgiye rağmen kendi içini aydınlatamazsan, yüzyılların pisliğini temizleyemezsen zırnık kadar adım atamazsın. 15 Ağustos Atılımı'nın 1985'te çakılıp kalması, bunu bütün yönleriyle bize gösterdi. Parti kendi içinde tıkanmış, kişilik kendi içinde kendini aşmamış, ama bunları aşmadıkça sen bir adım öteye gidemezsin.

İşte çözümlemeler bunu aşmak için geliştirildi ve hala devam ediyor. 1990'lara kadar bu çok büyük bir eleştiriydi. Dikkat edilirse çözümlemelerle yapımızı düzeltmeye çalışıyoruz. Adeta düşmanı unutmuşuz gibiyiz. 1980'lere kadarki değerlendirmelerimize bakın, tümü düşmana yöneliktir. 1980'lerin ortalarından günümüze doğru baktığımızda yapılan çözümlemeler içe yöneliktir. Çünkü kadrolarımız yarı komalık durumda, sağlıklı bir tek yürüyüşü bile yok. İşte bu şekilde bunu düzeltmeye çalışıyoruz. Neden buna gerek duyuldu? Çünkü Kürt toplumsal gerçekliği çok hastalıklı ve kişi bu toplumsal özelliklerden, bu hastalıklı durumdan geliyor. Öyle bir kişilik ki, on tane direkle bağlasan da ayakta kalamıyor veya her tarafına koltuk değneği yerleştirsen de yine onu taşımak zorunda kalıyorsun. Nitekim ben de öyle yapmıyor muyum? Ağzınıza her türlü dişi takıyor, her türlü sözü yerleştiriyorum, ama yine de konuşamıyor ve yemeğinizi çiğneyemiyorsunuz.

Kullanılmış bir merminin dumanına benziyorsunuz

Bu neden böyle oluyor? Çünkü düşman sizi böyle şekillendirmiştir. 1980'lere kadar inancım şuydu: Düşmanı açığa çıkarırız, bizim arkadaşlar da gerçeği görürler ve bununla birlikte saldırıya geçerler diyordum. Aslında böyle de oldu, ama bunu hastalıklarıyla yaptılar. Devrimin her yeni dönemi, insandan yeni bir gelişme istemesine rağmen arkadaşlar ideolojik olarak yetiştikleri halde kendilerini bir atımlık barut gibi sıkmışlar ve sonra barutları erken bittiği için düşmüşlerdi. İşte arkadaşların bu durumu kullanılmış bir merminin dumanına benziyor. Kendini her gün yeniden dolduracaksın ki, sürekli vurabilesin. Şimdi böyle yapılmasının gereğini size anlatıyorum. Ben her gün anı anına devrimcilik yapılmalı, dedim. Bu ne demektir? Mavzerler bir tane, kalaşnikoflar ise 30-40 tane atar. İşte kendini böyle biraz teknik olarak gelişkin bir silaha dönüştüreceksin. Birçok atımlık mermisi olan, yedek şarjörleri olan bir silah durumuna getireceksin. Bu da, öncelikle ideolojik olarak gereklidir ve günlük olarak da kendini yenilemekle mümkündür. Başka türlü savaş size fırsat vermiyor.

Düşmanı ideolojik, siyasi açıdan (çizgi anlamında) 1980'lere kadar yendik. O zaman yenilen sadece resmi ideolojiydi, daha sonra da dolaylı müttefiği olan sosyal-şovenizmdi. Ancak sıcak savaşıma girildi mi, sadece lafta ya da düşüncede kazanmak yetmiyor, pratikte de kazanmak gerekiyor. İşte pratikte kazanmak için de, pratikte bitmiş, tüketilmiş kişiliği yenileyeceksin. Hala uğraştığımız da budur. Düşmanın etkileri veya kemalizmin, feodalizmin etkileri sizde hastalıklara yol açıyor ve bunu kabul ediyorsunuz. Ama devrimin de eğitici, dolayısıyla hastalıktan kurtarıcı etkisi vardır ve bunu anlamak gerekir. Yoksa ikide bir "düşman bana şöyle yaptı, şöyle dil taktı, şöyle ruh verdi" diyerek kendini yere atmanın hiçbir anlamı yoktur. Devrimin de bir dili var ve bunu size gösterdim.

Benim kendimi ikinci büyük gerçekleştirmem budur. 1985'lere kadar ve ondan sonra da kendimi yürüttüm. 1985'lerde büyük darboğazlar vardı. Hem de aşılmaz bir biçimde görünüyordu, ama yüklenme cesaretini gösterdik ve adım adım çözmeyi, adım adım büyümeyi başardık. Kaldı ki, eski dönemlere göre çok daha zorlu bir çabayı gösterdik. Çoğunuzun dikkat etmediği (özellikle pratik sahada olanların dikkat etmediği) husus budu. Ama pek çok arkadaş eski ideolojik söylemle işlerin üstesinden geleceklerini sanıyorlardı. İşte bizim eski komuta veya taktik önderlik büyük oranda böyle kaldı. “PKK'nin eski ideolojik söylemiyle iş yaparız; hiç de inceliklerini ayrıştırmaya, 1985 sonrasının sorunlarını görerek yüklenmeye gerek yok” dediler. Eski ve yeni kadrolarımızdan hiçbiri, bunu görmek için girişimde bulunmadı ve sadece "kör bir pratik, çok ucuz bir pratik yeterlidir" dediler. Sonuç; tıkanan ve neredeyse her gün müdahaleye ihtiyaç duyan bir pratik.

Çözümlemeler şüphesiz bazı gelişmelere yol açmıştır. Zaten çözümlemeler eleştirinin içe yönelik yapılan kısmıdır. Tekrar söylemek gerekirse, tarihi-toplumsal gerçekliği yeniden kapsamlı bir çözüme tabi tuttuğumuz oranda, kişi üzerindeki etkisini veya parti içine yansımış, savaşçıyı, militanı çözmeye çalışıyoruz. Ben tüm gücümü buna verdim. Kesin yenilgiyi önledim ve insanın yeniden yaratılabileceğini ortaya koydum. Ayrıca savaşımın düz bir çizgide yürümeyeceği, zikzaklı olduğu, eski üslup ve yöntemin ise hiç de yeterli olmadığı ortadadır. Çok farklı, oldukça gelişen ve detayları hesaplanan derinlikli bir yaklaşımın gereğiyle yeni dönemin kadrosunun böyle gelişmek zorunda olduğunu önderlik düzeyinde ifade etmeye çalıştım. Ama maalesef başta merkez olmak üzere, ağırlıklı olarak birçok kadro oralı bile olmadı.

İşte burada benim tekleşme tehlikem ortaya çıktı. Dikkat edin, 1984 Ocak konuşmalarında merkez adı altındaki toplantıda biz bunu belirttik. Orada kıyamet kadar merkezileşme çağrısı vardır. Neden, nasıl merkezi olmalıyız sorusunun cevabı verilmiştir. Yine "1985 Bahar Perspektifleri" vardır. Burada da merkez nasıl olunur, kadro nasıl olunur konusunda çok kapsamlı değerlendirmeler var. Ama layıkıyla anlaşıldığı kanısında değilim. Bu nedenle işleri kendi başıma omuzlamaktan başka çare bulamadım. Çünkü kadro başını almış gidiyor, merkez ise gerilikte, ilkellikte ısrar ediyor ve beni de kendi seviyelerinde tutmak istiyorlar. Yani onların istediği 1985 tıkanıklığına veya kaderciliğine benim de boyun eğmem istendi. Eğer bu olsaydı 3. Kongre'yi kurtaramazdık ve 1987'lerin başlangıcını yapamazdık.

İşte birçok merkezi kadromuzun durumu budur. Ne kadar çağrı yaptıysak da, kolektif bir merkez olmakta, yetkin kadrolar olarak işlere koşmakta gelişme sağlayamadı. Üstelik bu konuda yoğun eğitimleri hem nicelik, hem de nitelik olarak başlatmamıza rağmen fazla etkili olamadı. Hem kadro-militan, hem merkez, hem politik büro, hem önderlik görevini iç içe yürütmek zorunda kaldım. Bu hala da devam ediyor. Şu anda benim yüklendiğim görev, oldukça katıdır. Bir bölük komutanının görevinden tutalım bölge ve eyalet koordinatörünün işine, merkezi düzeyin günlük olarak da yürütülmesi kadar bütün yükü adeta omuzluyoruz. Önderler biraz da böyle yapmak zorundadırlar. Gerilik çok fazla olduğunda, herkes hasta diye, senin yapman gereken buna alet olmak, boyun eğmek değil, büyüklüğünü konuşturmaktır. Ben de büyüklüğümü böyle konuşturdum. Nitekim bunun biraz başarılı olduğu söylenebilir.

1985'lere kadar kendimi böyle çalıştırmak istemiyordum. Eski kadro arkadaşlar yaparlar, diyordum. Zaten kendileri de gerçek bir merkez gibi yürümek istiyorlardı. Ama kendilerini dar ve geride tuttular, hatta beni de geriye çekmek istediler. Dolayısıyla yenilgiye de götürebilecek bu tehlikeyi sezdik ve yüklendikçe yüklendik. İşte büyük ileriye atılımımı, çözümlememi, kendimi ilerletmemi böyle gerçekleştirdim. Nitekim bu da PKK'nin gerçek gelişmesi oldu. Hem de o

ayak bağı niteliğindeki militan tiplerden koparark bu sağlandı ve hala da devam ediyor.

Kırk türlü vursan da uyanmayanlar var

Partiyi bu durumda tutan kadroyu biraz daha ele almalıyız. Yani eski, yeni, merkez, alt düzey farkı koymadan herkesi salt militan olarak ele almalıyız. Şimdi bu militan bir bana, bir de benim biraz geliştirdiğim halka oynuyor. Çoğunun böyle kasıtlı oynadığı kanısında değilim. Ama bu öyle bir alışkanlık ki, birçok ülke tarihinde, devrimin yapıldığı, başarıldığı yerlerde bu vardır. Reel sosyalist denemelerin bütün partileri böyle yapıyor. Başta politik büro, sekreter olmak üzere ağır bir bürokratizmin egemenlik kurduğunu görüyoruz ve çözümlelerin bu temelde başladığını iyi bilmekteyiz.

"Müritleşmeye de gerek yoktur. Bizim diyalektiğimizde müritleşmek doğru değildir. Fanatik, dogmatik bağlılık tehlikelidir. Tarihte buna benzer birçok şeyler doğmuştur, ama bunlar sadece mezhep olarak kalmıştır. Yürürlükte olan resmi iktidarlar, ideolojilerdir. Arkadaşlarımız PKK'yi mezhepleştirmek isteyebilir veya her merkezi öğemiz belki bir mezhep de olabilir, ama asla iktidar olamaz, ama bize gerekli olan da iktidardır."

Bizde ise devrimcileşen bir halk var ve önderlik gerçekten benim şahsımda ilerlemeye devam ediyor. Burada düzenin etkileri (düzen aynı zamanda ortaçağla veya eski kalıntılarla birleşikliği de ifade eder) ve devrimci etkinin kadro tarafından eksik, yanılgılı veya oldukça bireyci tarzda ele alınma durumu söz konusudur. Kısaca düzenden alınma etkilerle bizim devrimci etkilerimizi kendi kişiliğinde birleştiriyor. Karşımıza ortayolcu, reformcu, fazla üretken olmayan, halinden razı olan, zaferi fazla mesele yapmayan, eski düzeyine göre kendini çok rahat, "şerefli" ve "onurlu" sayan bir kişilik çıkar. Yine "ne de olsa savaşıyorum" diyerek, partinin önderliksel etkinliğini ve bunca şehidi kendine mal eden, ayrıca halkın büyük fedakarlığı üzerine kurulan bir kişilik olan ortayolcu kadro çıkıyor. Bu kadro tipi için bütün bunlar bulunmaz nimetlerdir. Üstelik bunu kasıtlı da yapmıyor, ama gerçeklikleri böyledir. Sizler yüksek çözümleme gücü gösteremediniz mi, çok tutkulu bir devrimci olamadınız mı, varacağınız yer burasıdır.

Bunlar parti tarihinden, ideolojik, siyasi, örgütsel düzeyinden kendini uzaklaştırmış, halkın emeğiyle, umuduyla bağını kesmiş, yine şehitlerin çok büyük değer ifade eden anılarından, vasiyetlerinden veya ne anlama geldikleri gerçeğinden tümüyle kendilerini koparmış kişiliklerdir. Ayrıca görev, yetki, sorumluluk anlayışından kendini bağımsız tutan, imkanların üstünde bir ağa gibi yaşayan, insanları ölüme gönderen, insan emeği üzerine rahatça kurulan bir yapıya sahip olanlardır. Daha da somutlaştırırsak; kurnazlıkla kendini yaşatan ve daha da ötesi bunun reklamını yapan, ne de olsa silah elinde ve "dağlar uçsuz-bucaksız, kimse görmez" umursamazlığıyla bunları yapan bir kişiliktir.

Bir de bu kişilik, "bir günlük paşalık bana yeter" diyor. Yetkiymiş, sorumlulukmuş, gereklerinin hesabını vermekmiş, hiç umurunda değil, "ben bir ay böyle yaşadım ya, yeter", hatta "ben canımı ucuz buldum, ucuz da kullanırım; kimse bir şey diyemez, bu can benim" diyor. Bir sorumluluk almış; ama bu tarihi bir sorumlulukmuş, halk içinmiş, önderlik çizgisinde olması gerekirmiş, umurunda bile değil. İşte burada derin bir bireycilik vardır. Derin bireycilik, bir yandan bütün değerlerimize el koyma biçiminde kendini gösterirken, diğer yandan kendini bir hiç gibi değerlendirmeye kalkar. Gerektiğinde de, "bu can benimdir, kime ne, ben istediğim gibi kullanırım" diyerek küçük-burjuvazinin en çok sığındığı bir yaklaşımı sergiler.

Kendinizi bu değerlendirmeler temelinde ele alın, çünkü çoğunuzun davranışları böyledir. Bu bir kader midir? Hayır. Bunlar sizin işinize gelen, "rahat yaşam, bireyin kendini abartması, balonlaştırması" veya "bireyin gerektiğinde intihar etmesi" dediğiniz ve tehlike karşısında sorumlu kişilikle, görev adamlığıyla, özellikle PKK'nin gerçek bir militanı olmakla hiçbir alakası olmayan kişilik özellikleridir.

Neden böyle oluyor? Kişiliğin oluşum tarzı, PKK'nin artan olanakları göz önünde bulundurulduğunda, özellikle eğitimle kendini PKK'nin ideolojik, siyasi düzeyinden bağımsız tutmak veya eğitimle ona ulaşmamak, yükselen önderliğin etkisini en yanlışından almak ve bir de bunlara her türlü bireyci özellikler eklemek, sonuçta kadrolarımızın PKK içindeki devrimciliğini ortaya çıkarır. Bu eskilerde bir türlü, yenilerde bir türlü, orta boylarda bir türlü ortaya çıkıyor.

Aslında merkezimiz aşılmıştır. Ne de olsa "önderlik götürüyor" diye düşünülüyor. Şimdi ben nasıl götürüyorum, dengelerim nelerdir, fiziki olarak dayanma gücüm, ruhum, bilincim nedir? Bunlar hiç umurlarında değil. Alışmış, böyle başlatmış, böyle götürüyor. Belki de "ebediyete kadar bu böyle" diye düşünüyor. Bu tam bir dogmatizmdir. Aslında en çok sorumlu tutulması gerekenler merkezi ve diğer kadrolardır. Önderlik biraz idare ediyor. İyi kötü, yanlış-doğru bir yerlere götürebiliyorum ve yenilmiş değilim. Kadrolar da "tamam, önderliğimize bağlıyız, yenilmemiş bir önderliktir, hatta kutsallık derecesindedir" diyorlar. Ruhu da bunu rahatlıkla kabul edebiliyor.

Bunları niye böyle ele aldık? Ben 1985'te bazı arkadaşların kişiliklerini bizzat eleştiri konusu yaparak, bunu aşmaya çalıştım, ama anlamadılar. En eski bazı arkadaşlara yönelik eleştirilerim bugün de incelenmeye değerdir. Merkezi kadro nasıl olmalı? Neden yetmez durumda olduklarını ortaya koyduk. Sonuç çıkaramadılar veya çıkarılan sonuç da sınırlı kaldı. Oysa böyle bir döneme cevap verebilecek kişilik sıçramalı olmalıydı. Aynı eleştirilerle kadroyu da derinleştirerek yürütmek, çok sayıda kadroyu ortaya çıkararak merkezi biraz kurtarmak istedik. Aslında merkez belki, "varız" diyordu, ama yan tedbirlerle ayaktaydı, yoksa özgücüyle değil. Bizim birçok merkezi öğemiz aslında öz çabasıyla ayakta kalması şurada kalsın, bir bela, bir enkazdı, hatta bir provokatör durumuna gelenler de oldu. Merkezi yetkiye yönelik, "bu dağları ben yarattım, bütün PKK benim malım sayılır" diyenden tutalım "tarihi rolümü oynadım, adım, şanım duyulmuştur, bu da bana yeter" diyene kadar her yaklaşım çıktı. Daha doğrusu, geri kişilik PKK'nin genel etkisi altında o kadar kendini kaybetmiş ki, kırk türlü vursan uyanacak gibi değil, her birisi bir yerde çakılıp kalmıştır.

Halkı biraz ayağa kaldırdık, alt yapıyı biraz mevzilendirdik ve bu da merkeze epey rahatlık verdi. Bu rahatlık eski yetmezlikleriyle birleşince donuklaşan, fazla üretemeyen, hükmedemeyen bir komuta düzeyini ortaya çıkardı. Yani ne kadar dürüst olurlarsa olsunlar, zafer komutasının bu merkezle fazla ilişkisinin olmadığını çoğu bilmektedir. Zaten hepsi itiraf etti.

Bu elbette ki doğru bir tarz değildir. Militan, hele merkezi militan böyle olamaz, çünkü bu durum kendi mel birçok kadrosu yoğun bir eleştiriden geçirilmeden doğruya ulaşılamaz. Onları 5. Kongre platformuna çekinceye kadar gösterdiğimiz sabır ve yine çözmek için geliştirdiğimiz çözümlemeler, akıl alır gibi değildir; ama sadece onları kurtarmak içindir. Yaşadıklarını sanıyorlar, ama çoğu bir enkaz yığını, ayakta gezen ölüler gibiler. Hele askeri sanatta birer ucube olmaktan öteye bir anlam ifade etmiyorlar. Eleştirilerim tek tek değil, geneldir, herkes kendi payını çıkarır ve doğruluğunu anlar.

Tartışmalarda her şeyi didik didik edin. Genelde merkez, özelde hemen her eyaletimizin yönetim kadrosu kendini gerçekten dile getirebilmelidir, bu gücü gösterebilmelidir. Eğer önderlik bir anlam ifade ediyorsa ve gerçekten bazı görevlere taliplerse, bu işi doğru yapmaları gerekiyor. Şimdiye kadar taşıdım, ama bunu da hiç kimse yanlış anlamamalı ve "sen önüne geçilemezse, ağır yenilgileri de yaşamamız kaçınılmazdır. Hiç kimse tehlikeyi başka yerden beklemesin ve başarı için de başka nedenler aramasın, çünkü başarı ve tehlike buradadır. Ya böyle seçkin bir komuta kadromuz olacak (ya biz bunu sağlayacağız), ya da biz zorbela buraya kadar getirdik, ama bundan sonra bu düzeyde sağlayamayız, işleri götüremeyiz. Bu konuda hiç aldanmayın. Kaldı ki, ne kadar götürdüğümüzü, neleri kaybettiğimizi bu yıllara bakarak her arkadaşımız, herhalde iyi anlayacaktır. Mesela benim şimdiden önerim, gerek merkezi rolü olanlar, gerekse bölgesel rolü olanlar bunu oldukça anlatabilmeli, "benim yanılgım nerede, eksiklik nerede, yanlışlık nerede, kaybedilen fırsatları, elime geçen olanakları yerli yerinde nasıl kullanamadım" diyerek kendini didik didik etmelidir. Zaten kimse

içinde yenilgiyi barındırıyor. Üstelik en zorlu olan kazanma olanaklarını vermişiz. Ne bunun üzerine oturabilirsin, ne buna sevdalanabilirsin, ne de bu seni gevşekliğe sevkeder. Bunlar zafer olanaklarıdır. Kaldı ki, önderlik biraz incelenirse, nasıl yaşandığını adım adım gösterdik. Güne, an'a nasıl yaklaştığını, olanağı, ilişkiyi, fırsatı nasıl değerlendirdiğini gösterdik ve bu konular artık çok açıktır. Merkezi kadro neden bunu anlamayacak? Ufak bir ilişkiden destansı bir sonuç çıkarmaktan tutalım yıkılması gerekene, ama çoğunuzun karşı çıkmaya bile cesaret edemediği bir tehlikenin, inanılmaz bir görevin aşılmasına kadar hepsi gösterildi. Önderliksel çıkış zaten başka türlü olamazdı.

Temel sorun komuta krizini aşmaktır

Müritleşmeye de gerek yoktur. Bizim diyalektiğimizde müritleşmek doğru değildir. Fanatik, dogmatik bağlılık tehlikelidir. Tarihte buna benzer birçok şeyler doğmuştur, ama bunlar sadece mezhep olarak kalmıştır. Yürürlükte olan resmi iktidarlar, ideolojilerdir. Arkadaşlarımız PKK'yi mezhepleştirmek isteyebilir veya her merkezi öğemiz belki bir mezhep de olabilir, ama asla iktidar olamaz, ama bize gerekli olan da iktidardır.

Bu tehlikeyi nasıl önleyebiliriz? Aslında merkezin kendine böyle yanılgılı yaklaşımı yerine, doğru yaklaşımı esastır. 5. Kongre tartışmalarında, bu merkezi öğelerimizin, militanlarımızın birbirlerine yöneltecekleri eleştiriler ile bunlar aşılabilir. Hatta eleştirilerden öteye bazı yargılamalarla bu biraz daha açıklığa, çözüme kavuşabilir ve bu çok gereklidir. Hemen her eyaletin tebediyete kadar bizi böyle götür" dememelidir. Ayrıca benim şimdiye kadar sizleri buraya kadar getirmem mucizedir, rastlantısaldır ve zorunlu da değildir. Ama fırsat buldum, yüklendim ve sizi buraya kadar taşıdım. Kaldı ki, bu da hatalıdır, çünkü "bizi hep böyle götür" diye alışmışsınız. Bu nedenle benim hiç kimseyi böyle götürmeyeceğimi artık görmeniz gerekiyor. Ya doğru yürürsünüz, ya doğru yürürsünüz, bunun başka bir seçeneği olamaz.

Bütün bunların suçunu biz sıradan katılan savaşçıda göremeyiz. Hatta ben orta boy kadroyu da sorumlu tutmuyorum. Onları ancak şu temelde sorumlu tutabiliriz: Neden kendinizi eğitmiyorsunuz? Bu soru onlar için yeterlidir. Neden kendinizi eğitip, büyütmüyorsunuz derken, onlara eğitim olanağı sunacağız ve merkezi kadrolarımız onların eğitimi ve yönetimi üzerinde duracaklar. Böylece onlar gerekeni yaparlar ve bunun dışında hiçbir sorunları olmaz. Bazı iflah olmazlar veya ajanlar olabilir, tabii bunların da açığa çıkarılması zor değildir. Gerisi yüzde doksan, ezici bir biçimde PKK'nin ideolojik doğrularına, yönetimine kesinlikle gelir ve savaşı da kesinlikle verirler.

İşte burada düzeltilmesi gereken asıl nokta, bu yeni veya orta boy katılımlar, gücü oranında savaşa katılmış olanlar değil, merkezi rolü oynaması gereken kadrolardır. Asıl kriz, hastalık şimdi buradadır. "PKK'nin en temel sorunu nedir" derseniz, "gerilla savaşımındaki komuta krizidir" derim. Şu anda en temel sorunumuz, komutan gerçeğine, özellikle de onun üst düzey yönetimine hakim olan anlayışlardır. Merkezi yapı başta olmak üzere, yetersiz komuta, yanılgılı komuta ve çoğunlukla da yanlışlıkları içeren bir komuta anlayışı bizim zafer yürüyüşümüzü durdurduğu gibi, eğer başka türlü özeleştirisini de veremez. Burada özeleştiri hususuna geçerken, bunu da vurguluyorum ve vurgularken de açımlıyorum: Bir; büyüyen parti, büyüyen önderlik; iki; küçülen biz, yani önde gelen kadrolardır çelişkisini ortaya koyabilmeli ve bu sorunu çözmelidir. Özeleştirinin çözmesi gereken budur.

Şimdi kimse, "benim takatım, gücüm bu kadar" diyemez. Özeleştiri şudur: Sen isteseydin olanağı görebilir, fırsatı kullanabilir, güç alabilir, büyük başarı kazanabilirdin veya sorumluluk duygusu, görev, yetki anlayışın tam olsaydı yüksek başarıların sahibi olabilirdin. Ama bunun yerine kendi bireyciliğini esas aldın; gelişen önderliği görmedin; yanılgılı, eksik gördün ve çok bireysel temelde ele aldın; çok basit bir hizmetçi gibi kullandın; asla parti tarzına ve üslubuna göre bir anlam vermedin. Köylü kurnazlığıyla, lafazanlıkla idare etmeye çalıştın. Sonuçta sen şu anda partiyi uğraştıran, tıkatan bir öğe durumundasın." Birçok arkadaşımız ağırlıklı olarak zaten bu durumda kaldığını biliyor. Bu onlar için ağır bir eleştiri ve dolayısıyla özeleştiri demektir. Aşamazlarsa, tarihe en büyük kötülüğü yaparlar. Bu konumlarıyla bir kontradan daha tehlikelidirler. Aşamazlarsa tarihimizin, partimizin ilk defa kazanma imkanını yakaladığı, kazandığı bu döneme en büyük kötülüğü yapıyorlar demektir. Bunun ne kadar büyük bir suç olduğunu siz düşünün.

Bir yandan, "ben komutanım" diyeceksiniz ve komutanlığa talip olacaksınız, bir yandan "anlı-şanlı halk ordusu, onun merkez yönetimi" diyeceksiniz, bir yandan da bu kadar tehlikeli kilit durumlarda seyredeceksiniz. Bence bu bir özeleştiri konusu da değil, aşılmazsa kesinlikle yargılama konusudur. Adeta savaş mahkemeleri kurulup bu komutanları savaş

usülüne göre yargılamamız gerekecek. Ama şimdiye kadar biz birçok suçluyu böyle yargılamadık.

Şimdi bir bölge yönetimi düşünelim ki, birlikleri birbirine girmiş. Bu nasıl bir bölge yöneticisidir ki, birlikleri birbirine girecek kadar tedbirsizdir.

"Derin bireycilik, bir yandan bütün değerlerimize el koyma biçiminde kendini gösterirken, diğer yandan kendini bir hiç gibi değerlendirmeye kalkar. Gerektiğinde de, 'bu can benimdir, kime ne, ben istediğim gibi kullanırım' diyerek küçük-burjuvazinin en çok sığındığı bir yaklaşımı sergiler."

Demek ki, orada komutan yok veya varsa da suçludur. Bu bir hata filan değil, düpedüz ağır suça yol açan bir durumdur. Bunun birçok nedenleri vardır. Birliğini yetiştirmemiş, mevzilendirmemiş, sağlam bir komiteye, plana kavuşturmamıştır. Kimbilir kendisini neyle, nasıl uğraştırıyor ve avutuyordur. Tabii bunun zincirleme etkisi de var. Ben de sorumluyum, sorumlu olduğum için zaten kendimi böyle eleştiriyorum veya en azından doğrusunun bu olduğu konusunda bu kadar ısrarlıyım.

Herkes sorumludur ve en başta birliğin başındaki sorumludur. İkinci dereceden sorumluluklar vardır ve herkes sorumluluklarını görecektir. Yalnızca "birlikler birbirine girdi" demekle hiç kimse sorumluluktan kurtulamaz. Her eyalette aslında yüzlerce böyle suç teşkil eden durumlar var. Bunlar ihmalkarlıktan, irtibatsızlıktan, inceleme-araştırma veya planlama yoksunluğundan kaynaklanmaktadır. Üslenme hatası, yürüyüş hatası, mevzilenme vb. bir sürü hatadan kaynaklanan yüzlerce suç vardır ve bunların dökümünü kongrede yapacağız. Hatta her kişiye, her mıntıkaya, her bölgeye, onun temsilcisine kadar bunları indirgeyeceğiz. Herkes tek bir yoldaşımızın bile kanının boşa akmasının hesabını vermeden kurtulamayacağını bilmelidir. Kolay mıdır, bu kadar yanlışlıkların sonucu birçok değer kaybetmek! Tedbirsizlikten düşmana çok sayıda silah kaptırdık. Sorumlusunun kim olduğunu açığa çıkaracağız. Halkın devrimcisi olmak, halkın önderi olmak basit midir? Vietnamlılar bir silah için on kişiyi feda ediyorlardı, ama bizimkiler yüzlerce silahı bir uykusu, bir tedbirsizliği uğruna feda ediyorlar. Bunları açığa çıkarıp hesap sormadan kendimize saygınlığımızı, dolayısıyla kazanma imkanını yakalayabilir miyiz? Demek ki, komuta krizi aşılırken, sadece yaşanan yılların savaş suçlarını eleştirmekle kalmıyoruz, bir yargılamaya götürüyoruz.

Bir kişi eğer fazla suça bulaşmamışsa, suç teşkil edecek ağır davranışları yoksa, ama yetersizlikleri var veya en azından doğrulardan alıkoyan bir sürü davranışı varsa, bunlar kesin eleştiri konularıdır. Örneğin bazı kişilikler sadece tıkatıyor. İşte bunun ne kadarı suç, ne kadarı eleştiri konusu, pek belli değil; karışmış ve bunu açıklığa kavuşturmak istiyoruz. 5. Kongremiz bu anlamda gerçek bir eleştiri-özeleştiri ve yargılama kongresi olacaktır.

Siz bu yapınızla, bu sorumluluk düzeyinizle gerçekten zafere ulaşacağınıza inanıyor musunuz? Kendiliğinden, kör pratik gidişe bir çözüm bulamazsanız, örneğin herhangi bir görevin zafer imkanını komuta kişiliğinde sağlayamazsanız, partiye dayanarak ancak bir bela olursunuz. Önderliğe bağlılığınız sadece bir aşiret üyesinin bağlılığı olur ve bu da hiçbir şeyi kurtaramaz.

Hiç kimse "bu alışılagelmiş bir kadrodur, böyle gelmiş, böyle gider" diyemez. Bunu birçok konuşmada açıklığa kavuşturdum. Bunda hala ısrar edilirse, en ağır suçtur ve sahibini götürür. Yılların kemikleşmiş bir anlayışını bu tarzda yaşatmak demek kongre gerçeğimiz karşısında bunun karşılığını ödemek demektir. Affedilmiş veya ıslah edilmiş bile olsan eğer bunu tekrar edersen, senin suçların geçerlidir ve cezası da vardır. Bunu bilmek zorundasınız. Bazıları aslında tam gerçek bir mahkemeye çıkmamış, hepsi anlayış düzeyinde mahkemeye çıkarılmıştır. Bu da açıklığa kavuşturulacaktır.

Devrim zafere mahkumdur

Bir de şunu düşünelim: Ya devrim başarısızlığa mahkumdur, (buna beni de inandırın ki, ben de sizin gibi yapayım ve işleri ucuz idare edeyim; 15-20 yıldır sizler nasıl yaşadıysanız, ben de öyle yaşayayım) ya da devrim zafere mahkumdur ve o zaman da siz beni anlayın. Şimdi "devrim zafere mahkumdur" mu iyidir yoksa "devrim yenilgiye mahkumdur" mu iyidir? Veya "sizin gibi olmaya mahkumuz" mu iyidir, yoksa "benim gibi olmaya mahkumuz" mu iyidir? Tercihi tam yapalım ve dürüst olalım. Eğer sizin düşünceniz, tartışmanız, planınız, tertibiniz durumu kurtarıyorsa ben bir şey demeyeceğim. Ama kurtarmadığını hepiniz söylüyorsunuz ve benim yeterliliğimi de yine hepiniz kabul ediyorsunuz. O zaman kabul ettikleriniz bütün ana özellikleriyle olmalıdır. Yoksa hayranlık duygularıyla veya kendi zayıflıklarınızı bize dayanarak gidermek biçiminde değil. Bu bir istismar ve kendini aldatmak olur.

"Ağzınıza her türlü dişi takıyor, her türlü sözü yerleştiriyorum, ama yine de konuşamıyor ve yemeğinizi çiğneyemiyorsunuz."

Peki böyle komutan, militan diye geçinen kişiliklerin düzelmeleri, komuta krizinin çözümlenmesi veya zafer kadrosunun yaratılması mümkün müdür? Elbette ki mümkündür ve mümkün olmaması bize yakışmayacak bir durumdur. Yoksa siz yaşamak, başarmak istemiyor musunuz? İstiyorsanız o halde ne güne duruyorsunuz. Biz size "bunlar ilkel yaratıklardır, askeri çizgiyi uygulamayı, savaşı derinleştirmeyi bilmezler, babaları gibi onlar da köylü gelmiş, köylü giderler" diyebilir miyiz? Bizler yenilik istemeden yaşamı kazanabilir miyiz ve bu size layık olabilir mi? Olmayacağı açıktır, ama o zaman da gerisini belirleyen senin çabalarındır. Bu konuda belki başarı imkanını isteyebilirsin, biraz destek de istersen sana fazlasıyla sunulmuştur. Ama bunu bireyci tarzda değerlendirmemeli, biraz akıllıca düşünmelisin. Zaten düşünmenin de zamanıdır. Bunların nasıl ele alınacağını, neyi nasıl kişiye mal edileceğini her şeyiyle öğretiyoruz. O kibar ağzını, dilini incitip, yanıbaşına sorsan doğruyu sana söyleyecek on tane adam bulabilirsin veya sen başkalarına doğruyu söyleyebilirsin. Bunlar yerine getirilmesi zor görevler midir? Elbette ki hayır. Ölümüne savaşıyorsun, her şeye katlanıyorsun, ama bu savaş doğrularıyla olur, yoksa körce olmaz!

Kısaca bu Kürt inadını bırakacaksınız, çünkü bu geri mi geri, sefil mi sefil bir durum olduğu gibi, intiharvaridir ve kaybetmeye yöneliktir. Bırakın artık bunu. Bununla yiğitlik olmaz. Ben öyle sanıyorum ki, siz bu eski özelliklerde ısrar etmekle kendi kişiliğinizi savunacağınızı sanıyorsunuz. Bu kesinlikle yanlıştır. Kişilik ancak bu tip zayıflıkları açığa çıkartır, aşarak kendini kanıtlayabilir. Önderlik bu anlamda en iyi doğrulanmış kişiliktir. Çünkü kendini yeniledi, doğru noktalarda güçlendirdi ve bu da kabul gördü.

İşte merkezimiz artık bunu anlamaya cesaret etmelidir. Çok geç de olsa bunu özümsemeli, varsa kemikleşmeyi kırarak kendinde yenileşmeyi sağlayabilmelidir. Varsa yaraları, artık kesip atmalı ve kendini yenilemeyi bilmelidir. Ben bu durumu daha fazla somut örnekleriyle göstermek istemiyorum. En temel eleştirilecek, dolayısıyla özeleştiri istenecek kişiler, kadrolar kimlerdir, ana özellikleri nelerdir, onu da çok kapsamlı değerlendirdim. Burada sadece özetliyorum. Zaten en kapsamlı tartışmayı bizzat kendi aranızda yapacaksınız. Ben sadece dikkati çekmek açısından örnekler sunuyorum.

Biraz daha çarpıcı olması açısından zindan örneğini de vereceğim. Zindandaki yapımızda, özellikle de 1990'lar döneminde yapıda gözlemlediğim, belli bir direnmesi vardı. Bu direnmeyi "direnmek yaşamaktır" veya "İnsanlık onurunu terk etmeyeceğiz" sloganları altında yürüttü. Evet bu sloganlar iyi sloganlar. "Direnmek yaşamaktır" ama bunun nasılı önemlidir. Şimdi bu arkadaşlarımızın içine düştükleri derin bir yanılgı (tabii içerideki yaşamın amansızlığı karşısında çok kökleşmiş bir yanılgı), sadece direnerek yaşamı kurtardıklarını sanmalarıdır. Bu büyük bir yanılgı. Diğer bir yanılgı da bazı hakları yine direnerek elde ettiklerini sanmalarıdır. Evet, zindanda da şimdi hak diye tabir edilen bazı şeyler var. Ancak bunlar bir yanılgıdır. Açıkça bu arkadaşlarımızın hepsine söyleyeyim ki, bu anlayışı terk edin. Siz ne direnerek bu hakları elde ettiniz, ne de direnerek yaşamayı hak ettiniz. Rolünüzü küçümsemiyorum ve kesinlikle yapılması gereken de buydu. Bu hiçbir şekilde yanlış anlaşılmasın. Fakat sizin hayatta kalmanız daha farklıdır. Haklar elde etmenizin de anlamı incedir ve bunun iki yönlü anlamı vardır; biri olumlu, diğeri olumsuzdur. Olumlu anlamda sizin ayakta kalmanız, hak elde etmeniz aslında kontrol altına alınamayan savaşımımızın kendisidir. Bu arkadaşlara hatırlatırım. Düşünün ki TC tarihinde bir Şeyh Sait isyanını, bir Dersim isyanını, yani bütün isyanları ezdiklerinde sempatizanlar bile üç ay içinde idam edilmişlerdi. Hatta teslim olanlar ve bağımsızlık ideolojisi şurada kalsın "Kürt-Kürdistan" kelimesini ağzına almayanlar bile, sırf bulaştıkları için idam edildiler. Ama ne zaman idam edildiler? İsyan ezildikten sonra. Peki bunu bilmeyen var mı? Arkadaşlarımız açsınlar, İstiklal Mahkemesi'nin tutanaklarını okusunlar, orada bırak insan haklarını veya yaşama hakkını, teslim olma hakkı bile yoktur. Bir bu, bir de, eğer bizde de isyan yenilseydi (ki biliyorsunuz 1984'e kadar idamlar uygulandı) sıra bizimkilere gelirdi ve idamı çok yaygın uygulayacaklardı. Ama biz yeni bir hamleyi başlattığımızda idamlar durdu. İdamlar, isyanın arkasının gelmesini beklemeye kadar ertelenmişti. Zaten genelde de öyledir; idamlar, isyanlar ezildikten sonra yapılır, aksi halde olumsuz etkiye yol açabilir.

Bu bile şunu çok açıkça gösteriyor ki; 1984 atılımıyla içerideki idamların durdurulması ve yaşamın biraz düzeltilmesi birbirine çok yakından bağlantılıdır. Zaten o ana kadar hak filan yoktu, yaşam hakkı da yoktu. Direnme vardı, ama başarma şansı yoktu. Başarısı ancak dışarıdaki atılım başarınca ve ezilmeyince ortaya çıktı.

Zindan gerçekliği her şeyden önce bunu çok iyi anlayabilmelidir. Anlamakla yetinmemeli, kendini de düzeltmeli, yeniden özümsemelidir. Ama yaşam darbeleri oldukça alındığı, tünelin ucunda sahte bir ışık gösterildiği için kişiliklerde çakılma olayı var. Sözde onlar orada direnmiş. Her türlü yardımı halk, savaş, bizzat biz sunmuşuz, ama "aslında komuta zindandır" gibi bir yanılgı var. Zaten zindana dayalı provokasyonun gelişimi de tamıtamına böyledir. "Aslında zindan büyük direndi, halk da, savaş komutanlığı da mutlaka onlara uymalı ve onlar ne derse onu yapmalıdır" deniliyordu. Provokatör gerçeğinde ben bunu çok çarpıcı olarak gördüm. Mesela birisi buraya gelmişti, hem de gözü yaşlı bir şekilde "artık bırak" diyordu. Böylece bizi sözümona barışçı doğrultuya, aslında tümüyle teslim olmaya (düşmanla anlaşma ihtimali yüksekti) götürmek istiyordu. Zaten içeride bu etkiyi sağlamıştı ve bunun da farkındaydı. Halk da biz de varımızı-yoğumuzu sarfetmişiz ve bu durumda "bize uyun" diyor. Yani insan şu hesabı bile yapıyor: Sana uyalım, mücadeleyi verelim ama sen nereye götüreceksin? Direnmeyi daha da geliştirerek mi, gerileterek mi mücadeleyi götüreceksin! Versek ikinci gün gerillanın tasfiyesini ilan edecek, devrimci yaşamın kendisini ihlal edecek. Çünkü ona birkaç imkan-fırsat tanıdım ve ikinci gün bir baktım ki, tek bir PKK militan özelliği kalmamış. Sosyal ilişkileri ve yaşamıyla birini beslemek için on tane PKK'yi çalıştırmak gerekiyor, çünkü içeride öyle alışmışlar.

Şimdi ben büyük fedakarlıkta bulunan ve kahramanca direnen zindan şehitliğini de değerlendirdim. Ama bu tamamen ayrıdır. Bana göre zindan o provokatörün üzerine basa basa politika yürüttüğü bir direniş değildir. Zindan direnişçiliği **Mazlum**ların, **Hayri**lerin, **Kemal**lerin direnişçiliğidir ve onların da yaşamlarıyla bunun nasıl olması gerektiği ortadadır. Mutlak anlamda önderliğe, savaşa, partiye bağlıdırlar. Zaten son sözleri "savaşı daha da geliştirin"dir. Ama bunların bu miras üzerine sahte bir bina inşa ettikleri ve birçok arkadaşımızı yanılttıkları nokta tamamen bunun tersidir. Söyledikleri, "savaşı durdurun, partiden uzaklaşın ve önderlikten vazgeçin" propagandasıdır. Zaten herkes bir önderdir ve en büyüğü de kendileridir! Herkes onlara hizmet etmeli, çünkü ne de olsa TC de onları bırakacak kadar hizaya gelmiş ve kendileri devlete bile boyun eğdirmişlerdir. Elbetteki gerçekte öyle bir durum yok ve devlet boyun eğmiş filan değildir. Bir taktik icabı belki de bu politikayı 1990'larda uygulamaya geçirmiştir. Niye şimdi bırakıyor, bellidir.

O dönemde reformizmin belli amaçları vardı. Belki de provokatörün çalışmaları için bazı şeyler ayarlandı. Bu ihtimalleri de göz önünde bulundurmak gerekiyor. Niye şimdi tek bir kişiyi bile rastgele bırakmıyorlar? Tabii ben bunu söylerken, direnen yoldaşları, dışarıda olanları kastetmiyorum. Provokasyonu daha iyi anlamaları için söylüyorum. Kaldı ki, bir devletin rehabilite politikasını gözardı etmemek gerekir. O hakları sunarken, yaşam olanağını sağlarken, yani tünelin ucunda bir ışık gösterirken, senin kafanı almak ve bir de sahte bir yaşamla onun üzerine yükselen provokasyonu besleyip, daha sonra örgütün başına bela etmek için yapmıştır.

İşte devletin bu çok ince rehabilite politikasının ürünü olan kadrolar gerçekten büyük sorun teşkil ediyorlar. Sadece "direndik, kazandık" diyor. "Sana kazandıran savaşı, kazandıran partiyi anla" diyorum, "hayır, ben savaşı, partiyi anlamam" diyor. "Sana yurt dışı kitlesini 1978'lerden beri nasıl tek tek kazandığımızı, kime karşı nasıl savaştığımızı, dağ direnişini, her taraftaki direnişi, hatta zindandaki direnişi adım adım nasıl güçlendirdiğimizi anlatayım" diyorum, "hayır, ben hiçbirisini anlamam; ben direnmişim, kazanmışım ve en büyük benim" diyor. Tamamen rehabilitenin ortaya çıkardığı bir hastalık. Her birini düzeltinceye kadar gerçekten en büyük sabrı gösteriyoruz. Aslında bir yanılgı durumu var ve büyük bir kısmı da dürüst, ama yanlış şekillenmiş bir kadro. Partinin nasıl büyüdüğünü, savaşın nasıl geliştiğini hiç bilmiyor ve bilmek de istemiyor. Onun kendisine yakıştırdığı bir felsefe var ve dilleri de oldukça gelişmiş. İdeolojik demeyeceğim de tam bir demagog örneği oluyorlar. Saatlerce duygulara hitap ederek insanı etkileyebilirler, ama örgüt anlamında iki kişiyi bile örgütleyemezler. Hele savaş söz konusu oldu mu, tamamen bitiktir ve boynu büküktür.

Elbette ki bu özellikleriyle tehlikeli bir oluşumdur ve mutlaka aşmak gerekiyor. Zindanı kurtarmak için de aşmak gereklidir. Bunu 1990'lardan itibaren biraz geliştirdik. Geçen 4. Kongre'de bunu biraz açığa çıkarmıştık, ama yarım kaldı. Bu geçen süreçte zindandan gelen tehlike, provokasyonun alevlendirdiği ve çok tehlikeli bir biçimde bütün partiye ve savaşıma yansıtmak istediği bu saptırmayı zorbela önledik. Hiç şüphesiz zindan kadrosu doğru partileşmelidir, eleştiri-özeleştirisini doğru yapmalıdır. Her şeyden önce nasıl ayakta kaldığını, direnerek nasıl yaşadığını, yine haklara nasıl kavuştuğunu, bunun savaşla, partiyle, parti tarihiyle, özellikle savaş tarihiyle bağlantısını görerek ve bu temelde kendini yeniden gözden geçirip şekillendirerek bilince çıkarmalıdır.

Aynı eleştiriyi aslında biz dağlarda savaşanlar için de yapabiliriz. Onlar da "savaştık, kazandık" diyorlar. Şimdi hangi komutanımıza sorsan, büyük savaşmış ve kazanmıştır. Ama ben kendi çabamla bir mermiyi elde

"Herkes tek bir yoldaşımızın bile kanının boşa akmasının hesabını vermeden kurtulamayacağını bilmelidir. Kolay mıdır, bu kadar yanlışlıkların sonucu birçok değer kaybetmek! Tedbirsizlikten düşmana çok sayıda silah kaptırdık. Sorumlusunun kim olduğunu açığa çıkaracağız. Halkın devrimcisi olmak, halkın önderi olmak basit midir?"

etmek için, bir tane savaşçıya inanç vermek için yıllarımı verdim. Derya kadar olanağı aktardık, ama buna yüzde bir bile anlam verilmemiştir. Köylü de, eşkıya da dağdadır, burada omuzunda silahıyla yaşıyor. Eğer biz bunların yaşamına savaşçı yaşamı diyeceksek, o zaman sizinkine ne diyebiliriz? Bence bir eşkıyanın, bir köylünün, köylü isyancısının yaşamı değerlidir ama çoğunuzun savaşçı yaşamının onlarınki kadar da değeri yoktur. Neden? Çünkü olanakları çarçur eden ve yüzlerce savaşçının yer aldığı bir birliği bir çırpıda imhayla karşı karşıya bırakan kişiye komutan, hatta sıradan bir savaşçı da demem. İşte bu çok önemli bir nokta ve hemen hemen her savaşan aslında kendini bu temelde yargılayacaktır. Hiç kimse “bana verilen yetki, görev neydi, ben ne kadar karşılığını verdim” demezse; bunu özellikle komuta

düzeyinde savaşan yapamazsa, biz kendimize en büyük kötülüğü yapmış olacağız. Sana onbeş bin savaşçı yolladım ve hepsi de sıfırdan yarattığım silahlı savaşçılardı, (benim de çalışmam savaşçılıktır) ama sen kendini bile zorbela ayakta tuttun, bu halinle nasıl komutan oluyorsun?

Kendinizi dağıtan olmaktan çıkarın!

“En alt düzeyden, en üst düzeye kadar, bütün yapımızda, ideolojik, siyasi düzeyin zayıflığı hakimdir. Özellikle örgütsel yönetimde zayıflık var. Yine savaş gerçekliğimize, ordu gerçekliğimize çok yanılgılı yaklaşımlar var.”

Bunları yargılayacağız, eleştireceğiz ki, gerçek açığa çıksın. Zindandakini nasıl yaşatmışsak seni de zorbela dağda yaratmışız. Zindandakilere saygımız var, ama dağdaki kendini bir ağa gibi, bir bela gibi yaşatmış, her gün insan harcamış, olanakları çarçur etmiş. Ben böyle yaşama, kesinlikle savaşçı yaşamı demem. Bana, ne kazandırdığını söyleyebilir misiniz? Eğer bunun hesabını veremezsek, biz savaşı kazanamayız; doğru komutanlık, doğru kazanan komutanlık kimdir, özellikleri nelerdir, nasıl başarır sorularına cevap veremeyiz. Her şeyi parti sayesinde elde etmiş, milyonların emeği pahasına bir yere gelmiş (kaldı ki zaten bizim günlük çabalarımızla da ayakta duruyor), ama bunların hiç farkında bile değildir. En ufacık bir eleştiriyi bile kendine yakıştıramıyor; “benim görevim nedir, gereklerini ne kadar yerine getirdim” demiyor. Üstelik daha da bastırıyor, sürekli çarçur ediyor, hiçbir işe de koşmuyor. Benim günlük yaptığım eğitimi o altı ayda yapıyor. Benim günlük sarfettiğim çabayı, o hiç sergileme gereğini bile duymuyor. Peki biz bu komutanı ne yapacağız? Tabii ki kabul etmeyiz ve dolayısıyla böyle bir komutan aşılmak zorundadır. Şimdiye kadar göze batan bir kılçık da değil, göze batan bir mertek olursunuz. Kendinizi bu kadar paramparça eden, dağıtan olmaktan çıkaracaksınız.

Bu noktada buna “çizgiye gelmeme” derim. Özeleştiride tam da bu noktada “ben nerede eksiktim, yanılgılıydım, yanlıştım”, “nerede, ne zaman, neyi yapmalıydım”, “neden, niçin yapmadım” hususlarının dökümünü, tanımını iyi yapacaksınız ve ardından “bundan sonra neyi, nasıl ele alacağım, nasıl yapacağım” diyerek, bunu da tam koyacaksınız. İşte o zaman özeleştirinizin bir anlamı olduğunu söyleyebiliriz, yoksa örtbas edersen, suçu hep başkalarına yüklersen, bu sağlıklı bir eleştiri olmaz. Nitekim çoğu da şimdiye kadar böyle yaptı, ama bundan sonra yaparsanız, bu kabul görmez. Gerçek özeleştiri, ancak bu söylediğim çerçevede belirlenebilir. Kişi eğer büyümek istiyorsa, gerçekten tarihe ve halka karşı sorumluluk anlayışı varsa, “ben de bir kişilik sergileyeceğim” diyorsa, büyüklük ihtirası varsa ve ona bağlı olarak saygılı olmak istiyorsa, bunu böyle ele almalıdır. Çünkü bunun başka çaresi yoktur. Köylü kurnazlığıyla, kendini şu veya bu hastalığa yatırarak, bizi de kötüye kullanarak hiçbir yere varılmadığı açıktır. Ayrıca bu sefer bolca içeriye atacağız. “En benim” diyenler bile bu uygulamadan kurtulamazlar.

En alt düzeyden, en üst düzeye kadar, bütün yapımızda, ideolojik, siyasi düzeyin zayıflığı hakimdir. Özellikle örgütsel yönetimde zayıflık var. Yine savaş gerçekliğimize, ordu gerçekliğimize çok yanılgılı yaklaşımlar var. Bunların üzerinde çok durduk. Ve nasıl giderilmesi gerektiğini ortaya koyduk. Yani ideolojik, siyasi düzeyde herkes eksikliğini, yanılgısını, yanlışlıklarını gidermelidir, doğrusuyla tamamlamalıdır. Yine örgütsel anlamda, özellikle örgütsel yönetim gerçeği anlamında herkes kendini yargılamalı veya eleştiri-özeleştiriye tabi tutmalıdır. Bu konuda çok yoğun, büyük bir eksiklik, yanlışlık yaşanıyor. Ancak, bir PKK militanı (savaşçısı da dahil) örgütsel olduğu oranda eylemci de olabilir. Örgütsellik, bilinçli ve planlı olmak demektir. İlişkilerinizde de bu doğrultuda uyumlu oldunuz mu ve birçok ilişkiye olumlu anlamda sahip oldunuz mu, örgütlüsünüz ve bu örgütlülük eylemde de başarı demektir. Bunun dışında hiç kimse rastgele ve örgütten, bilinçten kaçarak eylemci olacağını sanmasın. Ben örgütlülüğün de ideolojik, politik gelişmekle bağlantısını koydum ve her savaşçımız, özellikle her militanımız bu düzeyi tutturmakla mükelleftir.

Çoğunuz savaş alanında bulunuyorsunuz; “gerilla olmak nedir, kim gerilladır” sorularını yeniden kendinize sormalısınız. Bana göre gerillanın büyük bir kısmı gerçek gerilla özellikleriyle bağdaşmayan bir yaşam içindedir. Şu anda PKK gerillasının yüzde doksanı gerçek gerilla sıfatına layık değildir. Önemli eksiklikleri, yanılgıları vardır. Bu nedenle gerillanın kim olduğunu ve nasıl özellikler taşıması gerektiğini bir kez daha herkes kendine sorarak, cevaplandırabilmelidir. Özellikle yenilgiye giden gerillayı gördüğünüz kadar, yengiye, zafere giden gerilla nasıldır sorusunu da kendinize mutlaka sorup cevaplandırmalısınız. Ben bunun çözümünü çok kapsamlı olarak ortaya koydum. Bunları mutlak surette özümsemelisiniz ve bu biraz eğitimle, biraz eleştiri-özeleştirinizle olur.

Daha da genel bir özellik olarak ulusal düzeyde zayıflığınızı görüyorum. Zaten bütün bu hataların dayandığı ulusal, toplumsal zemin söz konusudur. Biz siyaseti de, sosyalliği de ulusal düzeye taşıramıyoruz. Bu konuda hep ahbap çavuş, mahalli, akrabalık düzeyinde kalınıyor ve çoğunuzun örgüt ölçüleri, duyguları klan-kabile çerçevesindedir. Bu açığa çıkmıştır. Nitekim bize kadar etkisini yansıtan birçok böyle öğe, ısrarla beni bir kabile önderi olarak görmek veya bir aristokrat gibi değerlendirmek isteyenler çıktı. Hatta bu temelde akraba bağlılıklarına sığınıp sonuç almak isteyenler de çıktı. Yine ısrarla ahbap çavuşluğu, ucuz duygusallıkları dayatanlar var. Neredeyse yapımızın ağırlıklı bir bölümü de siyasete esas almadan, kölece bir bağımlılığı önderlik gerçeğine, partiye dayatmaktadırlar.

Kendini yeniye açmak ayıplardan, utançlardan kurtulmaktır

Tabii ben bu engellemelere papuç bıraksaydım veya bunların tehlikesini açık bıraksaydık, şimdiye kadar parti çoktan gitmişti ve savaş filan da kalmazdı. Bu yaklaşımda ulusal düzeyi görmek, sosyalleşmeyi anlamak yok, aksine ahbap çavuşluğa, klan-kabile ilişkilerine takılıp kalmıştır. Komutanlık peşmergelikten öteye vardırılmak istenmez, yine siyaseti de işbirlikçilikten öteye götürmek istemez. Bunu bize de dayatır, “parti bunu kabul etmeli, etmezse biz de intihar ederiz, kaçarız, ölümüne bozarız” diyor. Böyle tehlikeler çok yaygındı ve bırakılsa bunlar partiyi de, doğruyu da rahatlıkla götürebilirler.

Elbette ki, bunları kabul etmeyip amansızca eleştireceğiz. Ne kadar eleştiri-özeleştiri yapılırsa o kadar yapılacak ve gerisini yargılayacağız. Bunlar ulusal kurtuluş çizgisine ağır bir suç dayatmasında bulunanlardır. Biz boşuna ulusal kurtuluş çizgisi, ulusal kişilik, emek kişiliği, sosyal kişilik demiyoruz. Hiç kimse köylü, aşiret usulüyle partimizi kendi gerçeğinden, kendi temel özelliklerinden kopartamaz, hatta partimizin çok açık olan enternasyonal özelliğini görmezlikten gelemez. Alışılmış Kürt gerçeğinde hemen herkes aile, kabile üyesi veya başkanı gibidir. PKK'yi de böyle yapmaya kalkmak, PKK'ye yapabileceğiniz en büyük kötülüktür. PKK'nin gerçek savaşımı, sosyal ve ulusal düzeyi konusunda vereceğiniz savaştır. Bu savaşı veremeyenler, düşmana karşı da savaş veremez ve bu da görülmüştür.

Bu nedenle 5. Kongremizde özenle gerçekleştirilecek bir eleştiri veya özeleştiri konusu, sosyal ve ulusal düzeyimizi temsil etmek içindir. Böyle klan, kabile, hemşehricilik, ahbap çavuşluk ilişkileriyle, yaşam tarzıyla hiç kimse kendi geri, apolitik düzeyini, ulusallığa gelmeyen, partiyi kendi içinde kırka kadar böluntüye götüren düzeyini dayatmasın. Bu çok büyük bir tehlikedir ve ısrar edilirse kesinlikle en gerici hiziplerdir ve sonu ya kaçıştır, ya teslimiyettir, ya intihardır, ya da kazadır. Bütün olarak bizi, partimizi tamamıyla yenilgiye yatırmaktır. Ayrıca önderliği de en kötü biçimde kullanmaktır.

Tartışmalar, eleştiriler bu kapsamda olacaktır ve her savaşçımız, kadromuz, özellikle merkezi öğemiz partinin gerçek sosyal, ulusal düzeyini, yine ideolojiyi ve siyaseti bu temelde ne kadar temsil ettiğini, ne kadar bunun örgütsel, eylemsel ifadesi olduğunun yanısıra, ne zaman, ne kadar ve nerede gerekeni yapmadığını, hangi yılda bunun neye yol açtığını da ortaya koyacaktır. Bu durumu kendi kişiliğinde böyle yaşadığını nedenleriyle ortaya koyacaktır. Ardından doğrusunu gösterecek ve samimi eleştirileriyle gelecekte nasıl olması gerektiğini ve buna ne kadar sorumlulukla yaklaşacağını gösterecektir. Böylece belki bazıları kurtulabilir. Ama bu özelliklerinde ısrar edenler kesinlikle yargılanmaya alınır. Hiç kimse bizden başka türlü bir seçeneği beklememelidir.

Ana hatlarıyla eleştiri-özeleştiri gerçeğine 5. Kongremizi böyle ulaştırabiliriz. Özellikle bu geçen yılları amansız bir eleştiri-özeleştiriye tabi tutacağız. Belki de tarihimizin en kapsamlı ve sonuç alıcı silahı olarak kullanılacaktır. Gerçekten bu silah yetkince kullanılıp, yargıyla da tamamlandığında eminim ki, zafer için çok gerekli olan partiye, dolayısıyla onun önderlik ettiği cephesel ve ordusal çalışmaya başarı imkanını rahatlıkla verdirecek gücü elde etmiş olacağız. Yani eğer 5. Kongre'nin partileştirme düzeyi böyle gelişim gösterirse, ordu da yeni ve doğru esaslar üzerinde sağlam kurulur. Yine kitlesel çalışma, cephe sağlam bir tarza kavuşur ve bu da kesin büyük hamlesel bir gelişmedir.

“Şimdi 'devrim zafere mahkumdur' mu iyidir yoksa 'devrim yenilgiye mahkumdur' mu iyidir? Veya 'sizin gibi olmaya mahkumuz' mu iyidir, yoksa 'benim gibi olmaya mahkumuz' mu iyidir? Tercihi tam yapalım ve dürüst olalım.”

Dolayısıyla hiç kimse böylesi zaferi kazandıracak bir silahı yerinde kullanmama gibi, hatta kötü kullanma gibi bir duruma düşmesin. Buna eski-yeni, altüst bütün düzeyler dahildir. 5. Kongre'nin sağlayacağı en büyük gerçekleştirmelerden birisi de bu yönlüdür.

Tarihi açıdan şunu söylüyorum: Kendimizi ilk defa adam edebilecek bir düzeyi yakaladık. Hiç utanmanıza gerek yok. Aslında utanılması gereken yer ısrarla savunduğunuz geçmişinizdir, takıntılarınızdır. Kendinizi yeniliğe, gelişmeye açmak ayıplardan, utançlardan kendini kurtarmaktır. Dolayısıyla yaşama gücü göstermek istiyorsanız, yine yaşama savaşta iddialı olarak katılmak istiyorsanız bu silahı yerinde kullanın. Çünkü bu böylece yenilenmiş, dolayısıyla kendini öncelikle kazandırmış kişilik olur. Eski kişiliğinizle büyük bir zaferin sahibi olmak şurada kalsın, yaşamın kenarından bile geçemez, onu anlayamazsınız ve hiçbir zaman büyüklük şansını yakalayamazsınız. Madem büyük eleştiri-özeleştiri kazandırıyor; madem bu insanımızı yapan en temel silahlarımızdan birisidir, o zaman bu silah partimizi gerçekten kazandıracak bir parti de yapacaktır. O halde niye kullanmayalım? Bile bile kullanmazsak, bu suç olur, kendimize yapılabilecek en büyük kötülük olur.

Sürecek

“Coşkumu kelimelere dökmekte zorlanıyorum”

“Mutluluğumu, sevincimi, heyecanımı, mevcut durumda yaşadığım duyguları dile getirmek isterdim. Ancak bunları kelimelere dökmekte zorlanıyorum. Çünkü hiç bu kadar gururlanmamıştım.”

Adı, soyadı: **Ali METİNOĞLU**
Kod adı: **Agır**
Doğum yeri ve tarihi: **Sivas-Yayladere-Yalyalı köyü, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **Kasım 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **Ocak 1994, Dersim**

İnsan yaşamı boyunca onuru hep korumak ister. Çalışır, savaşır. İnsanca yaşamanın ölçülerine ulaşmak, biraz yakalayınca da onu bırakmamak, geleceğe dair düşleri gerçekleştirmeye çalışmak yaşamın temel taşlarından olmuştur. Tarih boyunca hep en iyinin, en güzelin, en yücenin arayışı ve bunun savaşı var olmuştur. Tarihi yaratan da budur.

Bu savaşın militanı olmak da kolay değildir elbette. Yüce amaçların yüce kişilikler istediği çok açık bir gerçektir. Bu kişiliğe ulaşmak da yüzyıllar boyu insanın düşlerini süslemiş, amaçları olmuş ve bunu gerçekleştirmenin yolları aranmıştır. Eski uygarlıklar döneminde yaşayan çok tanrılı dinlerin rahipleri “ideal insan”a ulaşmak isteyenleri büyük ve zorlu sınavlardan geçirirlerdi. İnsanı mantıktan, insan ölçülerinden uzaklaştıran, onu düşüren dünyasal nesnelerden uzak kalmanın sınavlarıdır bunlar. İnsan iradesinin sınandığı bir sınav.

İradesi, morali yerle bir edilen toplumlarda da, çeşitli tarihi süreçlerde bu sınavlara rastlanmaktadır. Amaç “yeni insan”ı yakalamak, yaratmaktır. Onun ölçülerini oluşturmaktır. Kürdistan devrimi de böyle bir yaratılış devrimidir.

Haklı savaşlar insanlık doğrultusundan sapıldığı müddetçe yaşanacaktır. Bu kanlı olur, ya da kansız. Yeniyi arama tutkusu, özlemi insanda var olduğundan “savaş” olgusu yaşamın gelişiminin de temeli olmaktadır.

Bugün Kürdistan'da insanlık çizgisinden saptırılmak istenen, hatta saptırılan bir halkın “onur” savaşı yaşanmaktadır. Yitirilen tarihin, rayından çıkan yaşam çizgisinin yerine yerleştirilmesi savaşı vardır. Büyük çıkışlar, kahramanlıklar, akıtılan kanlar bu raydan çıkışa engel olmak, karanlığın sonsuzluğunda yitip gitmeye set olmak içindir. Kürdistan'da büyük insanlık suçu işlenmişti, dolayısıyla bunun mahkemesi de acılı, zorlu, kanlı, büyük ama sonuç alıcı olacaktır. Tüm yüklenim bunun içindir.

Bu, sadece Kürt insanına değil, Türk, Arap, Fars ve diğer halkların insanlarına da dayatılan suçtur. PKK işte bu suçun hesabını sormanın fırsatını bu halklara vermiştir. Kürdistan dağları Kürt, Türk, Arap, Fars ve daha nice insanların bir araya gelip kurdukları hak ve adalet mahkemelerine mesken olmuşlardır. Düşmana sıkılan her kurşun bu mahkemenin adaleti olmaktadır.

İşte **Agır** heval, insanlık mahkemesinin adaleti için kanını akıtan büyük enternasyonalistlerden biri oldu.

Agır heval, 1968 yılında Sivas'ın Yayladere ilçesine bağlı Yalyalı köyünde dünyaya geldi. Ailesi oldukça yoksuldur ve geçimini çobanlık yaparak sağlamaya çalışır. İlkokulu kendi köyünde okur. Çocukluğunda yoksulluğun verdiği eziklii yaşayan Agır heval sessiz ve hassas bir çocuktur. Okul çıkışlarında ve tatillerde babasına çobanlıkta yardımcı olmakta, bu O'nu doğaya sonsuz bir sevgiyle bağlamaktadır.

İlkokulu köyünde bitiren Agır hevalin ailesi ekonomik sorunlar yüzünden İstanbul'a göç eder. İstanbul'da orta okula başlar. Derslerinde, arkadaşları arasında coşkulu ve başarılıdır. Olgun davranışları O'nun öğretmenleri tarafından sevilmesini sağlar. Öğretmenleri çok değer verir ve O'nu zengin çocuklarının okuduğu okula kaydederler. Ancak okulda okuyan diğer çocuklar Agır hevali yoksul olması nedeniyle küçümserler, arkadaşlık kurmazlar. Bu durumdan çok etkilenir. İnsanları fark gözetmeden seven, hangi konumda olursa olsun eşit yaklaşımı esas alan Agır heval, bu durum karşısında şaşırır, öfkelenir. Okula gitme istemi körelir, o ortamdan soğur. Bu nedenle lise 2. sınıftan ayrılır.

Agır heval adeta bir boşluğu yaşamaktadır. Yaşamında yeni bir karara ulaşır ve Avrupa'ya çıkmaya karar verir. İsviçre'ye gider. Avrupa'ya çıkıncaya kadar herhangi bir devrimci örgütle tanışmamıştır. Avrupa sahasında her örgütün gece, yürüyüş vb. etkinliklerine katılır. Karşılaştığı yaşamdaki haksızlıkların, ezilmişliklerin üzerine devrim düşüncesiyle gidilmesi gerektiğine inanır, ama bu konu yaşamında yeni olan olgulardandır. Bu yüzden her örgütü tanıma, izleme, anlama çabası içerisindedir. Her türlü yayın organını da okuyarak, Türk ve Kürt sol hareketlerini yakından tanımaya çalışır. Türk sol hareketleri çevresinde hareket etse de O aradığını bulamadığını fark etmektedir. Bu süreçte sürekli bir başka olgu, “Kürdistan” karşısına çıkar. Düşüncesinin sınırları gün geçtikçe paramparça olmakta, dünyası genişlemektedir. Kürt halkının yaşadığı ezilmişlik Agır hevala pek çok şeyi hatırlatır.

Agır heval bu süre içinde evlenir, 1 çocuk babası olur. Bu arada yoğun bir araştırma sonucu Kürdistan devrimi düşüncesini benimser. Yaşamında aradığı gerçekliği bulmuştur. Tek alternatif olarak Türk halkını kurtarmanın Kürdistan devriminden geçtiğine inanır. Bu devrimin öncüsü olan PKK'ye katılmanın tarihi bir sorumluluğun yerine getirilmesinde verilen büyük bir şans olduğunu düşünür. Aileden kopuş O'nu başlarda zorlasa da geleceğin yaratıcısı olmanın, tarihi kişiliklere ulaşmanın zorluklardan geçmek olduğunu bilince çıkarır.

1992'nin Kasım ayında İsviçre'den parti saflarına katılır. Temel eğitime gider, büyük bir çıkış yapar. Eğitim süreci boyunca dönüşümü esas alır, yoldaşlarına moral yönünden destek olur.

Eğitim sonrasında hayalini taşıdığı, içinde hep sıcak tuttuğu ülkeye dönme isteğine cevap bulur ve savaşa gönderileceği müjdesini alır.

Ülkeye dönüş hazırlıkları sırasında bir süre Berlin alanında kalır. Burada kısa bir süre kalmasına rağmen halk içindeki olgun, içten, geliştirici, sempatik, fedakar özellikleriyle sevilir, sayılır. Faaliyet yürüttüğü arkadaşlarla ilişkileri militancadır. Hem eleştiriseldir, hem geliştiricidir. Zamanın boşa harcanmamasına çalışır. Paylaşımcı özelliği insanların O'na daha çok saygı duymasına, sevmesine yol açar. Toplumun her kesimiyle bütünleşir.

Parti Önderliği'nin kadına verdiği değer Agır hevalin da esas aldığı konulardandır. Berlin alanında yapılan bir toplantıda bir bayan arkadaş kalkıp konuşması gerekirken kendine duyduğu güvensizlik nedeniyle bunu gerçekleştirmez. Agır heval bu duruma oldukça kızar. ***“Başkan o kadar perspektif sunuyor, ancak siz hala tipik yaklaşımlar sergiliyorsunuz. Özgürleşmek için cesaretli olmanız lazım”*** der.

Heyecanla ülkeye gideceği anı beklemektedir. Ve o gün gelir. Bulunduğu alanda bir veda toplantısı yapılır. Agır heval toplantıda halka şu konuşmayı yapar: ***“Mutluluğumu, sevincimi, heyecanımı, mevcut durumda yaşadığım duyguları dile getirmek isterdim. Ancak bunları kelimelere dökmekte zorlanıyorum. Çünkü hiç bu kadar gururlanmamıştım. Bana verilen bu büyük şansın değerinin bilincindeyim. Bu anlamda partilileşmeye gelmeyen, beni gerileten eksik ve yetmezliklerimin üzerinde durarak, en kısa zamanda gidermeye çalışacağım. Partimizin yürüttüğü Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, Kürt halkını bağımsızlığa kavuşturacağı gibi Türk halkını da kurtuluşa götürecektir. Bu anlamda hepimiz partiye sımsıkı sarılarak üzerimize düşen görev ve sorumlulukları yerine getirmeli ve her türlü fedakarlığı sergilemeliyiz. Ben son olarak sizlere layık olacağımı belirtirken sözümü veriyorum.”***

Agır heval Türktür ve parti O'nu Türkiye çalışmalarında görevlendirmek ister. Ancak O ısrarla savaş ortamına gitmek istediğini belirtir. İsteği parti tarafından kabul edilir.

Artık dağlardadır. Dersim Eyaleti'nde savaşa katılır. Agır heval Dersim'de bir grup yoldaşla birlikte girdiği çatışmada şehit düşer. O, şahadetiyle ardından gelecek militanlara büyük direniş mirasılarından bir örneği bıraktı. Devrime olan inancını, Parti Önderliği'ne olan bağlılığını bu uğurda kanını akıtarak kanıtladı.

Ölümsüzleşen Agır hevalin yürüttüğü mücadeleyi zaferle taçlandıracağız.

Mücadele arkadaşları

Dürüstlük ve moralin timsali

Adı, soyadı: **Diyadin AKSÖZ**
Kod adı: **Rüstem Menal**
Doğum tarihi ve yeri: **1972, Gülveren köyü-Midyat**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi: **11 Haziran 1994, Gerdi-Zağros**

Rüstem heval, 1972 yılında Midyat'ın Gülveren (Bahveri) köyünde dünyaya gelir. Ailesi ortahalli olup geçimini tarımla ve hayvancılıkla sağlar. Aile ortamında çok serbest olarak yetişir. O yüzden evde ve köyde yaptığı küçük yaramazlıklarla tüm köyün çekindiği ve aynı zamanda sevdiği bir çocuktur. Çünkü yaptığı yaramazlıklar her ne kadar köy halkını ve ailesini rahatsız ediyorsa da başından geçen olaylar moral ve neşeye yol açtığından sevilir. Rüstem heval küçükken kavgacı yönüyle bilindiği için tüm çocukların çekindiği birisidir. İyi ve zararsız insanlara karışmamakla beraber köyde iyi olmayan ve başkalarına zararı dokunan insanlara karşı büyük bir kin kapar, mutlaka onlara zarar vermeye çalışır. Köyde özellikle kötülüğü dokunan evlerin camı sürekli Rüstem heval ve örgütledikleri çocuklar tarafından kırılır. Bu davranışıyla belki adalet getiremezdi fakat kendi olanakları ve de yöntemleriyle bir savaşım veriyordu.

Rüstem heval okul çağına geldiğinde ailesinin zoruyla okula gönderilir. Çünkü o gittiği ilk gün bile okula ısınamamış, Türkçe konuşan ve arkadaşlarını döven kravatlı adamdan hiç hoşlanmamıştı. Okula dört gün devam eder. Sonra öğretmenin onu dövmesiyle eve kaçar. Ailesinin de bu davranışa "olabilir, öğretmendir" demesiyle artık onun için okul kapısı kapanmıştır. Bir daha o kırmızı damlı binaya hiç gitmez.

Rüstem heval biraz büyüdükten sonra özellikle ailenin onun üzerine kurmak istediği hakimiyeti kabullenemez. Sürekli aile baskısına tepki duyar ve özgürlüğünün kısıtlanmayacağı bir yere gitmeyi hayal eder. Daha 12-13 yaşlarındayken babasının cebinden aldığı parayla Midyat'tan Adana'ya gider. Otobüsten inerken kendisini yutacakmış gibi gelen kalabalık karşısında kendisini savunmasız ve yalnız hisseder. Otogara yakın yaşlı bir dükkancının yanına gider. Bu yaşlı adam onu evinde iki-üç gün barındırdıktan sonra polislere teslim eder ve tekrar köye gönderilir. Artık ev ve köy halkı ona daha ciddi yaklaşır. Fakat Rüstem hevali bu kararından caydıramazlar. Biraz kaldıktan sonra ikinci bir deneme daha yapar ve İstanbul'a gider. Orada iş bulur ve böylece kimsenin ona karışamayacağı bir yaşamı oturtur. Çalıştığı inşaatlarda yardımseverliğiyle geniş bir arkadaş çevresi edinir. Çevresinde saygı duyulur ve kabul görür.

Rüstem heval İstanbul'da olduğu sırada partili arkadaşlarla tanışır. Arkadaşların yakın ilgisi ile kısa sürede gelişir. Bu sefer daha büyük kötülerden hesap sormak tutkusuyla bir daha kopmamak üzere ülkeye geri dönüşü yapar. Artık gerçek düşmanı tanımıştır ve yıllarca böyle bir yaşamı Kürt gençlerine kader haline getiren bin yılların düşmanıyla hesaplaşma yemini ile yüklüdür.

Rüstem heval kararını vererek Cizre'ye, oradan Cudi ve daha sonra da Haftanin'e geçer. Siyasi eğitimde zayıflığını bildiği için kendisini gücü oranında katar. Bu süreçte Güney Savaşı başlar. Daha yeni ve tecrübesiz olduğu için geri cephede görevlendirilir. Yaralı düşen arkadaşlara yaptığı yardım ve gösterdiği fedakarlıklarla dikkatleri üzerine çeker. Yaralı bir arkadaşı üç saatlik yolda sırtlayarak arkadaşı kurtarır. Güney Savaşı'ndan sonra Zelê'ye geçer. Zelê'de hem eğitime, hem de yaşama devrimci bir sorumlulukla katılır. Arkadaşlarla ilişkilerinde kolektif yaşam ve üstün morali ile çevresine neşe saçarken, eğitimde kalkıp konuşmakta ilk başta biraz çekingen kalır. Böyle çekingen olmanın doğru olmadığı, mutlaka katılması gerektiği bilinciyle bir gün karar verir ve mutlaka kalkıp konuşacağını arkadaşlara söyler.

Rüstem heval işte yine böyle eğitim oturumunda defterine bir soruyu kaydeder, soru sormak için elini kaldırır. Eğitimci arkadaşın "buyrun Rüstem heval, bir diyeceğin mi var" sözüne karşın Rüstem heval ayağa kalkar defteri yere düşer ve heyecanın bir sonucu olarak ki soracağı soru aklına gelmediği için "Hayır heval, bir diyeceğim yok" der. Bu durumda tüm yapı kendisini tutamayarak kahkahalar atar. Başlangıçta bu durumu yaşayan Rüstem heval daha sonraki süreçte kendisini tamamıyla eğitime verir. Ve kendisini hızlı bir biçimde geliştirerek eğitim devresini başarıyla bitirir.

Zelê'de düzenleme yapılıp 1993 yaz ortalarında Xankûrkê, oradan Avaşin, daha sonra Herke mıntıkasına geçer Rüstem heval. Burada da yine kişiliğiyle yaklaşımlarıyla ve tatlı sohbetleriyle hemen yapının sevgisini kazanır. Özellikle pratik faaliyetlere kendisini mutlaka katar. Bu süreçte Çarçele operasyonunda 8 B-7 güllesini sırtında taşır. Çarçele zirvelerinden Deriyê Kera'ya kadar yükünü kimseye vermez. Çok yorulduğu için arkadaşlara "Arkadaşlar eğer bir gün ben Kürdistan haritasını yaparsam Deryê Kera'yı haritadan sileceğim" demesi arkadaşların yorgunluklarını unutmuşcasına gülmelerine sebep olur.

1993-94 kış eğitim sürecinde başarılı bir hazırlıktan sonra Gerdi mıntıkasında pratiğe çıkar. İki-üç küçük eylemden sonra Grana-Rize-Zête baskınına katılarak başarılı olur. Daha sonra Besê'de düşmanla iç içe geçen bir çatışmada bsifingini alıp hızla tepeyi tutmak isterken, kahpe kurşunlar vücuduna saplanır. Rüstem hevalin şahadeti alanımızda çeteciliği yıkmaya ve genelde mücadeleyi ilerletmemize ışık olacaktır.

Mücadele arkadaşları

Bombanın sesiyle ölümsüzlüğe yükseldi

Adı, soyadı: **Sinan AKTAŞ**
Kod adı: **Welat**
Doğum yeri ve tarihi: **Malatya-Hançerli köyü, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1993**
Şahadet tarihi ve yeri:**1994, Zağros**

Welat heval, 1976 yılında Malatya'nın Akçadağ ilçesi Hançerli köyünde ortahalli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Babasını küçük yaştayken kaybetti. Bu nedenle diğer kardeşleriyle birlikte TC'nin bölgede asimilasyon ve özden boşaltma aracı olarak kullandığı yatılı okullara gitmek zorunda kalır. İlkokulu bitirdikten sonra, ailede en büyük olan ablası ve iki ağabeyinin Ankara'da çalışıyor olması nedeniyle oraya taşınırlar.

Yakın çevresinin 12 Eylül öncesi Türk solu içinde yer almış olması nedeniyle mücadeleye karşı inançsızlaşan ve kişisel çıkarları peşinde koşan insanlar halindeyken, çekilen zorluklar Welat hevalin ailesinin mücadelede umudu görmesine yol açar. Mücadeleyle ilgili tartışmalar sıkça evde yaşandığından, Welat heval ve iki ağabeyi mücadeleye aktif olarak ilgi duyarlar.

Welat heval bir yandan okulda başarılı olurken, diğer yandan okuldaki gençlik komite çalışmalarına aktif katılır. Dürüstlüğü ve güleryüzlülüğüyle, ayrıca her geçen gün mücadeleye kendini aktif katmasıyla arkadaşları arasında saygın bir yer edinir. Lise 2. sınıfa kadar okuduktan sonra özellikle partinin yoğunlaşan faaliyetleriyle, Kürdistan halkının özel savaş taktikleri yoluyla yutulması ve yok edilmesi rolü biçilen metropol alanlarının artık Kürdistan halkının diriliş ve lanetli yaşama karşı intikam marşlarının haykırıldığı alanlar haline dönüştürülmesinden etkilenen Welat heval ve iki ağabeyi parti saflarına katılmaya karar verirler. Önce büyük ağabeyi, kısa bir süre sonra da diğer ağabeyi ve kendisi saflara katılır.

Welat heval, 1993 yılı başlarında saflara katılmak için sürekli ısrar ederken, evin en küçüğü olması ve iki ağabeyinin saflarda olması gerekçesiyle mücadeleye bulunduğu yerde katılması istenir. Ama O kesinlikle bunu kabul etmeyip, insanın yeniden yaratıldığı kutsal saflar olan gerillaya katılmaktaki kararlılığında diretir.

Nisan, 1993 tarihinde Ankara'dan Serhat'a, oradan Zelê kampına geçer. Her yeni savaşçı gibi temel eğitim kampına alınır. Eğitim kampında özellikle yaşı küçük olmasına rağmen eğitime katılımı, yaşama uyumu, görevlere yaklaşımı, arkadaşlarıyla ilişkisi ve yüksek moraliyle yapı içerisinde de kısa sürede sevilen ve sayılan bir konuma gelir. Sivil yaşamında çalışmayıp, daha çok okul okumasından dolayı görünüşte birçok arkadaşta "pratikte yürüyemez, pratik sahada çok zorlanır" izlenimini uyandırmasına rağmen, özellikle kamp yaşamında görevlere sarılışı ve sarfettiği çabayla ne kadar azimli, kararlı olduğunu ortaya koyar ve bu izlenime cevap verir.

1993 Temmuz ayı başlarında Zelê'den Urmiye'ye, oradan da Zağroslar üzeri Kuzey'e geçer. Yapılan pratik düzenlemede Zerzan-Xumara bölüğünde yer alır. Bölüğe katılır katılmaz Tise'de düşmanın operasyon koluna yönelik eylemde yara alır. Eylem bittikten sonra arkadaşlar içerisinde eylem anılarını öylesine içten ve canlı anlatması kendisinde savaş ruhunun ne kadar diri olduğunun adeta bir kanıtıdır.

1993 pratiği daha çok Herki alanında geçer. Bu sahada da olgunluğu, çabası, sorumluluk duygusu ve hiçbir arkadaşın kalbini kolay kolay kırmayacak yoldaşlık ruhuyla beraber pratik süreçte girdiği eylemler sonunda kazandığı tecrübeyle askeri ruha, askeri kişiliğe tam olarak ulaşabilmek anlamında büyük umutlar verir.

Hem teorik, hem pratik olarak gelişmeye açık olan, partinin değişim ve dönüşüm ilkesi çerçevesinde kendisini sürekli yenilemeye çalışan Welat heval, bu başarılı yürüyüşüyle Behdinan Eyaleti 9. Bölge Konferansı'na delege olarak katılır. Konferans sürecine aktif olarak katılım ve savaş sorunları karşısındaki yoğunlaşması arkadaş yapısının gözünden kaçmaz.

Konferans sonrası yapılan düzenlemeyle Ana Hareketli Birliğe geçer. Kısa sürede büyük hazırlıklar yapılır ve O da her arkadaş gibi düşmana olan kinini kusmak için adeta can atar. Burada düşmanın bir operasyonu karşısında kuşatmaya alınır. Sabahtan öğleye kadar kahramanca savaşırken Welat heval yaralanır. Arkadaşların yardım etmek istemelerine rağmen, durumun olumsuzluğunu gören Welat heval daha fazla kayıp yaşanmaması için ısrarla "Bana bomba verin ve kendinizi kurtarın" der. Arkadaşlar bir çare bulunur ve daha sonra gelip alınır düşüncesiyle Welat hevali kayalıkların arasında saklayarak geri çekilirler. 15 saniye geçer geçmez Welat hevalin **"Yaşasın Başkan APO"** haykırışından sonra bombanın direniş ve zaferi sembolize eden sesi gelir.

Welat heval şehitler kervanında yerini bu şekilde alır. Ölümde yaşamı yaratmanın yüceliğini gösterir. Bu tertemiz bir ruhun kendisini bir halkın özgürlük ruhu kazanışına katmasıdır. Onun savaşını sürdüreceğiz!

Silah arkadaşları

Gazi Mahallesi şehitlerinin intikamı

ARGK'NİN '95 NEWROZ ATILIMIYLA ALINIYOR

27 Şubat 1995

■ Bitlis kırsalında iç içe çatışma: Geniş bir sahaya yayılan bu çatışmada 12 düşman askeri öldürüldü. Döşenen mayının patlamasıyla 1 yüzbaşı, 1 astsubay, 1 asker ve 4 çete öldü. Birkaç gün süren çatışmada ise da 27 düşman askeri öldürüldü. Tüm çatışma boyunca 11 gerilla şehit düştü.

■ Yüksekova'da bir telefon santrali tahrip edildi.

1 Mart 1995

■ Lice-Kulp arasında düşman askeri konvoyuna ARGK pususu: 7 cemse vuruldu. Düşmanın kayıpları kesin belirlenemedi.

■ Bagok'ta ARGK gerillalarıyla düşman güçleri arasında büyük çatışma: 8 düşman askeri öldürüldü, 40 asker yaralandı. 1 ARGK savaşçısı şehit düştü.

■ Ömeryan'da Xıreb ve Çinesa köyleri kırsalına çıkan düşman gücüne ARGK pususu: Düşman gücüne çok sayıda kayıp verdirildi.

2 Mart 1995

■ Çınar kırsalında ARGK gerillalarıyla düşman güçleri arasında çatışma: Düşmana kayıplar verdirildi. Ancak kesin sonuç öğrenilemedi.

■ Bismil'de 1 ajan ARGK şehir birimince cezalandırıldı.

■ ARGK kurallarına uymayan Diyarbakır Lüks firmasına ait bir otobüs Diyarbakır'da yakıldı.

3 Mart 1995

■ Düşman güçlerince askeri amaçlı kullanılan Yüksekova'ya bağlı Germik köyündeki sağlık ocağı yakılarak imha edildi.

5 Mart 1995

■ Avdirek karakol tepecilerine ARGK saldırısı: 3 düşman askeri öldürüldü, 1 asker yaralandı. Biri portatif olmak üzere 7 adet G-3 silahı, 120 adet G-3 mermisi, 1 adet dürbün, 1 adet kol saati, 1 adet askeri çanta, 1 adet palaska ve bazı özel eşyalar kamulaştırıldı.

■ Kaşuri'den Uludere'ye düşman askeri taşıyan otobüse ARGK pususu: 30 asker öldürüldü. Yaralı sayısı belirlenemedi.

■ Kulp-Hamzalı korucu köyü yolunda ARGK mayını patladı: Kesin sonuç öğrenilemedi.

■ Güney-Batı'da gerilla saflarına sızdırılmak istenen 3 kişi ARGK tarafından sorguları yapılarak ölümle cezalandırıldı.

7 Mart 1995

■ Gabar'da araziye çıkan düşman gücüne ARGK darbesi: Düşmanın kesin kayıpları belirlenemedi. 3 askeri çanta, 100 adet G-3 mermisi, 1 adet fotoğraf makinası ve bazı özel eşyalar kamulaştırıldı.

■ Wargenima karakoluna ait 100 koyun ARGK gerillalarınca kamulaştırıldı.

9 Mart 1995

■ Nusaybin'de operasyona çıkan düşman güçlerine ARGK pususu: Çok sayıda kayıp veren düşman kayıplarını gizledi.

10 Mart 1995

■ Mardin-Habızbına mıntıkasından 4 çete ARGK tarafından alıkonuldu. 2 adet kalaşnikof, 2 adet av tüfeği mermileriyle birlikte kamulaştırıldı. Bagok'ta çatışmadan sonra 1 adet G-3 roketi, bir askeri sırt çantası, 1 adet ışıldak ve 1 adet askeri parka kamulaştırıldı.

11 Mart 1995

■ Haftanin'e bağlı Meydan taburu tepecilerine pusu kuruldu: Düşmanın 6 askeri öldürüldü.

■ Gabar-Diava köyü kırsalında ARGK pususu: 4 düşman askeri öldürüldü.

■ Şifreza taburu taciz edildi. 2 asker yaralandı.

12 Mart 1995

■ Çemişgezek'e bağlı Hazeri köyünde konumlanan düşman mevzilerine ARGK gerillalarının sızma eylemi: 10 düşman mevzisi ele geçirildi, 10 düşman askeri öldürüldü. 1 adet portatif G-3 silahı, 1 adet MG-3 silahı, 5 adet MG-3 şeridi ve 360 adet mermisi, 2 adet M-18 silahı, 2 adet şarjör ve 150 mermisi, 1 adet 14'lü tabanca, 1 adet M-16 silah dürbünü, askeri parke, yağmurluk, 7,5 milyon TL, 1 adet kol saati ve bazı özel malzemeler kamulaştırıldı.

■ Sason'a bağlı Tilkan çeteleri ARGK mayınına bastı: 2 çete ağır yaralandı.

■ Kulp-Sason çatışmasında öldürülen bir çetenin cesedi gerillalar tarafından bulundu. Çetenin üzerindeki 1 adet kalaşnikof mermileriyle birlikte kamulaştırıldı.

■ Kulp-Şexhamza köyü çeteleri arasında çatışma: 1 çete öldü, 2 çete yaralandı.

■ Çukurca'da çetelerle düşman güçleri arasında çatışma: 1 düşman subayı yaralandı.

15 Mart 1995

■ Baban mıntıkasında düşman güçleriyle ARGK birliği, arasında çatışma: Düşman kayıplarını açıklamadı. 2 ARGK gerillası şehit düştü, bir gerilla da yaralandı.

■ Beşiri petrol sahasında 18 petrol kuyusu ve 3 yüksek gerilimli elektrik direği gerilla tarafından imha edildi.

16 Mart 1995

■ Raman petrol sahasında 3 petrol kuyusu ARGK tarafından imha edildi. Gerillalarca döşenen mayın patladı: 1 düşman askeri öldü. 2 asker de yaralandı.

■ Cizre'ye bağlı Çeraşa tabur tepecilerine ARGK'nin iki koldan saldırısı: 4 düşman mevzisi tam olarak ele geçirildi. Düşmana ağır kayıplar verdirildi. 5 askerin öldüğü tespit edildi.

■ Besta-Burcina karakol tepecilerinin yaktıkları ateşte elbombası patladı: Kesin sonuç öğrenilemedi.

■ Çukurca'da bir elektrik trafosu ve verici tahrip edildi.

17 Mart 1995

■ Şırnak'a bağlı Maden tank taburuna taciz ateşi. 1 tank tahrip edildi. Ayrıca tabur tepeci mevzileri mayınlandı. Mayınların patlamasında düşman kaybı öğrenilemedi.

■ Şırnak merkezine sızma yapılarak yeni yapılmakta olan askeri binalar tahrip edildi. Kömür ocağında üslenen askeri birliğin çadırları tarandı; sonuçlar öğrenilemedi.

■ Çukurca şehir merkezinde 4 ajan ARGK tarafından tutuklandı.

■ Çukurca'ya yapılan yığınak sırasında 2 askeri araç uçuruma yuvarlanarak 26 asker öldü. Yaralıların sayısı belirlenemedi.

■ Çukurca yoluna döşenen mayının patlamasında 1 panzer infilak etti; düşman kaybı öğrenilemedi.

18 Mart 1995

■ Silopi'ye bağlı Çite köyüne gitmekte olan düşman konvoyuna ARGK pususu: 1 cemse tümden imha edildi, 1 cemse darbelendi. 8 düşman askeri öldürüldü, 5 asker yaralandı.

■ Uludere'nin Derha ve Bileh köyleri kırsalında düşman güçleriyle ARGK arasında çatışma: Düşmanın kayıpları öğrenilemedi.

19 Mart 1995

■ Cudi dağı eteklerinde pusu ve üç saatlik çatışma: 53 düşman askeri öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı.

■ Çukurca yolunda ARGK mayınına çarpan bir panzer infilak etti: Panzer içindekilerle birlikte imha olmuştur.

■ Çukurca'nın Marufa köyünde ARGK birimiyle düşman arasında çatışma: 1 düşman subayı yaralandı.

■ Midyat-İdil karayolunda operasyon timlerine 4 ayrı yerde pusu: Düşmana çok sayıda ölü ve yaralı verdirildi, kesin sonuçlar öğrenilemedi.

■ Batman-Kozluk karayolunda ARGK denetimi: 2 düşman panzeri roketlerle darbelendi ve tarandı. Düşmanın kayıpları öğrenilemedi.

23 Mart 1995

■ Nusaybin-Cizre karayolunda kontrol eylemi yapıldı.

■ Kerboran'a bağlı Amara çete köyünde asker ve çetelere pusu: 3 düşman askeri öldürüldü.

■ Çukurca'daki Pinyaniş taburuna havanlı saldırı: 13 düşman askeri öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı.

■ Eruh şehir merkezindeki subay lojmanlarına üç koldan roketli saldırı: Büyük oranda lojmanlara büyük oranda hasar verdirilirken, düşman kayıpları konusunda kesin sonuç öğrenilemedi.

HERKES SAVAŞA!

Halkımızı savaşa çağrıyoruz. Yediden yetmişe herkese Kürdistan kurtuluş savaşında yer veriyoruz! Gün bugündür. Gecikmeden bu kutsal devrim savaşına kim ne verebiliyorsa, kim ne yapabiliyorsa, yarın veya daha sonra değil, hemen bugün versin ve yapsın!

Düşmanımız ve onun bütün destekleyicileri, Kürdistan'a ve halkımıza karşı tarihte görülmemiş düzeyde her türlü savaş tekniği ve hileyle savaş açmıştır. Tam bir vahşet, barbarlık ve soykırımı uyguluyorlar. Topraklarımıza ve dağlarımıza tonlarca bomba bırakıyorlar. Çocuklarımızı, kadınlarımızı, gençlerimizi, yaşlılarımızı hedef gözetmeksizin katlediyorlar.

İşte buna dur demenin günü bugündür.

Özgür Kürdistan'da özgür yaşamak için hemen bugün savaşa katılın!

Gençler, yeriniz ARGK saflarıdır. Göreviniz, Kürdistan'dan Türk ordusunu kovmaktır.

Gençlik bugün için vardır.

Yarını beklemeyin.

Bu tarihi bir şans ve fırsattır. Mutlaka değerlendirin, kaçırmayın.

Örgütümüz; bu şans ve fırsatı savaşmak isteyen herkese tanıyor.

Dağlarda, metropollerde ve diğer sahalarda savaşmak isteyen herkes hemen başvuruda bulunsun.

Başvurular hemen değerlendirilip, cevap verilecektir.

GÜN; TOPYEKÜN SAVAŞA KATILMA VE ZAFERİ KAZANMA GÜNÜDÜR!

ERNK AVRUPA ÖRGÜTÜ

Sason ve Kulp'ta hareketli savaş denemesi

Kulp'a bağlı Hamzalı çete köyünde konumlanan düşman güçlerine etkili darbeler vurmak için ARGK gerillaları gecenin geç saatlerinde köyün karşısındaki iki tepeye yerleşiyor. Sabah saat altıda düşman iki koldan araziye çıkmak istiyor. Düşman gücünün bir kolu önce etkin bir vuruşla yarım saat kadar ateş altında tutuluyor. Burada düşmana çok sayıda kayıp verdiriliyor. Öldürülen düşman askerleri üzerinden silah kaldırılmak istenirken, 2 ARGK savaşçısı şehit düşüyor. Bu sefer çatışma öğle saatlerine kadar sürdürülerek düşmana yeni kayıplar verdiriliyor. İkinci koldaki düşman gücü de etkili vuruluyor. Düşman burada da ölü ve yaralılarını gizliyor. Gerilla eylem planlamasına uygun olarak kademeli bir geri çekilmeyi yapıyor. Uygun bir mevkide üslenerek yardıma gelen birkaç köyün korucuları pusuya düşüyor; 1 çetebaşı öldürülüyor, 2 çete de yaralanıyor. Yine kademeli bir şekilde geri çekilme yapılarak Gıresor'a çekiliniyor. Burada da akşama kadar çatışma sürdürülüyor 3 çete öldürülüyor. 11 çete de yaralanıyor. Gıresor çatışmasında bir gerilla şehit düşüyor, bir gerilla da yaralanıyor.

Kulp tarafından gelen bir askeri konvoy saat 11.00'de pusuya düşürülüyor. İki cemse içindeki askerlerle birlikte roketlerle darbeleniyor. Burada da düşmana çok sayıda kayıp verdiriliyor. Düşman bu kayıplarını da gizledi.

Sason-Herabe karakol tepesine gerilla pususu: Düşman gücü toplu olduğu bir sırada yakın mesafede ateş altına alınıyor. Gerillalarca tespit edilen düşman kaybı 6 askerdir. Akşama kadar düşman gücü araziye çıkamıyor.

Yine aynı saatlerde Çaçaş karakolu tepesine etkili taciz ateşi yapılıyor. Bu taciz ateşinde 1 düşman askeri öldürülüyor.

Saat 9.30'da da Sason yolunda bir askeri konvoy pusuya düşürülüp bir cemse vurularak içindekilerle imha edildi. Kesin kayıp sayısı belirlenemedi. Bu tek koordineyle ve planlı geliştirilen günlük hareketli savaş denemesinde düşmana etkili darbe vuruldu, ancak kesin sonuçları düşman gizlediği için tam öğrenilemedi.

ARGK Newroz ateşiyle Dersim'de vurdu: 87 asker öldürüldü

Dersim'den Ovacık'a giden bir düşman konvoyuna ARGK pusu kurdu. 14 cemse, 4 panzer, 1 taksi ve daha onlarca araçtan oluşan düşman konvoyu pusuya düştü. Pusuya düşürülen tüm araçlar, başta panzerler olmak üzere roketlerle tahrip edildi, 87 düşman askeri öldürüldü, çok sayıda düşman askeri de kendini suya attı ve bir kısmı boğuldu. Ayrıca çok sayıda düşman askeri de yaralandı. 10 ARGK gerillası da şehit düştü.

Parti üzerine...

Baştarafı 11. sayfada

kabul edilmeyeceğini, ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri düzeyde alınan her görevin önderlik tarzı ve yetkin partileşme ölçüleri doğrultusunda mutlaka başarılması gerektiğini, ancak bu temelde "partiliyim" denilmeye hak kazanılacağını vurgularken, bunun gerekleri yerine getirilmediği halde, "partiye geldim, PKK'li oldum, kadro oldum; ebedi PKK'liyim, orduya katıldım, komutanım, cephede işin başındayım, kitle önderiyim" türünden ucuz yaklaşımlar göstermenin partileşme ile ilgisi olmadığını belirtir.

PKK'lileşmek; sosyalizme yaratıcı, demokrasiye ve ulusallığa ise devrimci yaklaşım demektir. PKK'lileşmek; antiemperyalist, anti-sömürgeci, anti-feodal olmak, gericiliğe ve özel savaşa karşı yetkin ve amansız mücadele etmek, yine değer yaratmak, savaşmak, savaştırmak demektir. PKK'lileşmek; fedakarlık, cesaret ve inisiyatif temelinde "ne kadar ilişki, ne kadar örgüt, ne kadar gerilla yarattım, ne kadar ordu örgütledim, nereye nasıl vurdum, nereyi nasıl ele geçirdim" dememizi sağlayan, yani görev ve örgütlenmede başarıyı mümkün kılan yol ve yönteme sahip olmak demektir.

PKK'lileşmek; gerilla ve cephede öncülük yapmak, ortayolculuğu bırakmak, yetersiz devrimciliğe son vermek, provokatif-komplocu yaklaşımları aşmak, önderlik tarzına ve örgüte karşı direnmekten vazgeçmek, devrimci ve militan özellikleri esas almak, iç düşmana karşı hem kendi şahsında, hem de yapı içinde mücadele etmek ve yeterlilik sınırlarını aşmak ve bu temelde partileşmek demektir.

PKK'lileşmek; emek gaspına, hırsızlığa, savaş ağalığına, düşmanın denetleyebildiği örgütlenme tarzına ve gaflete karşı durmak, her türlü yetersizliğin düşmanı ifade ettiğini bilerek mücadeleyi bir de bu temelde yoğunlaştırmak demektir.

5. Kongremiz, partileşme yolunda bunları vurgularken, önderlik gerçeği ve tarzının tek kazandıran tarz ve gerçeklik olduğunu belirtir. Parti Önderlik tarzı anlaşılmadan, bu tarz esas alınıp partileşilmeden, mücadele yaşamının sürdürülemeyeceğini, birçok pratik kanıtlayarak altını çizmiştir. Parti Önderliği'nin insanlığa ve devrime sorumlu, duyarlı ve hassas yaklaşımı savaşta ve yaşamda esas alınmaz, bunun yüksek temposu, tarzı, ruhu, yaşatıcı özelliği, yine yüksek kolektivizmi, denetimi, öngörüsü, hakimiyeti, atılımcılığı, yaratıcılığı yakalanmaz ve büyük disipline oldukça bilimsel yaklaşım ve katılım sağlanmazsa, önümüzdeki döneme beklenen cevabın verilemeyeceğini açıkça ilan eder.

Bunun için;

a) Parti Önderliği'ne, partiye, değerlere, bilimselliğe ve devrimci ölçülere oturmayan, PKK militan gerçekliğine uymayan, kör bir duygusallığın ötesine geçmeyen, bu nedenle de her defasında yetmez bir pratiği sergileyen, partimizin başarı sınırına yaklaşmayan, yine kendini bu konuda eğitmeyen ve yeterli düzeye çıkarmayan, müritçe bağlılığı ve bu temelde parti yaşam ölçülerine girip görevlerine sahip çıkmayarak, iç düşmana zemin sunan ve partileşmede her türlü aşınmaya yol veren fanatizmi reddeder

b) Parti ortamımızı laf kalabalığı ve demagojiye boğarak devrimci eylem hattını saptıran, teoride doğruları söyleyen ama onu yaşamayan, pratiğe teğet geçen, kendini doğru katmayan, vermeyen, üretmeyen, ama parti değerleri üzerinde ucuzca laf üreten, parti-ordu yaşam gerçekliğini çarpıtan, askerileşmeyip ordu disiplinine gelmeyen, partileşme ve ordulaşmayı bulanıklaştırarak neredeyse mümkün olmaktan çıkaran küçük-burjuva lafazanlığını ve buna benzer tutum ve yaklaşımları şiddetle mahkum eder. Bu tutum ve anlayış sahiplerini doğru devrimci, yaşam ve eylem çizgisine gelmeye çağırır. Bu tutumda ısrar edenlere meydan verilmeyeceğini ilan eder.

c) Yarı-feodal, yarı-burjuva özellik, kültür ve yaşam alışkanlıklarından kaynağını alan (partimize) ağavari, despot, geri ve bastırmacı, yaşam ve yönetim tarzını dayatan, böylece savaş ve ordu güçlerimizin gelişimini sekteye uğratan, çarpıtan, dağıtan, geri, dar ve tutucu köylü özelliklerinde ısrar eden, ordu disiplinini esas almayıp parti-ordu resmiyeti yerine ahbap-çavuşluğu ve laçkalığı geçirerek parti yaşam ve değerlerini aşındıran ve bu temelde her türlü geri anlayış ve yaşam özelliklerine yer veren ağavari tutum ve davranışları mahkum eder ve sökülüp atılmasını hedefler.

d) Bireyciliğin her türlüsünü partileşme önünde ciddi bir engel olarak görür. Partimizin bütün iç işleyiş esasları ve tarzını kendi bireysel egoizm ve ihtirası uğruna ayakları altına alarak, bütün bunların yerine kendi parti dışı tarz ve yöntemini geçiren, parti yapısını bastırıp tasarrufu altına alarak partinin demokratik tartışma ortamını çarpıtan ve boşa çıkaran, parti otoritesi yerine kendi otoritesini hakim kılmaya çalışan, kendine sevdalı, kendini tüm gelişmelerin merkezine koyan, bireysel iktidar hastalığıyla devrimci iktidar yolunu tıkayan, bölgeci, eyaletçi diyebileceğimiz dar, tehlikeli tutum ve anlayışları esas alıp ulusallaşmayı yadsıyan ve böylece partileşme ve ordulaşmaya ket vuran bireysel tarzları şiddetle mahkum eder. Tüm partilileri büyük bir önemle bu anlayış ve tarza karşı mücadeleye çağırır.

Bütün bu temel yaklaşımlara bağlı olarak tüm partililerin önüne, parti öncülüğünü, mücadelenin her alanında mutlak surette tesis etmeyi, yaşama hakim kılmayı, engellenemez ve vazgeçilmez bir görev olarak koyar.

Bu temelde 5. Kongremiz;

1- Partileşmede en temel görevlerden birisinin, şimdiye kadar gerçekleşememesinin neden ve sonuçları açığa çıkarılarak ortaya konulan, sağlam, yeterli ve işleyen bir merkezileşmeye ulaşmak olduğu gerçeğinden hareketle, doğru devrimci anlayış temelinde tüm parti, ordu ve cephe çalışanlarına hükmeden, taktiğin bütün esaslarını gelişen politik dönemlere göre uygulayan, Parti Genel Başkanlığı'nın denetiminde süreçlere yön veren ve 29 asil, 11 yedek üyeden oluşan güçlü bir parti merkez komitesinin örgütlenmesini,

2- Kongremizce seçilen Parti Genel Başkanlığı ve Merkez Komitesi'nin bütün bu çalışmaların başarıyla yürütülmesinden sorumlu ve yetkili kılınarak, onların yönetiminde Başkanlık Konseyi ile diğer bağlı büroların oluşturulmasını,

3- Kongremizce seçilen Merkez Disiplin Kurulu'nun parti çalışmalarında ortaya çıkan tüzük ihlallerini görüşmek ve karara bağlamakla yükümlü kılınıp, bu kurulun 7 asil, 3 yedek üyeden oluşturulmasını,

4- Başkanlık Konseyi ile Merkez Komitesi'nin Parti Genel Başkanı'nın yaşam ve çalışma tarzına uygunluk arzetmeyen, onun çalışma temposunun gerisinde kalan ve kolektivizmi yadsıyan her türlü bireyci ve dar çalışma tarzını aşarak, kendisini ülkenin bütününden sorumlu görüp, proletaryanın kolektif irade birliğini temsil eder seviyeye çıkarması ve Genel Başkanlığın başarı getiren çalışma üslubunu esas alıp gereklerini yerine getirmekle yükümlü kılınması ve kendi bireysel tarzını esas alıp çalışmasını, Parti Genel Başkanlığı ve Merkez Komitesi'nin denetimine kapalı tutan, faaliyetlerinde parti politikası ve taktiği ile çelişen Merkez Komite üyelerinin, Parti Genel Başkanlığı tarafından görevinden alınarak, Merkez Disiplin Kurulu'na sevk edilmesini sağlayan işleyiş mekanizmasının oturtulmasını, karar altına alır.

En iddialı, en umutlu bir ...

Baştarafı 4. sayfada

manı saf dışı bırakan eylemlerinin gerçekleşmesi, bu Newroz'u ne denli güçlü ve yerinde karşıladığımızı gösteriyor. Bu düşmanın beklentilerinin, özel savaş imha-cinayet birliklerinin çabalarının boşa gittiğini gösteriyor.

Bu önümüzdeki yılda yapacaklarımız da, daha şimdiden bellidir. Sürgünde bir Kürdistan Parlamentosu daha şimdiden düşmanı ürkütüyor. 1920'lerde "iki halkın meclisidir" diye kurulan TBMM'nin, bu yetmiş yıldır nasıl Kürt halkının ve tüm azınlıkların imhasını, giderek asimilasyonunu tamamladığı bilinmektedir. Oysa başlangıçta verilen sözler böyle değildi. TBMM'nin, halkların eşit ve özgür bir meclisi olduğunu söylemelerine rağmen, hileyle, daha sonra da katliamlarla Türk şovenizmi giderek körüklenmiştir. Geçen yıllarda da DEP'li milletvekillerine uygulanan çirkin saldırılardan ve onların parlamentodan çıkarılmalarından sonra, artık Kürdistan halkının siyasi iradesini, parlamento ve meclis gücünü ortaya çıkarmak kaçınılmaz bir görev olmuştur. Şimdi bu görev de gerçekleştirilmeye doğru yüz tutuyor. Sadece sürgünde değil, en yakında Kürdistan'ın kurtarılmış bölgelerinde Ulusal Meclis teşekkül edecektir. Daha şimdiden, uluslararası alanda emperyalist ağababalarınca ne kadar desteklenirse desteklensin, TC diplomasisinin bunu artık önleyemeyeceği, sömürgeci güçlerin Kürdistan üzerinde şimdiye kadarki ittifaklarının da artık bir daha tutturulamayacağı anlaşılmıştır.

Bu anlamıyla, gerek emperyalizmin ve gerekse sömürgeciliğin geleneksel Kürdistan politikaları yıkılmıştır. Ve bir daha da bunun tamiri mümkün değildir. Bu anlamda kemalizmin yok edici yetmiş yıllık politikaları artık tüketilmiştir. Bir daha da maskelemekle, demagojiyle tutturulması mümkün değildir.

Bu yılbaşında bunu çok rahatlıkla görebilmekteyiz. En önemlisi de tüm bu gelişmelerin temelinde yatan gerillamız, yenilmesi şurada kalsın, ilk defa yerli yerinde tüm Kürdistan'ın stratejik noktalarında üsleniyor. Doğru kurallar, birlikler biçiminde derinliğine, genişliğine yayılıyor. Eksikliklerini hızla aştığı gibi, doğrulara da hakim oluyor. Bu da demektir ki, 1995 yılında gerilla savaşı ilk defa istenildiği gibi ordulaşıp savaşacaktır. Büyük bir gelişme buna bağlıdır. Şimdiye kadarki gelişmelerin esas nedeni, bu gerilla savaşı olduğu gibi, bundan sonra da daha çarpıcı bir biçimde böyle gelişeceğini, bu vesileyle tüm halkımıza rahatlıkla müjdeleyebiliriz.

Halkımızın siyasi cephesi, onun hükümeti kadar sağlam silahlı kuvvetlerinin ve savaşımının da önümüzdeki yılda büyük mesafe kaydeceğini söylemek artık bir kehanet değil, hazırlıklarımızın doğal bir sonucudur.

Bu Newroz'a doğru gelirken, biz, partimizin 5. Kongresi'ni de gerçekleştirdik. Denilebilir ki, PKK'nin 5. Kongre adı altında gerçekleştirdikleri sadece bir örgüt kongresi değildir; orada insanlık yeniden çözümlendi. Ulusal gerçeklik, halk gerçekliğimiz öncü örgüt gerçekliği nedir; sosyalizm, demokrasi, devlet ne anlamdadır, nasıl çözümlenir? Reel sosyalizmin deneyiminden de dersler çıkarılarak, doğru bir sosyalizm ve demokrasi anlayışına, doğru bir halk iktidarı anlayışına nasıl ulaşılır? Bunlar güçlü bir biçimde tartışıldı ve kararlaştırıldı. Şimdi Newroz'a doğru geldiğimizde, bunun hayata geçirilmesinin, adım adım başarıya ulaşmasının savaşımını veriyoruz. Denilebilir ki, partimiz tarihe ilk defa bu kadar derli toplu kendi ideolojik, siyasi, örgütsel ifadesini yaşama dönüştürmüş; dilediğini, amaçladığını örgüt kurallarıyla, örgüt içi yaşamıyla bütünleştirmiş ve böylece her savaş için çok gerekli olan parti öncülüğünü sağlam tutturmuştur. Bu yılı, bu Newroz'u böyle karşılıyoruz.

Parti öncülüğü, hiçbir dönem bu kadar sağlam değildi. Bu tecrübeyi en çok yaşayan biri olarak diyebilirim ki, nicel ve nitel olarak partimiz, her türlü savaşı verebilecek kadar donanımlıdır, yetkindir. İçinde olduğu kadar, dışında da tüm engelleri başarıyla, doğru yöntemlerle aşabilecek güçtedir. Halkımızın gerek siyasal savaşım cephesinin gerekse silahlı savaşım cephesinin, en temel garantisi, böyle başaran bir öncü gücü bu Newroz'un başlangıcında sağlanmış olmayı müjdelemekle ve onun başarısına, onun güvenine sonuna kadar dayanabileceklerini söylemekle kıvanç duyuyoruz.

Siz değerli ARGK savaşçıları, tüm ERNK çalışanları!

Görüyorsunuz ki, bugün halkımızın çok iyi kavradığı bu gerçekler, sizin için de temel görevler ve gerçeklerdir. Partinin öncülüğü konusunda, 5. Kongre'nin vardığı düzeyi sonuna kadar özümseyerek; parti, ordu ve cephe çalışmalarına taşırmayı temel görev bileceksiniz. Şimdiye kadar çeşitli nedenlerle ve ağırlıklı olarak da kendi kendinizi yanıltmanın bir sonucu olarak düşürüldüğünüz geri durum, her türlü sağ-sol anlayış, yetmezlik bu Newroz'a doğru yaklaştığımız bu günlerde hızla aşılmak durumundadır. Bunun imkan ve olanakları hepinize sunulmuştur. Bunu sonuna kadar değerlendirecek, gerektiğinde en iyi bir parti temsilcisi, cephe çalışanı, örgütleyeni ve amansız savaşan bir gerillası olmayı artık becerecek ve başaracaksınız. Bunun imkan ve olanaklarıyla, yetmezlik, yanlışlık olarak aşılması gereken neyiniz varsa aşacaksınız. Kazanan savaşımızın tarzını kendinizde egemen kılarak, bu Newroz'la birlikte, sağlam bir başlangıç yaparak savaşacaksınız. Kazanmaktan başka hiçbir gidişata imkan vermeyen bir yürüyüşün, 1995 Newroz yürüyüşünün sahibi olacaksınız. Halkımızın kendi savaşımı, onun ilke ve kuralları, yine amaç ve araçları kadar gerillamızın da ilkeleri amaç ve araçları hiçbir dönem bu kadar netleşmemişti. Çok çeşitli düzeylerde savaş birliklerimizin üslenmesinden tutalım lojistiğine, hareket tarzından tutalım çarpışma biçimlerine, eğitimden tutalım komuta sorunlarına kadar, her düzeyde herkesin nasıl yaklaşması gerektiği, nasıl yapması ve yaşaması gerektiği önünüze konulmuştur. Hiç kimse artık eskisi gibi çeşitli yanılgılarla yaklaşmamalı ve gelişmeleri boşa çıkarmamalıdır. Tam tersine, en sıradan bir olanağı bile, doğru savaşım taktikleriyle değerlendirerek başarıyı kesinleştiren tarzın sahibi olmalıdır.

5. Kongre ile birlikte seçilen bir parti merkezimiz de vardır. Bu merkezimizin ve bütün alan temsilciliklerimizin, partinin hemen her sahada ideolojik, siyasi ve örgütsel hattını, yaşam gerçeğini temsil etmesi gereken bu güçlerimizin, kadrolarımızın rollerini çok yönlü, yetkin kavrayıp yaşama geçirmeleri gerekir. Tüm gelişmelerin buna bağlı olduğu gözardı edilmemelidir. Yetmezlik, yanlışlık neredeyse görüp, azim-iradeden tutalım bilince kadar, savaş tarzından tutalım kendini eğitmeye kadar, hızla sağlam bir öncü olmanın, onun temsilcisi olmanın gerekleri kesinkes yerine getirilmelidir. Bu Newroz'a verilebilecek en iyi bir karşılık bu olacaktır. Kendi mücadele yaşamlarında böylesi bir başarılı başlangıcın sahibi olmalarına büyük özen göstermeleri, başarmaları; tüm çalışanlardan, tüm halkımızdan daha fazla bu yoldaşlara düşen bir görevdir. Ve tek ihtiyaç duyacakları, bir nefes alıp vermektir. Gerisi başarılı savaşım ve yürüyüştür. Kendilerinden bu bekleniyor. Bu temelde diyoruz ki, gerekleri kesin yerine getirilecektir.

Dostlarımız, bize şimdiye kadar olan desteklerini hiç şüphesiz bundan sonra da artırarak devam ettireceklerdir. Başta Türkiye halkının ve onun ilerici, devrimci güçlerinin ve diğer komşu halkların ilerici güç ve yönetimlerinin, PKK'yi bu savaşımı daha iyi anladıkları, kendi halklarının özgürlük mücadelesindeki yerini çok iyi kavradıklarına eminiz. Denilebilir ki, tarihte en enternasyonal savaşlardan birisini vermekteyiz. Ortadoğu halklarının tarihinde birçok devrim vardır. Bir büyük İslamiyet devrimi, bir Hiristiyanlık devrimi, bir Musa devrimi de vardır. Ona benzer bir devrimi biz yürütüyoruz. Devrimimiz böyle değerlendirilmelidir. Dostlar bunun gereklerini yapabilmelidir. Şovenizmle, dar milliyetçilikle kafaları bulanmış, ruhları kirletilmiş halklar ve onların temsilcileri, yeni diriliş, yaşam günü olarak da karşıladığımız bu Newroz'da kendilerini doğruya, dostluğa, kardeşliğe yakın hale getirebilmelidirler.

Buna biz çok hazırız ve gerekeni de fazlasıyla verebilecek durumdayız. Halkların uzun yıllardan beri verdikleri eşitlik ve özgürlük mücadelesini, sosyalizm ve demokrasi mücadelesini, bu savaşımımızda birçok gerici çevrenin; "tamam, artık sosyalizm öldü, halkların kendi kaderlerini tayin etmelerinin artık anlamı yoktur" dediği bir dönemde gerçekleştirmiş olmamız kıvanç vericidir. Sosyalizmin anlamını veriyoruz ve halk demokrasilerini de gerçekten en yaratıcı bir tarzda temsil etmeye çalışıyoruz. PKK'nin kendi içinde gerçekleştirdiği insan; dünyanın bugün karşı karşıya bulunduğu bütün tehlikelere, başta doğayı tehdit eden kapitalizmin yok edici, yine toplumu bir tüketim canavarı olmaya doğru götüren yaşam tarzına karşı sonuna kadar insan emellerine bağlı olan, doğayıçevreyi kirletmeye yeni bir yaşam tarzıyla en iyi cevap veren bir insan kişiliğidir. Bunun bir alternatif kişilik olduğunu söyleyerek, insanlığa karşı görevlerimizin ne olduğunu bilerek ve yine "halkımızın insanlık tarihinde, bu ülkenin uygarlık tarihinde yeri neyse, uygarlık tarihine girişteki rolü neyse kapitalizmin yarattığı insanlığa karşı da bir kez daha yeri ve rolü budur" diyerek insanlığımıza sahip çıkıyoruz.

İşte tüm bu esaslar dahilinde, bu 1995 Newroz'unun daha şimdiden anlamlı bir özgürlük yıldönümü olduğuna, halkımızın yaşamıyla kopmamacasına bu özgür temellerle ve savaşının yüksek başarılarıyla bütünleştiğine tanık oluyoruz. Siz halkımızın bunu, bir daha elden kaçırmamak için sonuna kadar ulusal, toplumsal kurumlarımızla ve insani yaşamımızla enternasyonale de taşırmak üzere, bütünleştirmek doğrultusunda asıl bundan sonra savaş açısından daha başarıyla gerçekleştirilecek çok işiniz olduğuna inanıyoruz. Şimdiye kadar yaptıklarınız, bundan sonra ne yapmak istediğinizin de bir ispatıdır.

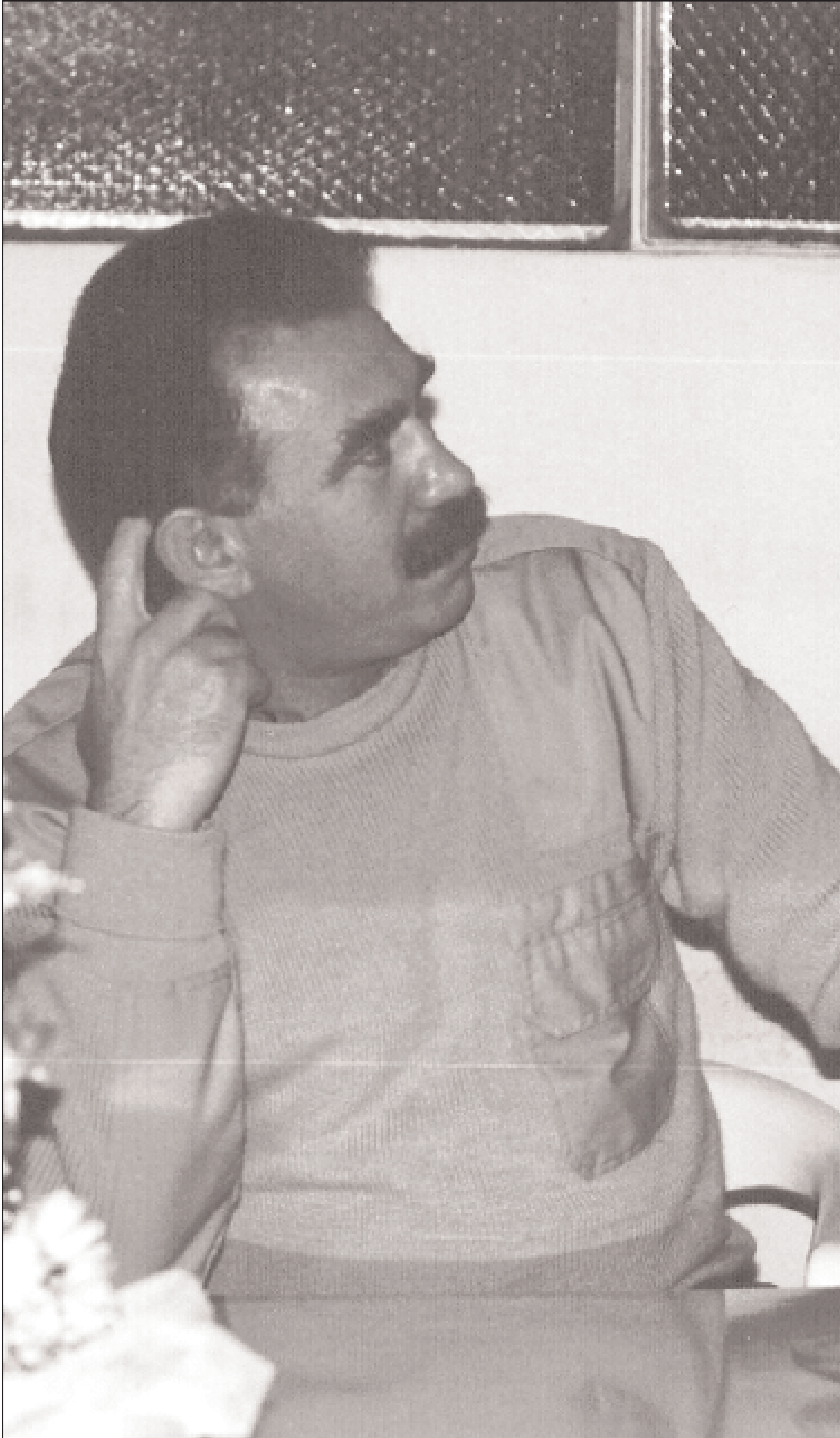
Tüm halkımızın, partililerin, savaşan güçlerimizin, inanmak kadar güvenmeleri, güvenmek kadar bilmeleri, bilmek kadar da yapmaları, savaşmaları ve başarmalarını diliyoruz.

Tüm halkımızın, partimizin, savaşan güçlerimizin ve dostlarımızın Newroz'unu kutluyor, selam ve sevgilerimi sunuyorum.

20 Mart 1995

GÜNEY KÜRDİSTAN'I
TC için kapana çevireceğiz

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor

Türkiye'deki son gelişmeleri, yine oldukça yıpranan ve istifayla karşı karşıya kalan bu hükümetin kendini kurtarmak, yeniden CHP'yle sürdürmek için bizzat devlet içindeki karanlık güçler eliyle giriştiği bazı provokasyonları doğru değerlendirmek büyük önem taşır.

Başta Zaxo'daki katliam olmak üzere, Gaziosmanpaşa'daki katliam ve bu en son operasyon, hükümetin ayakta kalmasını sağlamaya çalışmakla çok yakından bağlantılıdır. Kendi deyimleriyle Kıbrıs harekatından daha kapsamlı olan bu operasyon, aslında önceden belli bir plan sonucu gelişiyor. Nasıl ki, Kıbrıs harekatında **"iki toplum arasında çatışma vardı, barışı sağlamak için girdik"** deniliyorsa, aynı biçimde Güney Kürdistan'da da bir çatışma ortamı yaratıldı. Bir süre önce Zaxo'da gerçekleştirilen o çok vahşi katliamla Türk işgalinin zemini yaratılmak istendi. Bizzat katliam ve çatışmaları körükleyen Türk sömürgecileri, Güney Kürdistan'daki boşluğu doldurmak ve böylece Kürt otonomisinin gelişimini engellemek için, mevcut durumu kışkırtıp bir **"kurtarıcıya"**, bir işgalciye zemin hazırlamak istemişlerdir.

Bununla birlikte Irak rejimiyle de gizliden gizliye görüşme yaptıklarını biliyoruz. Bunlar bir anlamda bir Kürt federasyonunun gelişmemesi için yürütülen çabalardır. Bunun için de ordunun her dediğini uygulamaya elverişli bir hükümete, yani Tansu Çiller'in hükümetine ihtiyaç duyuldu. Nitekim kamuoyunun artan tepkileri, ağırlaşan ekonomik bunalım bu hükümetin sürmesine fazla fırsat tanımıyordu.

İstanbul gibi en duyarlı, Gaziosmanpaşa gibi halkın en yoksul ve muhalif olduğu bir ortamda katliam dayatmaları tamamen hükümetle bağlantılı olan özel savaş güçlerinin bir eseridir. Bununla amaçlanan **"hükümet gitmemeli; giderse kaos gelişir"**; bir de Alevi kitlesi kontrolden çıkarak ulusal kurtuluşta yer alma sürecine girdiğinden **"eğer devam ederseniz sizi katlederiz"** mesajı verilmek istendi. Bu, Kürdistan'daki binlerce **"faili meçhul cinayet"**in bir üst tekrarıdır.

Zaxo katliamıyla amaclanan, **"bu kaos durumu devam ederse böyle bir katliam süreci gelişir ve halk için büyük bir güvenceye ihtiyaç vardır; bu güvence de tıpkı Kıbrıs'taki gibi işgalci Türk ordusunun güvenlik şemsiyesine ihtiyaç vardır"** gerekçesini yaratmaktadır. Bunu açıkça dile getiriyorlar. Hatta Çekiç Güç'ten daha etkili bir **"koruma"** gücünü istiyorlar. Kendi açıklamalarında bu hususlar vardır. Dolayısıyla niyetleri de kalıcı olma biçimindedir. Yine kendilerinin deyimiyle **"siyasi istikrarı sağlayıncaya ve boşluğu dolduruncaya kadar"** kalacaklardır. Yani belli bir iktidar aramayı da amaçlamaktadırlar. Söyledikleri gibi bu operasyon salt **"PKK'lileri avlamak, PKK'lileri imha etmek"** için değildir. Nitekim bu amaçları gün gün açığa çıkmaktadır.

Bununla, amaçladıkları hükümeti sürdürme imkanını elde etmişlerdir. Muhalefeti susturup kendi politikalarına angaje etmişlerdir. Halkın ekonomik sorunları ve sosyal bunalımı nedeniyle yoğunlaşan tepkilerini bu operasyon vesilesiyle dışarıya yönelterek önlemek istemişlerdir. Yani tepkiyi hafifletmişlerdir. Ve böylece de hem hükümet kurtulmuş, hem de ordu kendine uygun bir hükümeti sürdürmüş oluyor. Çok abartılı propagandalarla, bu askeri operasyonla en ağır ekonomik, siyasal, sosyal bunalımın aşılması amaçlanıyor. Söyledikleri gibi sadece PKK odaklarını ezmek için değil, kendi çıkmazlarını askeri zorla aşmak için cumhuriyet tarihinin en büyük operasyonuna girişmişlerdir.

İlerici, demokratik uluslararası kamuoyunu bu faşist katliamlara ve işgale karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz. Bu faşist askeri harekatı doğru değerlendirip gerçekçi sonuçlar çıkararak ona göre bir tavır geliştirmelerini bekliyoruz. Özellikle ABD'nin çok gizlice alttan bu faşist katliamı desteklememesini önemle vurguluyoruz. Bu kirli savaşın arkasından artık çekilmesini, siyasi çözüm imkanına fırsat sağlamasını bekliyoruz. Basın-yayın organlarının da gerçekleri derinliğine araştırmaları gerektiğini vurguluyoruz. Bilinmelidir ki, durum, görüntüdeki gibi değildir. Asıl gerçekler dile getirdiğimiz biçimdedir. Özel savaş komutanlığının yaydığı haberlerin de doğru olmadığını vurgulayabiliriz.

Yine belirtildiği gibi, işgal harekatı sadece gerilla güçlerimizin üslendiği alanlara yönelik değildir. Türk ordu güçleri peşmergelerin ve sivil halkın bulunduğu Zaxo'ya girmişlerdir. Kuzey'den göç eden halkın kamplarını kuşatmışlardır. Buradaki halka karşı da sistemli bir terör uygulamaktadırlar. **"Operasyonun çapının sınırlı kalacağı ve sivillere yönelmeyeceği"** görüşü bir aldatmacadan ibarettir, kamuoyunu yanıltmaktır. Dışarıdan **"operasyon sınırlı kalsın"** diyenler ve işgali onaylayanlar ise bu duruma seyirci kalıyorlar. Tamamen çifte standart kullanılmaktadır.

Bizim direnişimiz ağırlıklı olarak Kuzey Kürdistan'da sürüp gitmektedir. Güney Kürdistan'da, buradaki devrimci güçlerin oluşturdukları ulusal demokratik cephe kuvvetleri vardır. Bu güçlerin bir direnişi sürüp gitmektedir. Bu oluşum alternatif bir güç olarak doğup gelişmektedir. Biz PKK olarak bu yeni oluşumu destekliyoruz. Söyledikleri gibi orada PKK kuvvetleri değil, halkın demokratik ulusal birlik güçleri vardır. Bunun programını hayata geçirmeye çalışan yurtsever bir hareket vardır. Yine söyledikleri gibi PKK'yi öyle kuşatmaya alıp imha etmek de mümkün değildir. Uzun vadeli bir gerilla savaşıyla burayı Türk ordusuna mezar etmeye, kapana çevirmeye kararlıyız. Daha şimdiden Türk ordusuna yüzlerce kayıp verdirilmiştir. Bizim kayıplarımız 11 civarındadır. Güçlerimizin hazırlığı tamdı ve şimdi de moralleri yerindedir. Böyle bir askeri harekatı bekliyorduk. Anladıkları dilden ve ummadıkları bir şekilde cevap verdik. Yaşanan şiddetli çatışmalarla Türk ordusunun ilerlemesini durdurduk ve geri püskürtüyoruz. Kesinlikle her tarafın tutulması ve güçlerimizin hareket edemez duruma getirilmesi de söz konusu olmayacaktır. Ne şimdi, ne de sonraları. Gerilla savaşı daha da yaygınlaşarak, askeri olarak dayatılan zoru boşa çıkaracağımızı, bunun hazırlıklarını güçlü yaptığımızı ve ülkenin her tarafında güçlü bir eylemlilikle TC'nin **"askeri çözümü"**nü işlemez duruma getirecek güçte olduğumuzu rahatlıkla belirtebiliriz.

Bu temelde kamuoyunu bilgilendirir, dikkatlerini çeker, saygı ve selamlarımızı iletiriz.

23 Mart 1995